

TACİM ÇİÇEK

BEN/ÇİL METİNLER

ekitap.ayorum.com

TACİM ÇİÇEK
BEN/CİL METİNLER

Konuşmam bitmiş ve de kürsüden inmiştim.

Konuşmamı beğendiklerini, bazı görüşlerime katılmadıklarını belirten birkaç kişinin arasında kalmıştım birden. Tebrik edenlere elimi uzatıyor, hem de çeşitli yaklaşımların savunucularına, onları dinliyormuşum gibi yapıyordum.

Oysa yalana gerek yok, onları dinlemediğim gibi, tuhaf gelebilir belki ama ben başkasıyla ilgileniyordum. Kürsüden indikten sonra değil, ta kürsüye çıktığımdan beri dikkatimi çekmişti o. Bir anda benim ilgi odağım olmuştu ve bir ara neredeyse konuşmamı bile unutacaktım onun yüzünden.

Merak ettiniz...

İçine girdiği ortamdakilerin aklını başından alacak kadar güzel bir kadın değildi.

O, yetmişinde plâtin saçlı, derin mavi bakışlı, dinç görümlü, atletik yapılı bir adamdı. Elinde de bir çanta vardı. İçinde kıymetli bir şey varmış ve de çaldırmak istemezmiş gibi sımsıkı tutuyordu. Giysileri mevsime uygundu.

Beyaz pantolon, gömlek ve ayakkabı...

Konuşmaya başlayacağım sırada salona girdi.

Göz göze geldiğimiz anda sanki *özür dilerim ama çantadaki sizin için* dedi gibi geldi bana. Dudaklarını okuyayım de diye âdeta belirte belirte birkaç defa tekrarladı desem abartmış olmam.

Orada öylece durmuş, kuşatılmışlığımı yarmamı bekliyordu.

Nihayet neredeyse beni boğacak olan o birkaç kişiden kendimi kurtardım sonunda ve onun yanına gittim.

'Uygun bir yerde kısa bir süre konuşabilir miyiz acaba? Tabi ki birkaç dakika da olsa bana ayırabileceğiniz zamanınız varsa... Torunlarımın, çocuk kitaplarınızı severek okuduklarını, benim de birkaç çocuk kitabınızı okuduktan sonra, öz yaşamınızdan bu şehirde yaşadığınızı öğrendiğimi söylemeliyim...

Sizi şahsen tanıyan alışveriş yaptığım kitapçıların da hakkınızda söyledikleri çok etkiledi beni. Sizin aradığım yazar olduğunuza inandığım için karşınızdayım. Çünkü çok yazarla karşılaştım ve çoğundan az sonra sizden de isteyeceğim şeyi istedim, kusura bakmayın ama birçoğu yapıtlarına yaraşır biçimde davranmadı bana. Tabi ki mahsuru yoksa sizden ne isteyeceğimi paylaşmak istiyorum, daha fazla zamanınızı da çalmadan,' dedi.

Bir çırpıda söylediklerinden etkilenmedim dersem yalan olur. Hele benle ilgili söylediklerini aysbergin su üstündeki kısmına benzettiğimden geri kalanını da merak ettim. Ama görüşmemiz süresince ne o bir daha benle ve çocuklar için yazdığım kitaplarla ilgili konuştu, ne de ben merakımı gidermek için sordum ona.

Arkadaşlarımdan, onlara sonra katılacağımı söyleyerek izin istedim. Onu yedi katlı belediye kültür binasının altıncı katındaki kafeteryaya götürdüm. Kafeterya şansımızdan tenhaydı. Yine de dip masalardan birini seçtim; karşılıklı oturduk. Kulağım ondaydı, gözüm de göğsüne bastırıldığı gizemli çantadaydı. Bir yandan da *içinden ne çıkacak* diye çok merak ediyordum. Bir ara, yazma tutkusu içinde kalmış yine de yazdıklarını yapıtlarından kendine yakın gördüğü, saydığı yazar tarafından okunmasını isteyen biri sandım onu, açıkçası da ürperdim bundan. Çünkü sırf üzülmesin 'bir bakayım' diye elinize aldığınızda dosyayı, sahibinin istek ve beklentilerinin ardı arkası kesilmiyor.

Sonradan bu düşüncem için kendimden âdeta utandım.

Niçin mi?

'*Dudaklarımı iyi okumuşsunuz,*' dedi, ardından da bana getirdiği benim de adına *Ben/cil Metinler* diyeceğim dosyanın hikâyesini anlattı.

'Yıllarca dalgıçlık yaptım. Batıklar, cesetler ve arabalar çıkarmak için daldım. Yürek yakan olaylarla, kişilerle karşılaştım. Gerçekten de söylesem roman olur türünden. Abarttığımı sanmayın lütfen. Emekli olmamdan bir yıl önce insan tacirlerinin kurbanlarından bazılarını, *Kuşadası* açıklarında, Yunan adalarından birinin yakınında ararken, ben ekiptekilerden; hâlen aklıma geldikçe nasıl

olduđuna Őimdi de ŐaŐarım ya, ayrı dűŐtűm. Dip akıntı da yoktu, yine de sűrűlendiđimi fark ettiđimde iŐ iŐten geŐmiŐti. Paniklemedim. *Benim gibi birkaç arkadaŐım da sűrűklenmiŐ olabilir* dedim; ceset aramaya baŐladım.

İçinde size vereceklerimin bulunduğu demirden kűçük bir sandık gűrdűm ancak. Őnce aradıklarımızdan birinin olabileceği geldi aklıma. Yanına sokulup da iŐıđımla aydınlattığımda Őyle olmadığını anladım. Elime aldım onu, pek de ağır değildi. İki elimle tuttum ve yűzeye őkırdım. İŐaret fiŐeđini kullandım. Kısa sűrede yardımım geldi arkadaşlar. Kűçük sandığı; beni motorlu lastik bota aldılar. Ekip baŐının karŐısına őkıttım. Usulen ifademi aldı, bana okuttu ve imzalattı. Gemideki resmi gűrevlilerin Őnűnde, tutanak tutulup imzalandıktan sonra sandık ačkıldı. Vakumlanmış naylon iőkinden *yirmi dokuz* adet mektup gibi kâğıt őkıttı. Kimi tek sayfa, kimi de birkaç sayfaydı. Yazılar dűzgűn ve okunaklıydı. BozulmamıŐlardı hiŐ. Savcı birkaçını okudu ve *gereksiz zırvalıklar, herhalde kaŐaklardan birine ait olmalı. Kimliđiyle ilgili bir bilgi de yok Őstelik bize zaman kaybettiriyor. Biz iŐimize bakalım. Atın bunları*, dedi. Atıldım ve ona, *bunları alabilir miyim efendim!* dedim.

Bulduğum iőkın ne istersem yapabilirmiŐim.

İŐte bunlar Őyle kurtuldu. Yazan kim, ne zaman ve niőkın denize bırakmıŐ gibi birŐok yűnden inceleyecekleri yerde atmayı uygun gűrdű o. Őimdi *iyi ki kurtarmıŐım* diyorum.

Ranzamda uyumadan Önce ve dinlenirken, kısacası her fırsatta okudum hepsini, tekrar tekrar.

ArkadaŐlarımın alaysı bakıŐlarına ve iđneleyici sűzlerine hiŐ mi hiŐ aldırmadım okurken onları. *Otuzuncusu* sanki denize sandık bırakılmadan kısa bir sűre Őnce yazılıp konulmuŐ gibi geldi bana. Siz, deđerli vaktinizden birazcık ayırıp gűz gezdirdiđinizde ne dűŐűnűrsűnűz bilmem ama bana Őyle geldi. Naylon torbanın ađzı bantla sıkı biőkimde kapatılmıŐtı, ama yine de su almıŐtı. Epeyi uđraŐarak aslına uygun biőkimde baŐka bir kâđıda geőkirdim. őkok uđraŐtırdı beni. Sanıyorum baŐardım. Aslını da getirdim, belki karŐılaŐtırmak istersiniz diye.

Yazan kim?

Kendi yaşadıkları mı?

Kurgu mu?

Bir başkasının yaşadıklarından mı kopyalamış, bilmiyorum.

Bunun hiçbir önemi de yok aslında bana kalırsa... Çünkü bana göre burnumuzun direğini sızlatıp sızlatmaması... Edebî olup olmaması... Buna da karar verecek olan sizsiniz, değerli üstadım. Burnumun direğini sızlattığını rahatlıkla söyleyebilirim ama. Öteki yanı sizin işiniz, az önce de söylediğim gibi.

Ben şimdi size niçin vermek istediğimi söyleyebilirim. Birçok yazarın kapısını çaldım, söylediğim gibi hiçbiri yüzüme bakmadı bile. Değil okumak, beni dinlemediler bile. Artık gönül rahatlığı ile size emanet edebilirim. Gerisi size kalmış hak ediyorlarsa yayımlatın, etmiyorlarsa da asıl yaratıcısının yaptığı gibi, bir sandığa koyun ve lütfen denize bırakın. Yalnız bu konuda söz verin ne olur, ben bilmeyecek de olsam atıp atmadığınızı...'

Başkaca bir şey demedi.

Çantasından çıkarıp üst üste konulmuş düzenli bir tomar kâğıdı masaya bıraktı. Gitti...

Öylece kalakaldım.

Ne adını sorabildim, ne de adresini alabildim onun.

Dedim ya çok etkilendim, bu yüzden arkadaşlarımı ve hatta çok sevdiğim sayılı dostlarımı da unuttum âdeta. Çünkü etkinlik çıkışı onların beni beklediği kafeye gidecektim... Derin bir sevgiyle bağlı olduğum o eşsiz insanları merakta bıraktığım çok sonra geldi aklıma. Dostlarım inceliklerinden dolayı, beni *önemli bir işi çıktığı için bekletiyor olmalı bizi* diye düşünerek aramadıklarını da biliyordum. Oysa biz buluşur, konuşur, dertleşir, bazen de tartışırdık. Daha doğrusu kendi aralarında bir şeyler konuşur, haklı olarak ben de dinlerdim onları.

En iyi yaptığım işlerden biri de dinlemektir çünkü.

Vazgeçilmezlerimi orada yalnız bıraktım...

İhtiyarın bana verdiklerini okumaya başladım.

Okudukça da kendimden geçtim.

O, haklıydı. Üstelik de benim dediklerime, yazdıklarına o kadar da benziyorlardı ki, o meçhul kişinin yazdıkları...

Anlatamam bunu...

Başkaları da bunlardan haberli olmalıydı...

İşlerimi, yazılarımı bıraktım.

Bütünüyle buna verdim kendimi.

Ne bir mektup demeti, ne bir roman, ne de bir uzun hikâyeydi. Şiirsel dilli bir anlatıydı. Düzyazı şiirler toplamı da demek olası... Aslında ne olduğuna değil de, ne anlattığına ve meramını nasıl anlattığına odaklandım. Çünkü önemli olan buydu benim için. Bu işimi kolaylaştırdı. Yolumu, yöntemimi aydınlattı. Ufkumu açtı ve beni etrafımdan soyutlayarak kendine çekti... Bu yüzden meçhul yazarın özgünlüğünü karşılarsın, öne çıkarsın diye *Ben/cil Metinler* adını uygun gördüm.

Bir de yer yer silinip yok olan tümcelerin ve sözcüklerin yerine, metne göreliği gözeterek yenilerini ekledim. Sona geldiğimde bu anlatıyı görünür yapmamın verdiği sevincin de içinde olduğu iç terazimin öteki kefesinde oklarını bana fırlatan hüznü gördüm... Bana birbirinden değişik duygular yaşatan şiirsel yazılar toplamı size nasıl duygular hissettirecek hiç bilmeyeceğim ama merak da edeceğim doğrusu.

BİR

*ben çoğalan sevgileri severim
edip akbayram*

Beni sen çağırmadın, ben kendim geldim. Aşk kuşuyla kapına indim. Beni affetmediğini kapıdaki küs çiçeğinden bildim.

Dilime pelesenk ettiğimden beri bu tümceleri, unutmak olası olmadı seni. Yaşadıklarımız ayaklarıma pranga oldu şimdi, beni; durmadan hüzne çekiyor. Hani kurtulmak da istiyorum senden ve kederinden, ama tek başıma bunu başaramıyorum.

Kapıda bekledim.

Bir dilenci gibi gezindim sokağınızda. Bekledim balkona çıkmanı. Güllerle yazdım adını kaldırıma. Hep tül perdenin gerisindesin sandım. Afacan çocuklara para saydım, türkümüzü söylettirdim onlara. Daha neler neler yaptım, bir bilsen...

Bir kez bile olsun balkona çıkmadın.

Perdeyi aralamadın. Üstüme su dökmedin.

Babana veya ağabeylerine şikâyet etmedin beni.

Beni seven seni içinde beklettin.

Neden?

Böyle acı çekmek seni korkutmuyor mu?

Beni sen çağırmadın, ben kendim geldim.

Bedenin bir şato, saçın sarmaşık. Aklın karışık. Dilin dolaşık.

Anladım beni istemiyorsun artık.

Seni sevmekten pişmanlık duymadım hiçbir zaman. Karşılıksız sevdıyla geldim kapına. Aşkla, sabırla adımladım kaldırımları.

Biliyorum, *aydınlık perde perde iner dünyaya / dünya parça parça kurtulur karanlıktan.*

Senden sonra sensizliği taşıyamıyorum.

Bunu anladığımdan beri engelleyemiyorum seni özleyen ve sana gelmek isteyen yanımı.

Beni sen çağırma, ben kendim geldim.

Kapına salıncak kurdum. Sana delice uçtum. Ellerini uzatmadın, yoruldum.

Dostlarımız tanıştırmıştı bizi. Başbaşa kalmayı ne çok istemiştik ta o tanıştığımız ilk günden. Bir kenara çekilmiştik. El ele, göz göze oturmuştuk, kırk yıllık âşıklar gibi. Kendi duygularımı şiir diye uçurmuştum kalbine. Duygularım, pınarlaşan dilimden su gibi akmıştı, anımsadın mı? İkimizi sarmalamıştı.

Bizi birbirimize yakınlaştırmıştı.

Sonraki günlerde o şiir kahvesinde görüşmeye, konuşmaya, etrafımızdakilere çaktırmadan öpüşmeye başlamıştık, Şiirlerden, öykülerden ve gelecek güzel günlerimizden söz etmiştik.

Beni sen çağırma, ben kendim geldim.

Kolların koruma olmuş. Dudakların yay, sözlerin de ok.

Bildim, senden bana fayda yok.

Şimdi anımsıyorum:

Şiir kahvesinde, tam karşımadaki masada tek başına oturan, gözlerini üstümüzden hiç ayırmayan o uzun boylu, uzun saçlı, esmer delikanlı mı ayırdı yollarımızı? Her zaman gördüğüm o delikanlı mı bizi bize yabancılaştırdı?

Yoksa bu bir kuruntum mu?

Ama nasıl bir rastlantıydı o delikanlının her buluşmamızda orada bulunması ve bizden ayırmayışı çakmak çakmak gözlerini?

Beni sen çağırma, ben kendim geldim.

Korumalarınca kovuldum. Uzaklara savruldu.

Hep boğuldum, hep boğuldum.

Kanıksanmış bir eylemdir gitmek, biliyor musun?

Susmak.

Bakmamak.

Göz göze gelmemek.

Sırtını dönmek gerçeklere, aşka ve hayata...

Beni kendine, kendini evine hapsedmen başka bir kaçış değil mi?

Gizlenmek...

Dobra dobra dillendirmemek aklından geçenleri...

Yadsıdığını sandığın, kendine sakladıklarına ulaşabilmeyi ne çok istiyorum bir bilebilseydin, ikimiz için.

Çünkü tanıdığımı sandığım; zamanla çıkardığın maskelerinden dolayı tanıyamadığım sen kimsin, nasıl bir bilmeceyin. Öğrenmek ve çözmek istiyorum seni.

Beni sen çağırma, ben kendim geldim.

Gözlerin iki acımasız bulut şimdi, üstüme yağmur yağdırıyor...

Tenimi senden uzaklaştırıyor...

Dün dostlarımıza gittim.

Seni, geçmişini, şimdini öğrenmek için.

Dostların dudaklarında mührünü gördüm.

Mührünü açmaya çalışmadım. Aklıma ortak kitaplarımız geldi.

Hemen onlara sığındım. Altını birlikte çizdiğimiz tümcelere baktım

bir bir. En zor bilmece gibi geldi bana. Çözumsuzlük kollarında

uyutmak istedikçe beni direndim. Başka çareler düşündüm.

Sonunda kendimi kapıda buldum. Ümidin çok iyi bir sabah

kahvaltısı ve çok kötü bir akşam yemeği olduğunu bir kez daha

öğrendim. Bu sevdalı yürek nasıl vazgeçecek bilmiyorum.

Vazgeçmek, unutmak zor... Kapıya sırtımı döndüm. Tam ilk

adımımı atacaktım ki kapının açıldığını belirten sesini duydum,

sevince geriye baktım. Yaşlı bir kadınla karşılaştım o anda. Bir şey

söyleyecekmiş gibiydi. Bekledim. Söyledi de:

'Açılmasını istediğin kapıya iyi bak, onun sevdalı bir yürek olduğunu görmüyor musun?

Sadece içeriden açılabilir, hadi git!' dedi.

Bir anda kayboldu. Öylece kalakaldım. Gerçeği anladım. Neden,

niçin, nasıl diye sormanın ve iç hesap yapmanın hiçbir anlamı yok

artık.

Beni sen çağırma, ben kendim geldim.

Gidiyorum. Seni kendimle götürüyorum.

iki

*geçmişte yalnız sevdiklerimizi aklımızdan düşlüyoruz.
oysa tüm yaşadıklarımız bizimdir.
r. m. rilke*

*verdiğim çok yönlü savaşa karşın,
örümceklerin ağlarına takılarak
yenilgiyi kabul etmek zorunda kalışım
nedeniyle herhangi bir değişiklik
yok yaşantımda. Görüldüğü kadarıyla da
bir süre daha olmayacak. Bu yüzden
beni istediği gibi yakacak, boşluğu yaşamak*

Yalnızdım. Kendime yolculuğa hazırdım. Apansız bir gölgenin üstüme abandığını gördüm. Ne yapacağımı bilemedim. Bekledim. Alıcı kuşları tepesinde fark eden keklükler gibi. Sonunda gölge uzaklaştı. Gölgeden sonraki güneş daha bir güleçti sanki. Kendime geldim. Baktım. Beni korkutan bir buluttu. Gözlerimi buluttan ayıramadım. Kar gibiydi. Yılları ardına almış, görmüş geçirmiş sevimli bir ihtiyardı. Pamuk ellerini uzattı. Sımsıcaktı. İçtendi. Beni, bir bebekmişim gibi kucakladı. Göğsüne bastı. Yüreğinin sesini duydum. Annemin kulaklarımda kalan ninni sesiydi sanki onun sesi. O da yalnızdı. Ama kendi içinde çoktu. Bir nardı. Kendisiyle barışıktı. Mutluydu.

Gökyüzü, sonsuz ve berrak bir mavilikti.

Bulut beni sırtına almış, bu mavilikte bir balık gibi ilerliyordu. Gözlerimi bu renk boyutundan alamıyordum. Beni kuşatan sayısız iplerin ne çok dayanıksız olduğunu görebiliyordum. Yanılgılarımı

anlıyor, giderek kendime yöneliyordum sözel oklarımı. Beni taşıyan bulut gibi nice bulut vardı mavilikte. Her bulutun üzerinde benim gibi insanlar...

O insanların bana benzediklerine şaşırmadım. Usulca geçerken birbirimizi selâmladık. Bulutla konuşuyordum bir yandan da. Sessiz bir hesaplaşmaydı onunla konuşmam.

Yüreğimi acıyla tutuşturan ayrılıkları, acıları unutmuştum.

Bulut: 'İçini dök bana, hazırım.' dedi.

Ağzını bıçak açmayan sanki ben değilmişim gibi, kısa sürede konuşmaya büyülenmişim. Derin uykudan uyanan 'prens' gibi olmuşum.

Durmadan bir şeyler anlatıyordum.

Yüreğimi acıyla tutuşturan ayrılıkları, acıları, karşılıksız sevdami, tutkularımı, oluklaşan dudaklarımdan döktüm sözcük sözcük, dize dize, tümce tümce.

Nakişladım beklentilerimi buluta. Oysa ne dudaklarım oluklaşsın, ne de yüreğimdekiler bir başkasına ulaşınsın istiyordum. Kendimi bir türlü susturamıyordum. Sarı sıcak acılarım bir bir kurtuldu içimden. Bir yalnızlık öyküsüydü şimdi bulutun dilinde evirip çevirdiği, acaba söyleyecek miydi?

Sonunda bulut durdu.

'Sanırım yaşayan umutların kaldı içinde.' dedi.

'Ama yaşayan umutlarını kuşatanlar daha çok.

Ben alabildiklerimi aldım. Oluklaşan dudaklarına sahip ol ve sustur yüreğinin ötücü kuşlarını.

Birazdan birlikte düşeceğiz içinde yaşadığın boşluğa. Çaresizim. Seni buzlara indireceğim. Çünkü yoluma yalnız devam etmek zorundayım. Bana verdiklerini tez zamanda yağmurlaştıracağım.' Ötücü kuşlarım sustu. Bulut buzlara doğru sokuldu. İnmemi imledi. İndim. Gülümseyerek yükseldi.

Gönül verdiğim güzeller öyle kolayca bağlanmayıp, çözüme zorluyorlar beni. Gözlerim koca bir sal gibi buzdan korkuyordu. Buz su maviliğinde usul usul ilerliyordu.

O beni yaşayan umutlarıma götürüyordu.

Yaşayan umutlarımı korkutanların bir kısmını da buza vermek istedim.

Buzla sessizce konuşmak istedim, bekledim. Birbirine karışmış ayak izlerimin karları, biliyorum. Kol kola girmiş inciler karşımda. Beyaz mendil büyütüyor yollar ve yıllar.

Benzerlerimi görüyorum benimki gibi buzdan sallarda. Beyaz mendillerini sallıyorlar bana doğru. Ben de mendilimi çıkardım, onlara karşılık verdim. Ama bir damla kan damladı mendilimden buza. Kandamlası büyüdü durmadan. Kısa sürede buzun yüzeyini kapladı.

Buz dillendi:

‘Çok derine yolculuğunun kapısı bu kandamlası.’ dedi.

‘Bu yüzden bedel ödemen gerekiyor.’

‘Hazırım tüm bedellere!’ dedim.

‘Geçmişin üzerine kurulan bir yaşam ince bir hesabın sonucu. Görüntüsü, gerçeği sende var olan yanılsamanın olmadığı da gerçek. Kâbusu içinde büyüten yürek, acının ve hüznün dayattığı bilmeceleri çözemez. Görmek istediğini gösteremez. Amacına ulaşamayacak bir yaşam boşlukta durmamak ve uçmamak kadar yakar sevdalı bir yüreği. Bakışın, çığlıkların, renklerin, duruşların, savların kendinle yüzleşebilmenin sonuçlarıdır.

Çelişkilerin yolu umuda, umudun yolu da kendinde çokluğa çıkar. Gelecek, korkuları da içinde taşır unutma.’ dedi bulut bilgece.

‘Söylediklerin doğru.’ dedim, ‘Belki de bu yüzden birkaç cephede savaşıyorum.

Yaşadıklarımın yine de kurtulamıyorum.

Narlaşamıyorum. Yanımda hep birileri olsun istiyorum. Gölgem bile olmadan sokağa çıkamıyorum. En azından, sana garip gelecek belki ama yanımda hep kendimi taşıyorum. Bu nasıl bir şeydi bilir misin? Yani insanın yanında kendini taşıması...

Öyleyken yalnızlıktan, boşluktan kurtulamıyorum. Yaşadıklarım bana kendime yolculukları öğretti.’

‘Bir sevda türküsü aslında yalnızlığın...

Küçük mutluluklarla işin yok senin.’ dedi buz yine bilgece.

'Yaşanmamış aşklara, yürünmeyecek yollara, ertelenecek buluşmalara, kapakları açılmayacak kitaplara takılma. Tek taraflı dostluklar, tek taraflı aşklar gibidir çünkü. Ey sevgili konuğum benden bu kadar. Buradan sonraki maviliğin hızında benim bile ne olacağım, nereye savrulacağım belli olmaz, sen birazdan karşımıza çıkacak olan çınara tutun. Seni daha ileri götüremem. Öyle veya böyle çavlanlardan aşarak kendimi yeryüzü maviliğine katmak istiyorum.

Görüyor musun, çınar ellerini uzatmış bile sana, o eller dosttur insanlara.'

Buzu dinledim.

Çınarın binlerce ellerinden birine sıkıca tutundum. Mavilikte sürüklenen buza baktım. Son defa ona el salladım.

Çavlanların, kıyıların balyozları parçalarken onu içim parçalandı.

Çınar:

'Yaşayan umutlarına inan ki kuşatanlardan kurtulasın.' dedi. 'Ey gövdesine tez zamanda dönen sevdalı, yaşayacakların ikimizindir. Bulutun ve buzun aldıklarından bana da verebilirsin. Böylece bu yolculuğu bitirebilirsin. Her durumu içinde yaratır arayış. Yaşama sırtını dönüp gölgesinden çare bekleyenlerden olma. Sabırla zamanı bekle. Çoğu şey bir anda gerçekleşmez çünkü. Yaşayan umutlarını kuşatan acıları, ipleri, sarmaşıkları yapraklarıma aktarabilirsin teker teker. Sonbahar da yaklaştı. Yapraklarımla yalnızlığından kurtarırım seni.'

Çınarın içine girdim. Ayaklarımı toprağa, gövdem çınarın gövdesine, kollarım dallarına karıştı. Buluta, buza verdiklerimi, çınarın yapraklarına da verdim. Zamanın yatağına kendimi attım. Bir süre sonra... Soğudu hava.

Hızını arttırdı rüzgâr.

Sarardı yapraklar, sonra rüzgârın kollarında yolculuğa çıktılar.

Bekledim...

Ayaklarım topraktan, gövdem, çınarın gövdesinden, kollarım da dallardan ayrıldılar. Kendim oldum. Çınara baktım. Geleceğe uyuyordu. Başımı kaldırdım, bulutu gördüm.

Kucağında bir başka 'ben' vardı.
Endişeli gözlerle bana bakıyordu.
Yaşayacağı serüveni yaşadığımı bilmiyordu.

*verdiğim çok yönlü savaş sürüyor.
örümceklerin ağlarına takılarak
yenilmişliğimin aslında yanılığ olduğunu
kabul etmiyorum ama yaşamımda
değişiklikler var, bunu biliyorum.
artık boşluğu yaşamak da beni hiç
mi hiç yakmayacak*

Üç

gerçek, en inanılmaz olandır belki.

Değil evimize, odamıza kadar giren gözlerden gizlemek için bir tahta bavula koyduğum anılarımı çıkardım bugün. Anıları bir bir geçirirken gözlerimin önünden, kahroldum. Ne çok düşünmüşüm kendimi. Nasıl da kıvırtmışım. Yürekliliğine, boyun eğmeyişine saygı duyuyorum, ama şimdi. Bir korkağım, aşkını ve anılarını gizleyen. Kendisi olamayan, duyarsız ve bencilin biriyim. N' olur kendime haksızlık yaptığımı falan düşünme.

Bırak, hiç olmazsa dizginlerinden korkmayan özeleştir ve eleştir atlarım koşsunlar senden yana. Belki bir daha bu olanağı bulamayabilir, bukağlarından kurtulamayabilirler. Bu denli açık yürekli olamam sonra.

Ellerim, gözlerim tahta bavuldan çıkardığım anılara yabancı. Anılar korkunç bir silah. Ellerim anılara uzanamıyor. Oysa hayal ediyorum: Silahlaşan anılara ellerim uzansın. O korkunç silah şakağıma dayansın. Yaşamıma son versin. Ama bu olmuyor bir türlü. Aklım ellerime egemen değilmiş gibi. Ellerime hayal ettiğimi yaptırıpamıyorum. Kıvraniyorum. Nice sonra gerçeği görüyorum: Bavulun bir köşesinde siyah beyaz bir fotoğraf. Gözlerim mıhlanıyor fotoğrafa. Tuhaflaşıyorum o an. Bir çocuk fotoğrafı... Güleç yüzlü çocuk canlanıyor gözlerimde, karşımda duruyor, gözlerini bana dikiyor, on on bir yaşlarında. Biraz beni andırı yor. Bir şiirden dizeler mırıldanıyor, çok derinden gelen bir sesle:

*durur hayatın nehri bir anlık ölüme secde eder
sen misin kurşunlaşan anılarla vurulan
yüzün niçin bir heykele benzer*

diyor ve alnını acıyla karıştırıyor. Sırtını dönüyor bana. Apaş bir ıslıkla sana koşan atlarımı hızlandırmamı imliyor ve siyah beyaz

fotoğrafa dönüyor tekrar. Atlarımla göz göze geldim de yandım. Oysa isterdim ki bana isyan etsinler. Koştuğumuzdan daha da hızlı koşamayız desinler. Atlarımı durdurdum. Aklımın tavlasına çektim. Anıları da bavula koydum. Yine kendimle baş başa kaldım. Öfke bıçağımı biledim. Kendime çevirdim. Seni bekledim. Sensizliğin sesi, sözcük kuşuma seni getirmesini söyledim. Sözcük kuşum aklımdaki yuvasından kanatlanırken öyle mutluydu ki. Gözümden bir tek gözyaşı düştü. Gözümden düşen bir tek gözyaşına baktım, onda kendimi gördüm: Bıyığıma kar düşmüştü, dudaklarım üşümüştü.

Öfke bıçağım boğazımda. Zamanım var daha. Bu yürek sana olan aşkından istiyor ve bekliyor seni. Bu yüzden dönmelisin. Dön, dön artık! Dön ki öfke bıçağımı efendisine çeviren iki kölendenden alınsın. Sözcük kuşum göveriyorum sana. Dağları, denizleri aş. Ona, beni anlat. Onun boşluğunda yalnızlığın dayanılmaz bir ateş olduğunu söyle. Azar azar tükendiğimi bilsin. Biliyorum, benden önce de vardı hüznün, benden sonra da olacak. Bütün soğuk sulara girdim. Yanmaktan kurtulamadım. Aksine sular ateşi besliyor. Hava da öyle, yaşam da... Yani boşuna değil bekleyişim. Tenimi saran ateşi yalnızca o söndürebilir. İbrahim değilim. Yıksın bana, karşı haksız kararlılık kalesini. Yaksın kendisini kuşatan kâğıttan surları. Kırsın zincir sandığı *pamuk sözcük* ipleri. Yapamadıklarımı yapsın yeniden. Masumum.

Uykusuzum. Onsuz aşk/sızım.

Beni, ikimiz için benden olmayan benden kurtarsın. Diri bir yılan gibi aramızda bekleyen geçmişimden kurtarsın beni. Şimdiye kadar yaşadıklarımız engel olmasın ona. Kendini de beni de başkası sanmasın. Çok sevdiğim, önemseydiğim o. Çiçeğim, bana güvensin artık.

Evet, sıradan bir serüvendi aşkımız ilkin. Rastgele bir ilişkiydi. Zamanla varlığı, benliği, güzelliği, içtenliği beni ele geçirdi, aşkın gerçek sularında yüzdürdü, unutmasın. Yüreğimi, toprağını aşkla belleyen bir köylü gibi okşadı. Aşkınin, kendinin tohumunu içime serpti. Bu tohum büyüdü, ancak görebildim, inansın.

O tohum bir eski bilge gibi buyurdu:

Aşktır insanı yaşatan ve güzelleştiren iksir.

Ne bir eksik ne bir fazla, bunları söylemesini istediğim sözcük kuşum döndü sonunda. Tepeden tırnağa sen olmuştu karşımda. Açtı ağzını, şakıdı: 'Biliyorsun, beni; o gönderdi. Gözlerin bulutlanmasın. İçinin sıcaklığı avuçlarından aksın. Beni yaksın isterse. Onun bavula hapsettiği anılara özgürlüklerini vermek senin elinde. O, aklının tavlasına koyduğu atları da salıvermiyor. Kendine tuhaf bir dünya oluşturmuş. Bu tuhaf dünyadan kurtulamıyor. Öfke bıçağını boğazına dayadı, kurtulmak ve yalnızlığını büyütmemek için dedim.' dedi.

Sen de demişsin ki ona: 'Kendim olmaya çalışıyorum. Ona dönüşemem asla. Herkes kendi kanatlarıyla uçsun. Herkes kendi gerçeğiyle yüzleşsin. Tenini saran ateşi söndüremem. Çünkü geçmişi diri bir yılan gibi aramızda durmuşken, bunu nasıl isteyebilir benden? Diri yılan gibi geçmişi yaşadıkça aklında, nasıl dönebilirim ona. Ölü bir yılan olmalı geçmişi. Geleceğini kurtarmak için öldürmeli yılanı...'

Sana hak verdim. Bavulu tekrar açtım. Anıları çıkardım. Fotoğrafi ters çevirdim. Silahlaşan anıları elime aldım. Şakağıma dayadım. Tetiğe dokundum usulca. Anıların kurşunları kafamı parçaladı, gördüm: Diri bir yılan olan geçmişim ölü bir yılan oldu. Söylediğim kadar kolay olmadı bu.

Atlarımı tavladan saldı.

Aynaya baktım. Kendimi göremedim. Çıldırdım. Ne kadar ayna varsa evde hepsini aldım karşıma. Ben, ben değilim! Yüzüm, gözlerim, burnum, saçım, kaşlarım, kulaklarım ve dudaklarım yok! Aynalarda gördüklerim tuhaf şeyler: İki elimde bir yürek taşıyorum. Yüreğimin boşluğu bir gül boşluğu gibi. Bir işaret parmağının peşinden gidiyorum.

Bir kapı çıkıyor karşıma, duruyorum.

Kapıya sırtımı dönüyorum. Üstüme üstüme gelenler var seslerini işitiyorum, fakat göremiyorum onları. Her şey bitti dediğim bir anda üstüme gelenlerin ellerden ibaret olduğunu ve kocaman bir

ayna tuttıklarını anlıyorum. Onların bana tuttuğu o kocaman aynada seni görüyorum.

Çırılçıplaksın. Başsızsın. Başının yerinde bir köpek başı...

Yüreğın bir ocak, içinde de alev alev bir ateş. Çok şaşırıyorum. Ellerimdeki yüreğimi, yüreğindeki ateşe atıyorum. Ateş sönüyor hemen. Tenim buzun içindeymiş gibi üşüyor. Kendimi, kendim gibi görebiliyorum artık. Büyüden kurtulmuşum gibi...

DÖRT

*küçücük bir bakışın/çözer beni kolayca.
kenetlenmiş parmaklar gibi/sımsıkı kapanmış olsa
yaprak yaprak açtırırsın/ilkyaz nasıl açtırırsa
yeni türkü*

Tıraş olmak ve seyrekleşen saçlarıma şekil vermek için günde bir kez karşısına geçtiğim aynanın sihirli olduğunu bu sabaha dek hiç bilmiyordum. Biri çıkıp, 'Aynalar gerçekten de sihirli.' deseydi hiç mi hiç inanmazdım doğrusu, ama şimdi...

Yani bu sabaha dek ya ben aynaları tanıımıyordum ya da aynalar bana gerçek yüzünü göstermiyorlardı. Kim bilir, belki de ben eşyaların bir dili olduğunu şimdiye dek kabul etmiyordum. Aslında bunların bir öneminin olmadığını da bilmiyorum. Çünkü bu sabahtan itibaren eşyaların bir dili olduğunu kabullendim. Ve aynaların da sihirli olduklarını...

Ne olduysa bu sabah oldu. Bu zamana dek geç uyumamış ve işe geç kalmamıştım. Akşamdan kalma olduğum için de başım çatlıyordu, midem bulanıyordu, dengesizdim biraz. Bu yüzden her zaman olduğu gibi önce aynanın karşısına geçtim. Pamuk tutmayan sakalımı sabunladım. Patron bizden sinekkaydı tıraş istiyordu, ama kendinde sakal şu kadar. Yaman bir çelişki mi, bize istediğini yaptıрма mı olduğunu bir türlü anlayabilmiş değilim. Kısacası bizi tıraşlı gördüğünde ne yapacaksa...

Tıraş bıçağını yüzüme deşdirdiğimde,
'Gerçeğinle yüzleşmek ister misin?' dedi ayna.
Evet evet, aynadan geldi ses! Emin olmak istedim:
'Bunu soran sen misin ayna:' diye sordum.

'Evet,' dedi, 'bunu soran benim.'

'Fakat bu masalarda olur?!' dedim, kekeleyerek.

'Hayatının ve yaşadıklarının bir masal olduğunu ne vakit anlayacaksın?' dedi bilgece.

Ne eril ne de dişil birinin sesi olan bu sestem ürktüm. Şöyle bir geriledim. Bekledim.

'Soruma yanıt verir misin?' dedi kararlı biçimde.

'*Sevgilim,*' dedim korku dolu gözlerle aynanın karşısında yere çivilenmişim gibi. 'bu oyuna bir son verir misin? İşe ne kadar geç kaldığımın farkındasın sanıyorum. Üstelik de sabah sabah böylesine iç karartıcı şakalar hiç çekilmiyor bilesin.'

Söylediklerimden alınmış gibi bir tonla, 'Saçmalamayı bırak lütfen.' dedi. 'Sevgilinin her zaman senden çok sonra uyandığını biliyorsun, ne diye sözlerimi ona yüklüyorsun!'

Şaşırdım kaldım. Gerçekti söylediği. Sustum bir süre için. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemedim.

Cesaretimi topladım. 'Tam olarak benden ne istiyorsun?' dedim.

'Bende bir yolculuk yapmaya hazır mısın.' dedi.

'Nasıl olacak peki bu?!' dedim.

'Yalnızca istekli ol yeter gerisini ben hallederim.' dedi.

Hiç düşünmeden 'hazırım.' dedim.

'Bu yolculuğun geriye dönüşü olmayacak ama.' dedi.

'Hiçbir zaman geriye dönüşleri sevmedim zaten.' dedim.

'Öyleyse gözlerini benden ayırma lütfen. Yalnızca yolculuğu düşün tamam mı.' dedi. Dediğini yapmaya çalıştım. Kısa bir zaman içinde gerçekleşti söylediği. Kendimi aynanın içinde buldum. Aynanın karşısında tıraş olmak isterken dalıp giden kendimi gördüm. Bir yontu gibiydim. O an irkildim. Gördüklerim inanılmaz ve tuhaf şeylerdi.

Soluduğum atmosfer suydu. Evimiz de akvaryum...

Sevgilimle bu akvaryumda yaşıyorduk. Eşyalarımız, kitaplarımız, sokaklarımız, caddelerimiz, komşularımız, arkadaşlarımız ve dostlarımız, kısacası yaşadığımız koca kent su altında kalmış gibiydi ve yaşam olduğu gibi devam ediyordu. Bu inanılmaz bir

şeydi. Yaşamımdan kesitler izliyordum. Örneğin kocaman bir balık bana yaklaşıyordu.

O balık yaklaştıkça da korkunçlaşıyordu. Dikkatlice baktığımda patronuma benzediğini fark ediyordum. Sivri dişlerinden kurtulmam olanaksızdı sanki. Ne onun bana sokulduğunu ne de ondan kurtulabileceğim bir yol görebiliyordum. Sivri dişler etime geçmek üzereydi. Kendime sesimi duyuramıyordum. Olanca gücümle içinde olduğum aynaya yumruklar savurdum. Koca akvaryum paramparça oldu. Suyu benzeyen atmosfere kapıldım, onunla evimizdeki eşyalarımızla, kitaplarımızla. Bir karanlığa aktık durduk. Göz gözü görmez oldu bir süre için. Yavaş yavaş boğuluyordum. Bir şey yapamıyordum. Her şey bitti diye düşündüğüm anda sözlerden oluşan bir el beni boğmaya çalışan karanlıktan kurtardı...

'N' oldu, ne yaptın kendine, niçin bağırıp duruyordun?!' diyen sevgilimin korku çiçeği açmış gözleriyle karşılaştım. Kendime gelmeye başladım. Aynada kendimi gördüm. Ak köpüğe karışan kanımdan gözlerimi alamadım. Çünkü ak köpüğe karışan kanım bir yüz nehri olmuştu.

Evet, artık aynalarla barışık olmamın zamanı gelmiş de geçiyor diye düşündüm ve işimi bitirmeye çalıştım

BEŞ

*belki de erik bahçesindeki kızıl gelincik,
farkına varmadığım için küskün.*

Günün gümüşü rengi etkilemiyor bizi. Uzanan bir eli tutmak sevdamız. Kötülöklere dair zamanın ve ortamın dışındayız. Sadece iki el, iki gözüz seninle. Olası engellerin ötesindeyiz. İkimiz de kendimiz'iz. Korkuluğa dönüşen ayrılıkları yıkmaya çalışan rüzgâr şarkımızı söylüyor. Eşlik ediyoruz şarkımıza. Bir martı *gündüz düşümü* bölüyor. Omzuma konuyor. Senin uzaklarda olduğunu imliyor. Sonra kanatlanıyor, yukarıya daha da yukarıya uçuyor. Gözlerimi o mavide kaybolana kadar ondan alamıyorum. Gündüz düşüme dönüyorum.

Bozkırın ortasındayım. Kaybettiğimi sandığım martı görüyorum. O dilinde konuşuyor, söylediklerini anlıyorum. İnanılmaz, ama gerçek işte. Bir şey oluyor o arada. Martı gözlerimin önünde değişiyor. Görmediğim bir el onu büyüden kurtarıyor. Martı sana dönüşüyor, masallardaki gibi. Öyle seviniyorum ki... Çiçeklenmiş ağaç oluyorum. Sana sokuluyorum ve seni bütün içtenliğimle sarmak istiyorum. İstedğim olmuyor ama. Sen bir anda martı oluyorsun. Bana bir oyun oynandığını düşünüyorum. Acılarımınla yüzleşiyorum yeniden. Ve senle ilgili düşlere yolculuğum sürüyor tekrar.

Gecelerimi, uykularımı bölüyorsun.

Saçlarımı okşuyorsun. Bana bakıyorsun uzaktan.

Gülüyorsun da üstelik. Konuşuyorsun da benimle kimi zaman düşlerimde:

'Sevişmelerimiz hep yarımdu.' diyorsun.

'Neden.' diyorum.

Bir başka soruya geçiyorsun yanıt vermeden.

‘İkimiz yay olamıyoruz...’

‘Bunları daha önceleri de söyledin, artık üzülüyorum aynı şeyleri duymaktan, başka şeylerden konuşsak olmaz mı?’ diyorum. Beni hiç duymuyormuşsun gibi.

‘Bir ok atamıyoruz hayata...’ diyorsun.

‘Bu da ne demek şimdi,’ diyorum, ‘söyle misin hayatım?!’

Susuyorsun.

Gözlerime iki keskin kılıç olan gözlerini çeviriyorsun. Adeta beni parçalıyorsun.

‘Ne demek istediğimi bal gibi biliyorsun!’ diyorsun.

‘Çocuksa istediğin,’ diyorum, ‘doğanın vermediğini biz doğadan zorla almalıyım, bunun çok doğru bir şey olmadığını benim kadar biliyorsun...’

‘Başka türlü birlikteliğimiz olası değil.’ diyorsun.

Ben de susuyorum ve kendimle konuşuyorum ancak. ‘Sana ne diyebilirim ki, yaşamını azar azar tükettiğini biliyorum. Bu benim için de böyle.’

Martılaşıyorsun ve gidiyorsun.

Ve ben ilk ayrılığımızı anımsıyorum. Müthiş acılanıyorum, gökyüzünde bir takvim görmüştüm. Yaprakları art arta düşmüştü önüme eğilip almıştı. İkimizin fotoğrafları doluydu yapraklar. Elime aldığım da sararmaya başlamışlardı. Sonra başka yapraklar dökülmüştü. Onları da alıp bakmıştım.

Ayrı ayrı fotoğraflarımız olan yapraklardı. İnanılmaz, ama elime aldığım her yaprak yeşermişti.

Bu düşe bir anlamam verememişim. Sana anlatmıştım. Gülüp geçmiştin. Bana içten sarılmıştın. Öpmüştün beni. Ama sonunda olan olmuştu, ayrılmıştık. Aynı ortamda ayrı hayatlar yaşıyoruz şimdi. Yabancılaşıyoruz birbirimize.

Ve sen gidiyorsun çok sevdiklerine.

Ne ettimse sensizliği kabullenmek için yenildim, sevinçle sana betik gönderdim. Hiçbir betiğime yanıt vermedin. Peşinden gelişim bu yüzden işte.

Bozkırdaki evinde seni gördüm. Yanında sentezimiz vardı. Senden ayrıldı, bana geldi. Seslendin ona. İkimize eşit uzaklıkta durdu. Aynı anda ona doğru yürüdük sözleşmişiz gibi. O da bizden uzaklaştı.

Durduğumuzda durdu, yürüdüğümüzde yürüdü.

Durmasını, beklemesini imliyoruz, söylüyoruz, istiyoruz, ama o bizi dinlemiyor. O an anladım ki sentezimiz ikimize de tepkili.

‘Lütfen yeter, gerçek kendiniz olun.

Birbirinize dönüşmeyin. Size benzeyeyim diye birbirinizle yarışmayın. İkiniz de değilim. Sizden istemeden aldığım özellikler bile bana fazla, anlıyor musunuz? Lütfen bana çok iyi bakın. Ben hanginize benziyorum? Ne tam biriniz olmak, ne de ikinizi sürdürmek istiyorum!’ dedi bağıra çağıra.

Uzaklaşmaya başladı sentezimiz tekrar.

O, bizden uzaklaştıkça büyüdü, değiştikçe değişti, biz ona ulaşmak istedikçe küçüldükçe küçüldük. Artık düşleri de bıraktım. Hangimizin haklı olduğunu anlamaya çalıştım. Kendi hesabıma ben haklı olanı anladım, sen anlayabildin mi beni peki?

ALTI

*erken açan çağla çiçeği gibisin
haklısın ya fıskırışında
yetmiyor bu.
çünkü dökülür en cılız fırtınada
zamansız çiçeğin yaprağı.
a.telli*

Ayrıldığıımız yol kenarına oturup seni düşündüm.
Anasından yem bekleyen bir yavru kuş gibi bekledim.
Dönmeyeceğini bildiğim hâlde. İnce, duyarlı ve içten birisin diye biliyordum seni. Yoksa bıraktın mı şiiiri?
Artık sesini gül yapraklarına da olsa duyurmuyorsun ve içimin uçurumlarına, uçurmuyorsun o büyülü sözlerini. El sıcaklığın, göz parıltıların yâdima düştüğünde şuramda tanıımı olanaksız bir acı başlıyor ve acımasız bir yılan olup soluğumu kesmeye çalışıyor.
Omzumda görünce sevimli bir ihtiyarın elini, sana düşsel yolculuğumu istemeden de olsa bırakmak zorunda kaldım.
Dinledim can kulağı ile ihtiyarı:
'Günlerdir buraya geliyorsun,'dedi, 'en son araba geçene kadar bekliyorsun. Anlaşılan yolunu gözlediğin yine gelmedi. Şu elma bahçesinde küçük bir kulübem var orada yaşıyorum ve vaktimi bu yol kenarında geçiriyorum. O kadar hikâyesi var ki bende bu yolun ve bu yolun yolcularının. Yine de hepsinden etkin çıktı senin buralardaki hâlin be evlat. Ne düşündüğünü, kimi bu denli içten sabırla beklediğini ve de öfkelenmeden gelip gittiğinin hikâyesini anlatmak ister misin bana?'
Güneş yüzlü, sevgi bakışlı, dert ve sıkıntı giderici ihtiyara şöyle bir baktım önce. Dudaklarından dökülen sözcükler, bir oluktan damla

damla inen su taneciklerinin önündeki taşı delmesi gibi mermer sandığım yüreğimi yumuşattı. Kilitli dilimi çözdü.

‘Düşlerimden bir papatya yaptım. Öyle bir papatya ki bu dedeciğim, ne sen sor büyüklüğünü ne de ben anlatayım. Buraya gelip gittiğimde bir bir yoluyorum içimden yapraklarını ayırdığım parçam gelir mi diye. Bu gidişle daha çok geleceğim ve beni görüp üzülmesin diye de elimden geleni yapacağım...’ dedim.

‘Seni anlayabiliyorum,’ dedi gülümseyerek, ‘fakat senin bu yaptığın bir başka delilik. Sanırım yalnızca kendini tüketiyorsun.’

‘Farkındayım bunun,’ dedim, ‘böylece ondan ayrı kalmama neden olan yanımı cezalandırmış oluyorum.’

‘İlginç...’ dedi.

‘Beni biraz daha tanısan yanımda bile durmazsın.’ dedim.

‘Sanki seni tanıyorum be evlat,’ dedi ve sözlerini sürdürdü. ‘Seni ilk ne vakit fark ettim anımsamıyorum, fakat sen gittikten sonra güzel mi güzel bir genç kadın şu durduğun yerde durmaya ve senin gibi birini beklemeye başladı. Onun da bekleyişi, sessizliği ve içtenliği beni ilgilendirdi. Dayanmadım bir gün, karşısına çıktım ve kendimi tanıttım. Hoşlandı benden. Beni bir yoldaş, sırdaş saydı ve döktü içindekileri avuçlarıma. En son dün buradaydı ve bir daha hiç gelmeyeceğini söyledi.

Ona enden söz ettim.

‘Böyle böyle biri buraya geliyor ve senin gibi birini bekliyor’ dedim. Sevineceğini, ‘işte beklediğim o’ diyeceğini düşündüm, fakat düşündüğüm gibi olmadı.

‘O olabilir belki, belki de o değil beklediğim. Fakat yalnızlığını büyütmemeye çalışan biri anlaşılın şunları ona ver,’ dedi ve bir tomar mektup bıraktı bana. Hâlen emin değilim, gerçekten senin beklediğin o mu, onun beklediği de sen misin diye. Artık ne olursa olsun. Seni çoğaltacak şeyler bende sanıyorum.’

Elime bir tomar mektup tutuşturdu ihtiyar pantolon cebinden çıkarıp. Bir şey daha demedi ve gitti kulübesine.

Mektupları ivedilikle açtım tek tek. Her mektupta seninle karşılaştım. Gerçekten de sende benim gibi buraya geldin mi,

gelmedin mi diye düşünmeye başladım. Yoksa her zamanki gibi beni sınamak için mi bu ihtiyarı kullandın, bilmiyorum. Yol kenarındaki ağaçların, otların aralarına baktım teker teker, seni bulabilirim ümidiyle. Yoktun. Artık umurumda değil olanlar oyun mu, gerçek mi? Mektuplar senin mi, bir başkasının mı? Her tümcesi beklediği mi, istediğimi ve seninle yaşadığımı, senin benim için düşündüklerini içeriyor ya önemli olan bu yalnızca.

'Sabah uyanıyorum -birkaç saatlik uykudan sonra- uyku mahmurunu bile değil, uyku yoksunu, gözlerimin önünde bir fotoğraf... O fotoğraftaki yüzle bakıyoruz bir süre, gözlerimizi doyuruyoruz.

Güne güzel başlıyorum. Yataktan kalkarken, giyinirken, kahvaltıda, öğlene değin yine gözlerimin önünde. Bir ara huzursuzlaşıyoruz ikimiz de, çünkü bir telefon bekliyoruz birlikte. Ben telefonla konuşurken o yitiyor; ben de zaten sesteki yüze dikmişim gözlerimi, onun yokluğunun ayırımına varıyorum. Konuşma bitince gözlerime pus oturuyor... Bakıyorum o çıkıp geliyor yine gözlerimin önüne.

Arabaya binerken, yavaşça sol göğsümün üzerine kayıyor, beni kazalardan korumak için. Okulda yine yerleşiyor eski yerine ve ben tüm öğrencilerimin gözlerinde onu görüyorum, haylazından çalışkanına.

Dönüşte yine uslu uslu sol göğsümün üzerine yerleşiyor, ben hiç uyarmamadan. Sonra durakta iniyor benimle birlikte arabadan, gözlük camlarımdan tutunuyor. O önde, ben geride gidiyoruz sokağımda. Apartmana girip de son kata yaklaşınca yüzü asılıyor onun.

Ne olduğunu soruyorum.

'Sen,' diyor, 'yine telefon bekleyeceksin... O'nu kıskanıyorum ben...'

'Aptal!' diyorum gülerek, 'o sensin!'

'Hayır, ben değilim,' diyor. 'O, yalnızca bir yüzden ibaret değil...'

'Yemin ederim ki sensin O. Nasıl anlamıyorsun?'

'Hayır, sen Ona âşıksın, bana değil...'

'İnanmıyorum,' diyorum, 'sen, bunu nasıl söylersin?'

'Bana da dokun o zaman, beni de öp...' diyor.
Ellerimi gözlerimin önüne getiriyorum, parmaklarım boşlukta geziniyor.
'Gördün mü?' diyor gözleri dolu dolu.
'Olsun' diyorum, 'ne önemi var? Hem...'
Üzülme, biz de dokunamıyoruz. Onunla birbirimize sarılamıyoruz.
Kıskanman gereksiz, inan bana. Her yanımız örülü bizim görünmeyen duvarlarla, dikenli tellerle, gönüllü jandarmalarla sarılı. Arada küçük bir kaçamak hepsi bu...'
'Olasılık hesaplarını bilir misin?' diyor kurnaz kurnaz.
'Matematikle aram iyi değildir,' diyorum.
'Ben de iyi bilmem ama şunu biliyorum, senin onunla birlikte olman, milyonda bir olasılık bile olsa var... Anlıyor musun? Ama benimle...'
'Ama ben seni de seviyorum, sana da âşığı hem... Hem... Sen o'sun zaten... offff! Benim de aklımı karıştırdın.'
'İnanmıyorum sana...' diyor arkasını dönerek.
Sabrım taşıyor.
'O da inanmıyor zaten,' diyorum. 'O da kuşkulu...'
'NE HÂLİNİZ VARSA GÖRÜN!'
Gözlerimin içine içine bakıyor.
'Üzülmeni istemedim...' diyor.
'Öyleyse sana âşık olduğumu bil.' diyorum. 'Onun da sen olduğunu... Ve sende, dokunmaktan, sarılmaktan, sevişmekten çok öte, şu anda adlandıramayacağım pek çok şey bulduğumu ve belki o bedeni değil de seni, gözlerimin önündeki fotoğrafı hiç yitirmek istemediğimi... Bunları bil...' diyorum çırpınarak.
'İnandım,' diyor, 'inandım artık. Hem... Ben o vatandaştan daha şanslıyım, bir fotoğraf bile olsam, sana dokunmasam da... Her an senin yanındayım... Az şey mi bu.'
Telefon çalıyor o anda. Bu kez hüzünlenmiyor.
'Hadi konuş...' diyor, 'bitince yine senin gözlerinin önüne oturacağım. O çatla sını uzaklarda... Ben daha şanslıyım...'

7 Nisan 2007

Bir fotoğraf olarak kalabilmek bile güzel, sevdiğinin gözlerinin önünde. Çünkü yaşanmışlıklar, arkadaşlıklar, dostluklar bir giysiden daha çabuk eskiyor. Ve hepsi de kendince devrini tamamlıyor. Geride kalansa bir tutam sıcaklık, unutulmayacak birkaç gün ve yürekte kalan hüznü bir iki anı. Ve bir de acısı susuz bırakılan bir gülün.

Peki, neresindeyim bu dediklerinin ve söylediklerimin.

Eğer, gerçekten sen yazdıysan bu tümceleri benim için öyleyse ne diye yüreklerimizin alevlerine rüzgâr olmuyoruz ve çatlamış dudak güllerimizi sulamıyoruz.

Birbirinden ayrı düşmüş ellerimizi hasretle buluşturup yüreklerimizi, sevda alanlarımızı korumuyoruz.

'Gecenin bir zamanında, seninle birlikte olduğumuzda; o güzel sesli kadının ezgileri de eşlik ederken bize, elimde olmadan kıskanıyorum desem seni... Kendimden ve sevgimden... Olmaz öyle şey deme... Senin gibi doğaçlama aşk şiirleri okuyamam da, yaşatamam da, ama uzun soluklu sevmeyi becerebilirim. İyi ki varsın demeyi ve daha birçok şeyi...'

3 Mayıs 2007

Bazen, yazdıklarına şaşıyorum. Acaba diyorum kendi kendime, geçmişten mi söz ediyor yoksa gelecekte mi. Çünkü kimi yazdıkların yaşadıklarımız arasında hiç olmadı diye düşünüyorum ve olsalardı ikimiz de birlikteliğimizi sürdürür müydük diye sormadan edemiyorum. Bu yüzden yanımda olmanı ve anlamakta zorlandığım tümceleri anlatmanı, açıklamayı ne kadar isterdim ah bir bilebilsem. İşte bundandır ki mektuplarını okudukça kendimden uzaklaştım. Tuhaflaştım. İçimden bir şeyler koptu. Kendimden nefret etmenin eşğine geldim.

Sorunların üstüne üstüne gitmek, güvenini, sevgini kazanmak, seninle sevgilere kanatlanmak varken öyle darmadağın olmaktan usandım, bıktım, kendimi suçladım.

'Neden biliyor musun, neden hırçınlığım... Senin gururunu en az senin kadar düşündüğümden... Neden mi... seni çok önemseyişimden aynı kertede önemsenme isteyişimden. Neden mi... Benim gözümde 'asla' değil ama seni tanıyan tanışlarımızın da seni 'güzel' görmelerini isteyişimden... Neden mi... Sesini duymadığımda deli, duyduğumda da aptala dönüşümde Neden mi... Ayaklarımı yerden kesen o kuyruklu yıldız âşık oluşumdan... Ve işte tüm bu "neden"ler yüzündendir hırçınlığım... Seni kalıba dökmek, o kalıptan çıkarıp sahiplenmek isteyişimden değil... Ve sen güzel adam, tüm kabalaşmalarına, hırçınlıklarına, beni utandıracak denli sabırla yaklaş o zeytin dalını uzatmasaydın... İşte ben o zaman kahrımdan çıldırabilirdim. Seni seviyorum.

2 Haziran 2007

Daha da çok yanmamak için tümcelerinin ateşiyle, bıraktım mektuplarını okumayı. Kalktım, oturdum ağacın gölgesinden. Şöyle bir yola baktım. Bir çölün ortasında kıvrılıp geçen bir yol gibi uzanmıştı engebeli bozkırın göğsüne. Ne gelen vardı ne de giden. Bir esinti dahi yoktu. Bir kuş bile eşlik etmiyordu yalnızlığımıza. Bozkırın doğasına uygun ıssızlığın iki canlısından biriydim sanki. O an aklıma ihtiyar geldi. Gözlerimi gittiği yöne çevirdiğimde karşımda belirdi. Hem sevindim hem de irkildim. Gözlerimi diktim gözlerine bir kaybolup bir görünen ihtiyarın. 'Zamanı geldi artık,' dedi. 'avuçlarıma bak!' Nedenler sıralamadım bakmamak için. Yalnızca söylediğini yaptım. Onca zamandır buradayım diye susuzluğumu gidermek için avuçlarında su getirmiş gibiydi avuçları. Avuçlarında su vardı. Suya baktım. Suda kendimi gördüm. Şaşırdım ve bağırdım. 'Nasıl olur bu?' dedim. 'Avucundaki suya baktığımda hemen değişiyorum ve o çok sevdiğim oluyorum.'

'Aynı anda o da sana dönüşüyor.' dedi. Başka bir şey söylemedi. Dönüp gitti ve ben onu kaybettim. Arkasından da gitmedim. Ne anlatmaya çalıştığını da düşünmedim. Yalnız elimi cebime koydum ve bir mektubunu çıkardım. Neden yaptım bunu, bilmiyorum. Hem yürüdüm hem de mektubunu okudum:

'Günlerdir bir mektup bekliyorum senden. Bugün de gelmedi, artık gelmeyecek biliyorum. Seni anlıyorum aslında. Yitik adresinin mektubu geç de olsa eline ulaşsın istiyorum yine de. Benim için çok önemli. Ah, vazgeçilmez olduğunu bir bilsen. Kendini benim yerime koyabilsen. O zaman daha iyi anlarsın beni. Yaşamımın bu karmaşık sayfalarını buruşturup atsam mı, yoksa anıların karanlık mezarlığına gömsem mi? Hiç mi hiç bilmiyorum... Dardayım, yalanım yok! Hüzne gönül verdim artık. Ve belki de... Söylediklerime aldırma sakın. Uzaklaşsan da yakınımdasın. Bir fotoğraf olarak bile olsa gözlerimde saklısın. Yazdıklarından izliyorum seni. Yalnızca benim için yazmışsın, yazıyormuşsun gibi izliyorum yazdıklarını...'

Temmuz 2008

Ve kim bilir, belki de bu mektupların benzerlerini bir başka ihtiyar sana vermiştir. Sende okumuşsundur, benim gibi düşünmüşsündür, olamaz mı yani.

Ha, ben artık bir daha ayrıldığımız yerde seni aramayacağım.

Çünkü senin mektuplarda saklı olduğunu düşünüyorum.

Mektuplarında bulduğumda seni aramızdaki sözcük ayrılıkları, uçurumları yok olacak kanısındayım.

Biz birbirimizin düşü müyüz, gerçeği miyiz, yoksa başkasının düşü müyüz bilmiyorum. Ne birbirimize olan düşümüz, ne de bizi yaşatan başkasının düşü bitsin, çünkü asıl o zaman ayrılırız ve ölürüz belki de.

YEDİ

*dağ kadar yürek / bunca acıyı bunca aşkı
nasıl da sığdırmışsın yüreğine
istersen al / koy kendi ellerinle
fırtınaları da sen
yüreğin kadar büyüksün / unutma
a.telli*

Yılan sözcüklerin peşimi bırakmıyor. *Yılan sözcüklerinden* ne yapsam kurtulamıyorum. Ne yana gidersem gideyim, hangi kuytuluğa sığırsam sığınayım yine de *yılan sözcüklerin* buluyor beni. Yakınımda olduklarını bildiğim bir yerde kaçmaktan ve de saklanmaktan yorulduğum için durup soluklandım.

Kendimi dinlemeye çalıştım.

Hep aynı yönlere çıktığımı düşündüm. Adım atmadığım bir yerinin kalmadığı buranın aklımdaki görüntülerini bir bir birleştirdim. Bir yapbozun parçaları gibi...

Aklımdaki görüntünün bütününü gördüm ve irkildim.

Bulduğum yer küçücük bir adaydı. Korktum. Adayı kuşatan su gibi sıvının sonsuzmuş gibi görünmesi ve hiçbir kurtuluş aracının olmaması beni boncuk boncuk terletti. Üstelik bana yardım edecek kimse de yoktu kendimden başka. Bir ben vardım bu tuhaf adada, bir de senin *yılan sözcüklerin*.

Olanaksız başarmak sevdamdı, ama bu sevdam burada işime yaramıyordu. Duyularım bana isyankârdı. İçinde bulunduğum durumun dayanılmazlığını sana iletmiyorlardı. Bir balık, bir kuş olmayı ne çok istedim bir bilebilsem. Bir çözüm buldum sonunda. Kaçmayacaktım; senin zehirli *yılan sözcüklerinle* ne olursa olsun yüzleşecektim. Onlardan başka türlü kurtulmam olanaksızdı. Bunu çok iyi anlamıştım sonunda.

Bekledim... *Yılan sözcüklerin* beni kuşattılar.

Hepsi de müthiş alevler saçan masal yılanları gibiydi. Az ötede durdular. Birbirlerine sokuldular. Bir anda iç içe girdiler ve karşımda kocaman bir yılan sözcük oldular.

Ne yapacağımı bilemedim. Bekledim yine.

'Ne istiyorsun?!' dedim.

'Yalnızca kulak ver yeter.' dedi yüzlerce yılan sözcüğün oluşturduğu yılan sözcük. Korka korka sokuldum o yılan sözcüğe. Gözlerimi yumdum. İnanılmaz olanları gözlerim açkımış gibi gördüm: Kulağımın biri elimmiş gibi yılan sözcüğe uzandı. Onun başını okşamaya başladı. Benden istediği buydu. İstedğini yapmaktan başka da çarem yoktu.

Bir süre sonra yılan sözcük değişti 'sen' oldu.

Ne ada, ne yılan sözcükler ne de su gibi sıvı kaldı aklımda.

Açtım gözlerimi, gördüm seni, öyle sevindim, öyle sevindim ki anlatamam. Durmadan konuştun, hiç bana bakmadan ama.

'Anlamıyorum seni, yeni yazdığın şiirler nasıl prangalaşır ayaklarına?' dedin. 'Yüreğindeki aşkı ve yaşama isteğini nasıl köreltirsin. Bak, ben; nasıl da bıraktım şiirlerimi. Uçurdum birlikte olmak istemediğim dizeleri ve sözcükleri. Gölgem sandığım yanılısamadan da kurtuldum. Bunun, bu kadar kolay olmadığını biliyorsun. Alışkanlıklardan kurtulmak kolay olmuyor.

Sen, benim yeni alışkanlığımydın, bu yüzden bıraktım diğer alışkanlıklarımı. Uçmayı öğrettiğim her sözcük duygusallığımı kullandı bana karşı. Onlara inandım çoğu zaman ve hayatımı onlar için hep erteledim. Peki, şimdi ne kaldı onlardan bana? Hiçbir şey! Ya sen ne yapıyorsun?'

Kahroldum. Sana baktım.

Gözlerini, gözlerimle buluşturan içtenliğine bir kez daha hayran oldum. Gözlerinin mavisinde ikimizi gördüm. İkimiz de çıplaktık. Sen, sırtüstü uzanmışsın. Gözlerini yummuşsun. Bense çekmişim ayaklarımı göğsüme, dizlerime dayamışım başımı. Ağzından çıkan her sözcük yılan oldu. Bizi kuşattı. Korktuk. Birbirimize sarıldık. Ne yaptığımızın farkındaydık ne de yılan sözcüklere ortam olduğumuzun. O an yer yarıldı, içine düştük. Yarık bizi aç bir

canavar gibi yutacakken iki güçlü el bize uzandı ve olanca gücüyle oradan çekip çıkardı. Kendimizi soğuk mu soğuk suyu olan bir dereye bulduk. Derenin akıntısı öyle güçlü ki ve kıyıya çıkmamızın olanağı da yoktu. Çünkü yamaçlar dik mi dikti. Birbirimize tutunduk. Sabırla bekledik. Nice sonra derenin sığlaştığı, durgunlaştığı bir yerde kendimizi kıyıya sevinçle attık.

Yorgunduk. Birbirimize tutunarak ayakta kaldık ve yürüdük. Ne kadar yürüdük bilmiyorum, sonunda yemyeşil bir yere vardık. Yemyeşil ağaçların arasından hem bize benzeyen hem de bize oldukça uzak insanlar çıktılar ve şaşkın şaşkın çevremizi sardılar. Ama kısa bir sürede değiştiler. Bu insanların kimisi yılanbaşı, kimi de insan başlı yılan gövdeli oldu. Yalnız bizi görmüyorlarmış gibi, yanımızdan geçip gittiler.

Soluğum kesildi. Senin ne hissedip hissetmediğini bilemedim. Yolumuza koyulduk. Yeşilliği geçtik ve sonsuzmuş gibi görünen bir papatya tarlasına ulaştık. Çocuklar gibi sevindik. Uzandık papatyaların içine. Birimize aldırmadan ve yan yana değilmiş gibi oyunlar oynadık. Sen sırtüstü uzandın. Ben az ötede, papatyalardan sana bileklik ve kolye yaptım. Yanına uzandım. Onları sana armağan ettim.

Hiç konuşmadın. Kolyeyi boyuna taktın.

Bilekliği uzandığın yerden uzağa fırlattın.

Bir şey söylemedim.

Doğrudum ve bir kuş gibi kanatlanan bilekliği düştüğü yere kadar baktım. Onun düştüğü yerden, nereden, ne zaman gelmişti hiç bilmiyorum, yavru bir ceylan ayaklandı. Ceylanla göz göze geldim. Bu çok kısa sürdü ve ceylan olanca gücüyle fırlayıp koştu papatyaların içinde. Gözden kaybettim sonra.

Döndüm gördüğümü sana anlatmak için, ama yanımda yoktun. Seslendim sana. Oraya buraya koştum. Yoktun işte. Baktım ki yoksun yürüdüm. Gitmiş olabileceğini veya beni bir yerden izleyebileceğini düşündüm. Nasılsa çıkar şimdi dedim kendi kendime. Bir ağacın altında buldum seni. Çok sevindim. Sana sarılmak istedim. Ama yine yılan sözcüklerinle burun buruna

geldim. Hemen uzaklaştım senden. Baktım ki yılan sözcüklerinin arasında çıplaksın ve güneşleniyorsun.

Çıplaksın üstelik. Yalvardım. Bunlara bir son vermeni istedim.

Orada değilmişim gibi, seninle konuşmuyormuşum gibi aldırmadın bana. Çaresizce ayrıldım yanından. Tekrar papatya tarlasına döndüm. Niçin döndüğümü bilmeden...

Önüme bakıyordum, bilekliği buldum. Onu aldım. Koşa koşa güneşlendiğin ağacın bulunduğu yere gittim. Belki kararından caydırır diye seni bu bileklik. Ama yoktun. Gitmiştin. Yılan sözcüklerin oradaydı. Son anda fark edebildim onları.

Ağzılarını açıp üstüme üstüme yürüdüler.

Döndüm ve kaçmaya başladım. 'Sana ne oldu böyle?' dedin.

'Ne olursa olsun yılan sözcüklerinle yaşayamam ben!' dedim.

'Neden ama?!' dedin.

'Yılan sözcüklerinle olmam olanaksız. Ya onları seçeceksin ya da beni!' dedim.

Gözlerin gözlerimi bırakmadı. Gözlerinde o yavru ceylanı gördüm. Onu ürküten, korkutan şeyin de senin yılan sözcüklerin olduğunu...

Papatyaların arasına yatmış yüzlerce yılan sözcükten kaçıyormuş o ceylan. Ceylanın başını da gördüm, bir de sen görebilseydin beni daha iyi anlardın.' dedim.

Tekrar sen değiştin, yılan sözcük oldun. Köpürdün, alev alev korku saldın. Peşime düştün. Artık hoşça kal ey kendi yılan sözcüklerinin kurbanı olacak ceylan/ım.

Nasıl olsa bir yolunu bulacağım bu adadan kurtulmanın, merak ettiğim şu,' peki sen kendi yılan sözcüklerinden kurtulabilecek misin?'

SEKİZ

*zaman, hiç doymadan
sarhoş olmadan içen
dev karınlı içici
düşlerimse hep çoğalan şarap
o durmadan içiyor
düşlerim sürüyor
zaman içiyor, içiyor
düşlerim bitmiyor*

Hayatın yüzüme taktığı bütün maskelerden kurtulmak için ressam oldum kendime. Yüzüm tuval oldu ellerime. Ellerim, hayatın renklerinden ve maskelerinden arındırmak için beni, yine benden emir alıyor. Aynadaki kendimle barışık değilim bu yüzden. Alışılmışın dışındaki renklerle çalışıyorum. Müthiş bir içtenliğin ve isteğin etkisindeyim. Gece düşlerine yol alıyorum.

Ne ipini koparmış bir uçurtma, ne de olduğundan hızlı uçmaya çalışan bir serçeyim.

Küçük mutluluklarla yetinmiyorum.

Küçük mutluluklarla ilgilenmedim hiç, ilgilenmeyeceğim de. Bana bundan dolayı kızanlar, karşı çıkanlar ve hatta beni sevmeyenler oldu, olacak da. Ne yapayım ki böyle düşünüyorum. Çünkü nasıl ki doğarken yalnızız, ölüirken de yalnızız. Bu iki yalnızlık arasındaki yolun, yani ömrün kısalığı veya uzunluğu hiç önemli değil. Bana göre önemli olan, bu iki yalnızlık arasında insanların birbirine karşı maskeler takmış olmaları, bu maskelerle birbirlerini kandırmalarıdır. Her an, her saat, her gün ve herkese karşı maskeler çıkarıp takıyoruz, asla gerçek kendimiz değiliz ve acı olan da bildiğimiz gerçeğe inanmamızdır diye düşünüyorum.

İşte maskelerden kurtulmak isteğimin nedenlerinden biri de bu.

Mandalın tutkusu gibi yüreğimin tutkusu... Bir mandalı hor görenlerin sözcükleri, dilimin ve içimin kullanmayacağı türden... Kirli sözcüklere karşı donanımlıyım.

Bazen bir filozofum. Düşünürüm. Üretirim.

İpliğimle renklerimi ve giysilerimi...

Yalnızlığım yalnızca bir yanılısama gözünde bakarkörlerin.

Gecenin *gündüz dostları* yanıma, yakınıma maskeleriyle sokulurlar. Oysa maskelerinin gerisindeki gerçek yüzlerini çok iyi gör düğümü hiç mi hiç bilmezler. Bundan müthiş bir keyif alırım. Sözde birbirimizi çoğaltırız hayat denen şu ormanda.

Bütün hilelere, maskelere karşın yan yanayız, birlikteyiz, varlığımızla, düşüncelerimizle özgününüz havası yaratırız. Sözde gündüz dostlarımdan öğrendim. Ağaçlarda uyuyan atalarımın varlığından haberdar olduğumuzu. Bu yüzden düşlerimde sık sık ağaçlardan aşağıya düşmemin çok normal/miş. Kimi zaman yüksek bir yerden yuvarlanıyorum, yıldızların içinden geçiyorum. Bir bakıyorum ki balık gibi yüzüyorum. Bir anlam bulamasam da düşlerimin kâbusundan kurtuluyorum uyandığimde.

Ağaçlardan düşenlerin soyundan olmadığının kanıtıymış bu.

Düşmeyenlerin ardıllarının bu düşleri görmeleri olağanmış.

Sonsuzluğa uzanmak gibi bir derdim var. Çabalarım bu yönde. Yaşadığım zamanla sınırlı olmadığımı, bunun öncesinin ve sonrasının da olduğunu düşünüyorum.

Işıkların oluşturduğu yakamozlara aldırımıyorum. Yine de yakamozlara aldanmıyorum. Güneşi görüyorum, düşlerimdeki yolculuklarda. Kırsalar da çiçeklerimi, çiçekleniyorum düşlerimde.

Sensizlikte seni arıyorum.

Kendimden çıkıyorum sana uçuyorum.

Seninle oluyorum. Sensizliğe bu yüzden kahretmiyorum. Yeter ki sözcüklerini kanatlandırmaktan usanma.

Bu benim maskelerimden kurtuluşuma yardım edecek anlıyor musun beni?

Sende seni yaşamak, yaşanmış bir günde seni bulmak ve seninle dolu dolu sevdâyı paylaşmak demektir. Bu ikimizi yaşanmamış bir

türkü, ama bir sevda türküsü olmaktan kurtarabilecek ancak diye düşünüyorum.

Mutluluk, insanın önündeki ışıklı bir yol, unutma bunu. Hayatın üzerimize attığı soyut ağ'a karşın kanatlarımıza yüklenmek, işte asıl direnmek ve asıl tutku. Ve kanatlarımızın bizi götüreceği yere dek değil de direnmemizin büyüklüğü denli uçmaya çalışmak, işte çelişki olmayacak gerçeklik.

Uçabilmek bir sevda ustalığıdır.

Günbatımından yuvasına ulaşmaya çalışan kuşları düşün. Düşün ki yağmur kurşun gibi aman vermiyor. Düşün ki hayat ağ'ının ipleri amansız kurşunlardan. Düşün ki ayak basacakları bir karış toprak yok. Düşün ki inebilecekleri bir dal veya saçak da. Hep uçmak zorundalar.

Ve o kurşun yağmur bir damladan fazla düşmüyor kanatlarına. İşte böyle olmalıyız. Acılar, kuşatmalar ve hüznler karşısında.

Kendimize güvenmeliyiz. Baykuşların set oluşturması da önemli olmamalı. Sevdalı sözcüklerimiz kucaklaşabilsinler yeter.

Yaşanacak umutlar tutunacak dallar olabilmeli.

Gece düşleri bitmesin istiyorum.

Akar ilkesinde ki aşkımız da... Hayatın yüreğime saptlamaya çalıştığı sözel bıçaklara aldırmiyorum. Bıçaksız sözlerimi öne sürüyorum ve bekliyorum.

Dağ ateşleri çobanların rehber yıldızları...

Güzelliklere sevdalı ırmaklar aşkla akıyorlar. Ve aynı kalamaz ki kırlangıçlar. Yüreklerimiz terk edilmiş kırlangıç yuvaları olmasın yeter ki. Her zaman ırmaklar gibi sevdalı sözcüklerin peşinden kanatlanıyorum değirmen bedenimden.

Gece düşleri buluşturuyor sözcüklerimizi.

Büyü bozuluyor böylece.

Güneş, ışık parmaklarını uzatıyor bize.

Usluca uyandırıyor ikimizi. Gülümsüyoruz birbirimize.

El yetmez, göz görmez bir aranın karanlığını görüyoruz. Yine de yeniden buluşacağımızı biliyoruz düşlerde. Ayrılığımız bir dahaki gece düşlerine dek sürecek o kadar.

Maskelerden kurtulmak isteyen yüzüm ellerime bakıyor. Ellerim de benden emir bekliyor hâlen. İçtenliğim ve isteğim alışılmışın dışındaki renkler seni gösterdiklerinden bir şey yapamıyorlar. Bilmiyorlar ki senden kendimi öğrenmek ve dinlemek istediğimi. Çok zor bir işe başladım bile, başarır mıyım bilmiyorum kendimi maskelerden korumayı.

DOKUZ

*geçmişten sakının,
çünkü o her an açılacak bir yaradır.*
gogol

Sana kendimden geldim.

Sen bana inanmadın. 'Hiç kimseye benzetemedim seni,' dedin. Söylediklerim de yabancıymış sana. Suç benim mi, yoksa senin mi değişime öyle bir sinirlendin ki... Kırmızı kaplı albümü kirli sarı ırmağa fırlattın. Dönüp bana baktın çakmak çakmak gözlerinle. Ellerini ceplerinden çıkardın. Ellerinle bütünleşmiş iki silah gördüm. Bir kovboy gibi ırmakta ıslanarak batmaya başlayan albüme ateş ettin. O an üzerine ışık kılıçlar ve oklar yağdı. Nereden atıldıklarını bir türlü anlayamadım. Sen kaçtın.

Yine yalnız kaldım. Kendime ve sana kahrettim.

Senin sözcüklerinle kuşanmış bir tüfektim oysa. Dışımızdaki zamanın bırakmasıyla hedefime odaklanmıştım. Sana öyle inanmıştım ki...

Işık kılıçlardan ve oklardan kurtulmak için sarmaşıkların arasına daldın. Sarmaşıklar, barınaklarımızın saçları. Öylece bekledin. Susmuştum. Bir kumcuktum. Uykusuzdum. Uykuya vurgundum. Kendimi uykunun güçlü kollarına bırakacaktım. Yeni bir düş serüveni yaşayacaktım. Yaşadıklarımı kendime saklayacaktım, bu kez sana anlatmayacaktım. Aklımdan geçen buydu. Ama sözümde duramadım. Sana ağzımı açtım.

Ağzım, yaşadığım kentti. Bağlandığım semtti, sokaktı. Usulca girdin bu kente. Sokağımızda kendini gördün, kan gölü içinde.

Ürperdin. Şaşırdın. Dondun kaldın bir süre. Ağladın sessizce. Biri seslendi. Döndün ondan yana. Sesleneni gördün ve tanıdın. Kendini ona göstermeye, bana bir şey olmadı meraklanma sen emi demeye çalıştın. O, seni hiç duymuyormuş ve görmüyormuş gibi kan gölü içindeki sana baktı. Gözleri yağmur yağdırdı üstüne senin. Eğilip sana sarıldı. Hemen koşmaya başladın. Uzaklaştın oradan, kan gölü içindeki kendinden ve sana sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlayandan.

Yalnızlığımın denizinde yüzdüm. Nice sonra bir kıyıya ulaştım. Güldüm kıyıya ulaşınca. Çünkü sanal bir yalnızlık deniziymiş sensizlik, anladım. Ve gördüm, narmış aslında dışsal yalnızlığım. İçimdeki benzerlerimi sevdim.

Dönülmez bir yola girdin, git. Arkana bakmadan koş. Benden mi, kendinden mi, yaşadıklarından mı kaçtığını hiç düşünmeden...

Niçin kendini kendinde aramıyorsun? Bir kez olsun beni dinle. Geçmişini unut, geçmişini yak. Küldeki anahtar bu... Kalbinin kapısı aç. Gerçeğin ve sevginin suyunda yıkan ve arın gereksiz, geçersiz kuruntularından. Böylece kendin olabilmene ilk adımını atmış olacaksın, unutma. Dalında çatlamış bir nar gördüm. Zamanın hoyratça nara uzanmış elini de... Zaman narı kopardı. Narın kabuğunu, bana göstere göstere soydu. Nardan yüzlerce 'ben' döküldü. Güneş güldü. Zamanın yarış alanına koştun nardan dökülen 'ben'zerlerim.

Yaşadıkça yarışacaktık. Biliyordum. Yaşadıkça yarışan ve yorulan bizler ise üçüncü dördüncü ayaklarına yaslanarak hep bir ağızdan, son günümüzün ve an'ımızın vaktini hiç bilmeden, ama bekleyerek,

*gençliğimde dere tepe gözükmezdi gözüme
şimdi bir hendekten geçemez olduk
sevinme gün akşam oluyor diye
her geçen gün ömürdür çünkü
zaman usta bir törpüdür
her insana uydurur bir tabut*

diyeceğiz.

Seni duydum. Sesin yaklaşan bir türkü gibi... Çevrem aydınlanıyor, günün; ilk ışıkların ardından ışıklarla daha da aydınlanması gibi. Aydınlıkla ve sesinle çoğalıyorum.

Seni de kendimi de anlamaya çalışıyorum.

ON

*beni benden bile uzak tutuşun
üzülünce yüzükoyun yatışın
arada bir bülbül bülbül ötüşün
nedendir de güzel gözlüm nedendir?
h. hüseyinkorkmazgil*

Suyu berrak olan dereye baktım. Sanık bir yüzle karşılaştım. Yıkıldım. Ateşten bir gömlek giymişim gibi yandım. Sudaki suretim saklanmaya çalışıyordu. Derenin kıyısına oturdum. Ağladım. Omzuma bir kuş kondu. Beyaz bir mendil oldu. Gözyaşlarımı sildim. Tekrar omzuma koydum. Tekrar kuş oldu. Derin bir nefes aldım. Güneşe döndüm. Açtım iki kolumu iki yanıma. Hayal ettim. Kollarımı kanat gibi çırttım. Uçmaya başladım. Yüksekten uçuyordum. Bir bozkırın üstünden geçiyordum.

Sıcağa aldırmıyordum.

Bozkırda bir kadın gördüm. Bir yakınımış gibi, ona yakınlık duydum. Yavaşça indim yakınına. Gözlerinde beyaz bir eşarp vardı. Sol memesi açıktaydı. Memeden süt damlıyordu. Biraz daha sokuldum ona. Dayanamadım memeyi emmeye başladım. Süt tükenmiyordu. Ben doymuyordum. Sonunda emmekten yoruldum. Kadına baktım. Gözlerine düşen eşarbu şöyle bir kaldırdım yüzünü görmek için. Göz çukurları boştu. Hemen uzaklaştım kadından. Gariplik bu kadar değildi çünkü. Kadın, tahtadan bir yontuydu. Korktum. Kadına, emdiğim süte bir anlam veremedim. Tekrar uçmak istedim. Ne yaptım, ne düşündümse uçamadım. Olanca gücümle koştum.

Bir kum denizinin içinde olduğumu nice sonra fark ettim. Yönümü bilemedim. Gökyüzüne baktım. Güneş tam tepemdeydi. Gölgem bile öldürücü sıcaktan korunmak için ayaklarımın altına

saklanmıştı. Bana yön gösterecek bir kuş ya da emare yoktu görünürde. İçime, kaybolacağım düşüncesi kara bir yılan gibi oturdu. Korku beni içten ele geçirdi. Yine de yürüdüm güçlükle. İki çıplak ayak izi gördüm. İzleri izledim. İki çıplak ayağın taşıdığı bedene ve başa bir an önce ulaşmak istedim. Sonunda iki çıplak ayağa ulaştım. Ölecek gibi oldum. İki çıplak ayak, iki sönmüş mumdu. Yavaş yavaş ilerliyorlardı. Benim gibi. Ayak biçimindeki iki mum alevlendi birden.

Heyecanlandım. Yüreğim ağzıma geldi.

Bir çift çizme büyüklüğünde ve boyundaki mumların ışığı yolumu aydınlattı. 'Ne zaman karanlık olduğu da bu mumlar aydınlatıyorlar önümü,' dedim içimden.

Bir yanıt veremedim soruma. Yolumu aydınlatan ayak mumları izledim. Bir süre sonra ortalık aydınlandı. *Ayakmumlarda* aydınlıkla birlikte kayboldu. Gördüm ki bozkırdayım yine. Kendime gelmeye başladım. Aç olduğumu duyumsadım. Midemin isyanı bastırılacak gibi değildi. Bu yüzden yiyecek aradım. Yiyecek bir şey bulamadım. Gözlerim ellerime kaydı. Ellerimi, parmaklarımdan başlayarak yemeyi düşündüm. O an iki kol gördüm karşımda. Kollar bir görünüp bir kayboldular ve bana türlü türlü yiyecekler getirdiler.

Bir daha yiyecek bulamayacakmışım gibi yedim hepsini.

Yiyecekler tükenince o kollar da görünmez oldu.

Yoluma devam ettim. Öyle bir yere vardım ki geri dönmem veya ileri gitmem olanaksızdı artık. Sağım, solum dipsiz uçurumdu. Arka tarafım korku, önüm bilinmezlikti. Kendimi zorladım ve biraz daha ilerledim. Önüme bir köşe çıktı. Dönüp dönmemekte kararsız kaldım bir süre için, sonra köşeyi döndüm. Ayak bilekleri, kolları ve kafası olmayan bir insan gövdesiyle karşılaştım.

Durdum o an. Yutkunamadım. Gövdeyi üçü küçük, biri büyük dört aslan kemiriyordu. Yanlarından geçemezdim.

Üstlerinden uçamazdım. 'Ne olursa olsun' dedim ve korkumu yendim. Bağırđım. Sesime döndüler. Gözlerime inanamadım. Aslanlar, oğullarım ve eşimdi. Kollarımı açtım iki yana, kanat gibi.

Gözlerimi yumdum. Yalnızca uçmayı düşündüm. Uçtum yine. Bir serinlik hissettim yüzümde açtım gözlerimi.

Bir ağaç gördüm bozkırda. Ahlat ağacı. İndim.

Gövdesine yaslandım. Gölgesine uzandım.

'Bu labirent bozkırdan kurtulamayacak mıyım,' dedim. 'Bana yardım edecek kimse yok mu?!'

'Ben varım.' dedi samimi bir ses.

'Artık düş istemiyorum. Kimsin? Neredeysen çık ortaya? Kaçacak, karşı koyacak gücüm kalmadı.'

'Yanı başındayım.'

'Yoksa sen! Benimle konuşan sen misin ey ağaç?!'

'Evet.'

'Ağaçlar konuşmaz ki ama?!'

'Düşlerde biz de konuşuruz.'

'Anlaşıldı, anlaşıldı... Peki, bana nasıl yardım edeceksin, söyler misin?'

'Bekle ve gör.' dedi.

Bekledim görmek için.

Ağacın gövdesi bir fermuar gibi açıldı. İçinden bir akkuş çıktı. Akkuş kocamandı. Bindim sırtına. Yükseldikçe yükseldi, sonra güneşin battığı yöne uçmaya başladı. Uzun bir yolculuktan sonra yere indi. Akkuştan indim. O gökyüzünün mavisinde bir noktacık olana kadar onu izledim. Çevreme bakındım ki berrak suyu olan derenin yakınındayım. Dereye eğildim. Sanık yüzümü görmedim bu kez. Sevindim. Elimi yüzümü yıkadım. Suyun aynasında bir peri gördüm. Öyle güzeldi ki. Elinde sudan bir ayna tutuyordu. Onun tuttuğu aynaya baktım. Çıplak bir beyin, iki göz, iki kulaktan başka bir şey göremedim. Şaşırdım ve elimde olmadan bağırdım.

'Bu olamaz!' dedim.

'Aynada ne görüyorsan o'sun.' dedi.

'Kollarım nerede?!'

'Sana yiyecek taşıyorlar...'

'Ya ayaklarım?!'

'Yollarını aydınlatan *ayakmumlar* onlar, anımsadın mı?'

'Peki gövdeme ne oldu?!'

'Eşin ve çocukların beslensinler diye bırakmıştın çoktandır, unuttun mu?'

'Yüzüm nerede, yüzüme ne oldu peki?!'

'Görüntüyü kurtarmak için durmadan maske takıyorsun ya, işte bu yüzden gerçek yüzünü kaybettin çoğu gibi.'

'Onlar olmadan ben bir şey değilim ki?!'

'Elimdeki aynaya gir onlara kavuşmak istiyorsan ve bir daha kaybetmemek için.'

'Nasıl olacak bu?!'

'Suya dalıyormuşsun gibi yap...'

'Ne kazandıracak bana?!'

'Kendinle barışacaksın ve kendin olacaksın.'

Söylediğini yaptım. Suda yıkandım. Sonra sudan çıktım. Baktım ki ne dere var ne de peri... Yalnızca elimde küçücük bir ayna vardı ve kendime bakıyordum.

ON BİR

gündüz düş görenler gece düş görenlerden iyidir.

e. alainpoe

Yanımdan geçen kadının kucağında bir bebek vardı. Kadın onu emziriyordu. Bir kadının bebeğini emzirmesi olağandı aslında. Olağan olmayan biberonun içindekiydi. Çünkü biberonda süt veya yerine tutacak bir mama yoktu. Biberonda kâğıt paralar vardı. Bebeğin masmavi gözleriyle buluşan gözlerim, gözce sordu bunun anlamını.

Bebek gözleriyle, ‘yoluna devam et amca’ dedi,’ bundan sonra göreceklein düşündürsün seni, biberonumdakiler değil.’

Bir şey diyemedim. Yoluma gittim.

Kısa bir süre sonra gördüm.

Kocaman bir alanda yüzlerce, binlerce insan...

Büyükten küçüğe doğru, Matruşka gibi iç içe daireler oluşturmuşlardı. Hep aynı yöne bakıyorlardı. Merak ettim. Baktıkları şeyi görmek için dıştaki daireyi oluşturan insanların arasından geçip en içteki küçük dairenin yanına ulaştım. Sonuncu dairenin ortasında bir adam duruyordu. Adam, kendi elleriyle kendini boğuyordu.

Yanımdakilere, ‘Niçin engel olmuyorsunuz ona?’ dedim.

Ve kendini boğmaya çalışan adamı durdurmaya çalıştım, önümde duran adamları oraya buraya iterek.

Adamı engelleyemiyordum. Işıktandı sanki ellerim vücudunu geçiyordu, camdan geçen ışık gibi. İrkildim ve korktum.

Adam bıraktı kendini boğmayı.

‘Şaşırma öyle,’ dedi, ‘bak şunlara!’

Daireler oluşturan insanlara baktım, gözleri yoktu hepsinin. Bir tuhaf oldum ve koşarak uzaklaştım oradan.

Öyle bir yere geldim ki ölecek gibi oldum. Yüreğim ağızımdan çıkacaktı. Kaçıp uzaklaşmak istedim.

Yapamadım. Ayaklarıma beton dökülmüş gibi yerimden kımıldayamadım. Az ötemde gökdelenler, gökdelenler kadar da yüksek *kum saatler* vardı. *Kum saatlerde* kum yoktu. Kum yerine insanlar konulmuştu. Bazen tek tek, bazen de birkaç kişi düşüyordu üst bölümden alt bölüme. Kiminde kalem, kiminde fırça, kiminde kamera, kiminde daktilo vardı. Her kum saatin alt bölümü zindandı. Kum saatlerin çevresinde insanlar gördüm. Grup grup gözleri olmayan bu insanlar kum saatlere bakıyorlardı. Üstelik ağızları, kulakları da yoktu.

Buradan uzaklaşmayı başardım, nasıl yaptım bilmiyorum ama. Sevindim biraz.

Yürüdüm yürüyebildiğim kadar.

Bir yerde yapıcılara rastladım.

Yapıcılar harıl harıl çalışıyorlardı. Tuğlaları ivedilikle üst üste koyuyorlardı.

Truva Atı gibi kocaman bir insan heykeli yapıyorlardı. Sevindim. Onlara biraz imrendim. Çekirdekten yetmişmiş olduklarını düşündüm. Çünkü bir modelleri yoktu.

Arılar gibi ne yapacaklarını biliyorlardı. Ne büyük ustalık, ne büyük beceri dedim içimden. Olanca sesimle selâm verdim. Çoğu bir an için iş bırakıp bana baktı. Söylediğimi anlamamış gibi karşılık vermedi. Umursamadım.

'Kutlarım sizi ey halkının gurur ve sevinç kaynağı yapıcılar!' dedim. 'Git işine yolcu bizi oyalama ve de dalga geçme bizimle.' dedi bir genç yapıcı.

'Dalga geçmek mi? O nasıl söz öyle, yalnızca duygularımı sesli olarak iletmek istedim size o kadar.'

Belki de en yaşlı ve en bilge yapıcı merdivenin yanı başından seslendi bana.

'Zorunluyuz bunu yapmaya yolcu!'

'Nasıl yani?!'

'Şaşıрма öyle, hayatımızın en kötü işini yapıyoruz şu sıralar!'

‘Neden ama?!’

‘Senin heykel sandığın bu yapı var ya, aslında canlı insan mezarı.’

‘Canlı insan mezarı mı?!’

‘Evet. Adı da İbret Anıtı...’

‘Ne demek oluyor bu?!’

Yaşlı yapıcının işaretiyle merdivene yöneldim ve basamakları birer ikişer geçerek onların yanına ulaştım. İnsan heykeli görünümü yapıнын üstünden baktım içine. Gerçekten de söylediği gibiydi. Yapının içinde Buda heykeli gibi duruşlu bir adam vardı. Kafası kulaklarının tam da üstünden itibaren açılmıştı. İçinde taşıdığı binlerce kitabın oluşturduğu kütüphane görünüyordu. Bu kütüphaneden yararlanan her yaştan insan yapıcılara aldırmadan besleniyorlardı.

Yaşlı bilge yapıcıya hak verdim.

Bir şey yapamayacağımı bildiğimden oradan uzaklaştım hemen.

Yürüdüm yine, yürüdükçe de yerimde saydığım düşüncesine kapıldım. Bu tuhaf yürümeden korkmaya başladım.

Derken bir kadın gördüm... Hem sevindim, hem de şaşırđım.

Kadınla karşılaştığım yolun her iki yakasında kitapçılar sıralanmışlardı. Kadın bu kitapçılara bir bir girip çıkıyordu ve çıktığı her kitapçıdan kitaplar alıyordu. Kitapları da üçtekerli arabanın kasasına koyuyordu. Kendimi o kadını izlemekten alamadım. Kitapçıları dolaştıktan sonra kasasındaki kitaplar gökyüzüne kadar yığılmış olan arabayı güçlükle ite ite bir alanın önünde durdu. Alan çöl gibiydi. Kadın şöyle bir baktı çevresine. Beni göremedi. Alana arabayı ittiği gibi alan birdenbire değişti ve kapalı bir spor salonu büyüklüğünde bir kütüphaneye dönüştü.

Her masa sessizce bekleyen kitapseverlerle doluydu.

Kitapseverler her yaştan insandı.

Müthiş etkilendim ve bir kuytudan onlara baktım.

Kitaplar, arabanın kasasından bir kuş gibi kanatlanıp masalara dağıldı. Masada kitapları bekleyenler onları tutup tutup okumaya başladı.

Her şey söylediğimden de hızlı gerçekleşiyordu.

Kitapları okuyanlar, onlardan *sözcük iplikler, tümce iplikler* oluşturdular uslarında eğirerek. *Sözcük ipleri ve tümce ipleri us makinelerinde* dokuyup *sözcük kumaşlar* ürettiler. Ve us terzihanelerinde sözcük kumaşları biçip kesip sözcük giysiler oluşturdular kendilerine uygun.

'Olamaz bu!' dedim kendimi tutamayarak.

Kitapçılardan kitap alan kız yanıma geldi.

'Olur!' dedi.

'Olanaksız ama bu!'

'Senin de giysilerin de *sözcük kumaşlardan* ama.'

Eğilip baktım kendime, söyledikleri doğruydu. Şaşırdım. Bir gülme fırtınasının ortasında kaldım.

Onlardan ayrıldım.

Var gücümle koştum koştum.

Yoruldu.

Dinlenmek için durdum.

Yol boyunca gördüğüm insanlarla karşılaştım.

Gözsüz, kulaksız ve ağızsızdılar yine.

Tekrar kaçtım onlardan.

İlk gördüğüm o bebeği anımsadım. Sevindim biraz. İçim içime sığmadı. 'Bunları o bir biçimde açıklar bana' dedim içimden. Onu annesiyle gördüğüm yere gittim.

Annesinin kucağında. Herhalde biberon emiyordu yine diye düşündüm. Onlara yaklaştım. Şöyle bir baktım. Yanıldığımı anlamam uzun sürmedi. Biberon yoktu bu kez. Kadın emziriyordu bebeği. Mavi gözlerini yummuştu.

Kadın tam oradan uzaklaşacağı sırada beni fark etti ve olanca sesiyle bağırdı,

'Utanmıyor musun bakmaya sapık!' diyerek.

Ne bebek gözlerini açtı ne de kadın sesini kesti. Az zaman sonra kadının sesine yüzlerce, binlerce insan geldi.

Baktım öfkeyle üstüme gelen bu insanlara.

Gözleri, kulakları ve ağızları vardı hepsinin.

Tabana kuvvet kaçmaya başladım. Onlar bana yaklaştıkça da gözlerimi, kulaklarımı ve ağzımı kaybediyordum...

ON İKİ

*hikâye yazın ki başkalarının sorunlarını dert
edinmenizin yolu açılsın ve kendi kendinizi
yemekten kurtulmuş olasınız.*

a. çehov

‘Niçin dalgınsın bu kadar? Tatile çıkmaktan hoşlanmadın mı? Söyle de yol yakırken eve dönelim.

Orada burnumuzdan getirme bizim.’ dedi eşim.

‘Dalgınlığım düşümden dolayı,’ dedim. ‘Tatili en az senin kadar istediğimi biliyorsun sanırım.’

‘Ne düşü bu?’

‘Öylesine bir düş işte canım.’

‘Hiç öylesine bir düş olur mu?’

‘Anlamadım?!’

‘Yani seni böylesine etkilediğine göre önemli olmalı. Yolumuz uzun ve zamanımız da çok anlat da öğrenelim şu düşünüy.’

‘Boş ver ya.’

‘Uzatma canım hem trafiğe dikkat et hem de anlat düşünüy.’

‘Düşümde, böyle bir yolculuğa çıkıyoruz. Yolumuz bir köyden geçiyor. Kerpiç bir evin önünde duruyoruz. Sen, inip su istiyorsun, on yaşlarındaki mavi gözlü, sarı saçlı, beyaz tenli, güler yüzlü kızdan. Kız seni duymuyor ve benden yana olan kapıya geliyor. Camdan bana bakıyor. ‘Dedem seni bekliyor.’ diyor. Bu çağırışı beklemiyor muşum gibi gidiyorum onun peşindenkerpiç eve...’

‘Ne tuhaf bir düşü bu?!’

‘Gerisini dinlesen... Daha da tuhaf mı ilginç mi bulursun doğrusu bilemiyorum...’

'Aman aman kalsın düşlerin de en az senin kadar tuhaf, anlatma gerisini...'

Düşümün gerisini öğrenmek istemedi.

Sustum. Gaza bastım. Geniş bozkırı ikiye ayıran yol giderek tenhalaşıyordu. Yolculuk bitmek bilmiyordu. Sıkıldım. Bunaldım. Havada ateş gibiydi. Bu yüzden gaza yüklendim.

Eşimin arada bir, 'yavaş sür şunu, acelemiz mi var.' dediğini duyduğum hâlde duymazlıktan geldim.

'Önümüze çıkacak ilk köyde dur lütfen.'

'Niçin?!' dedim ona.

'Hem hava alırız, hem dinleniriz. Önde oturmaktan ayaklarım tutuldu zaten. Sonra sıcaktan çocuklar da su gibi oldu.'

'Yol üstünde birçok piknik yeri varken niye bir köyde duralım ve köylülerin gereksiz Ahret sorularına kulak verelim.'

'Oralar çok ıssız ve ben öyle yerlerden korkarım.'

'Tamam senin istediğin olsun.'

Yolumuz küçük bir köyden geçiyordu. Ayağımı gazdan çektim. Köye yaklaştıkça içim içime sığmaz oldu. Gözlerime inanmadım. Düşümdeki köydü sanki. İnanmak çok zordu, ama bu köy, o köydü. Yola en yakın kerpiç evin önünde durdurdum arabayı. Sağımdaki bu eve baktım. Düşümdeki evdi!

'İşte o ev!' dedim.

'Hangi ev, ne evi?! Bir şey anlamadım söylediğin.' dedi.

'Yolda sana anlattığım düşümdeki ev, aynen şu eve benziyordu. Hatta bu ev, o ev!'

'Senin gördüğün düşü ben de görmedim ki söylediğinin doğru olup olmadığını bileyim, saçmala lütfen.'

Kapıda bir kız çocuğu görüldü. Bize baktı. Yüreğim ağzıma geldi. Tam seçemiyordum, ama bu kızcağız da düşümdeki kıza benziyordu. Emin olmak için seslendim.

'Küçük kız,' dedim arabadan inerken ben, 'gelir misiniz?!'

Koşarak yanıma geldi. Yanımda benimle birlikte kıza bakan eşimin omzuna dokundum.

'İnanamıyorum ya,' dedim, 'bu kız tıpkı düşümdeki kız..'

‘Sen düşünle gerçeği karıştırıyorsun, ne oldu sana bugün?!’ dedi.
‘Hoş geldiniz amca,’ dedi kız bize gülerek bakarken. ‘Dedem de sizi eve buyur etmemi istedi benden zaten.’

Eşimi ve çocuklarımı unuttum bir anda.

Davet yalnızca banaymış gibi kızın peşinden eve yürüdüm. Kız bir odaya girdi. Ben de aynı odaya girdim. Dikdörtgensi bir odaydı burası. Yarı aydınlık oda yüzlerce adam aynı anda sigara içmiş gibi dumanlıydı. Nefes almakta zorlandım hemen. Yine de heyecanıma ve merakıma yenilerek odaya göz gezdirdim. Bir köşede, bağdaş kurmuş olan ihtiyarı güçlkle görebildim. Bir süre sonra odanın yarı aydınlığına gözlerim alıştı, böylece onu iyice seçebildim. Uzun bir ağızlıktan sigara içiyordu. Nere deyse onu bir Kızılderili şefine benzetecektim. Öyle kararlı ve kendinden emin oturuyordu. Yanı başındaki küçük pencere açıldı. Buradan odaya giren ışık onun yüzünü tuhaf bir biçimde gölgeliyordu. Ak saçlı ve aksakallıydı. Gözleri maviydi. Teni esmerdi. Küçük kıza odadan çıkmasını söyledi. O da sevinçle odadan çıktı.

‘Hoş geldin,’ dedi, ‘yakınıma otur bakalım evladım.’

Gösterdiği mindere oturdum. Bağdaş kurdum.

Hiç bilinmez, düşler mi gerçektir yoksa gerçekler mi düşür diye. Aklımdan bunu geçirdim. Düşümü gerçekte yaşayacağımı birisi bana söyleseydi asla inanamazdım, ama şimdi bu inanılmazı yaşıyordum.

Bu yüzden her neyse yaşadığım bozulsun istemiyordum. Düşün içinde bir düşse bile uyanmak güzel olmazdı sanırım.

İhtiyar içimi okuyordu.

‘Düş’ün sonuna varmak istiyor musun?’ diye sordu bana.

Hiçbir şeyi sorgulamadan, düşünmeden, nasıl, niçin, neden diye aklımdan geçirmeden,

‘Evet.’ dedim.

‘Öyleyse aç avucunun birini,’ dedi. ‘birkaç damla gözyaşı akıtacağım avucuna. Bu gözyaşıma sahip çık. Arkamdaki duvarda bir kapı var, görebildin mi? Bu kapıdan gir ve düşünüyü yaşa.’

Sol elimin avucunu onun sağ gözüne yaklaştırdım. İhtiyar, gözünden inci gibi göz alıcı birkaç damla gözyaşı akıttı avucuma. Gözyaşları sımsıcaktı. Ateş gibiydi. Neredeyse avucumu delip yere dökülecekti. Dayandım yerimden kalktım. Gösterdiği duvardaki kapıya yöneldim. Kapıyı açmak için diğer elimi uzattığımda kendiliğinden açıldı kapı. Tuhaf bir kapıydı, çünkü bildiğim hiçbir kapıya benzemiyordu bu kapı. Daha sonra da kendiliğinden kapandı. Karanlıkta kaldım. Önümü göremedim, odada ne var ne yok, seçemedim. Bir ses duydum sadece.

- Kara toprak ayaklarımızın altından çekilebilir. Ölüm var, ayrılık var. Sevgileri ve buluşmaları bir başka zamana erteleme. Dostlukların tek taraflı aşklar gibi olmasın. Gönül bahçenin gülleri solmasın. Sevmek istiyorsan sev.

Bir ninni gibi dinledim ve içselleştirdim bu gibi sözleri.

delikanlı! Senin kafanın içi

Yıldızlı karanlıklar/Kadar

güzel, korkunç, kudretli ve iyidir,

yıldızlar ve senin kafan

kainatın en mükemmel şeyidir!

nâzım hikmet

Sesi çıkarabildim bu dizelerin ardından. İhtiyarın sesiydi bu. Öyle yumuşak, içten ve etkili ki...

'Artık gelebilirsin.' dedi bana.

Kapı yine açıldı kendiliğinden ve ben çıkınca da kapandı.

'Aç avucunu göster gözyaşlarımı!' dedi.

'Ama nasıl olur hiç avucumu açmadım ki!' dedim. Çünkü o birkaç damla gözyaşından bir im yoktu avucumda.

'Ben sol avucuna gözyaşımı damlatmıştım, sağ eline değil,' dedi.

'Hep gözyaşlarımla ilgilenmişsin bu yüzden oradaki güzellikleri görememişsin. Koruman gerekenle görmen gerekeni dengede tutabildiğin ölçüde kendin olabileceksin ve yaşamın özüne ulaşabileceksin.'

Özür diledim ondan.

‘Şimdi diğer avucuna da gözyaşı akıtacağım,’dedi, ‘sonra da o odaya tekrar gideceksin, söylediğimi uygulayacaksın. Unutma herkes ikinci bir şansı bil hak etmez bazen.’

Gözyaşı akıttı avucuma. Kendiliğinden açılıp kapanan kapıdan odaya geçtim. Oda yine zifirî karanlıktı.

Aynı sesi işittim.

-Birbirine karışmış ayak izlerinin karları kol kola girmiş inciler. Bilmeceni büyütüyor yıllar ve yollar. Narteksler tutuşsun önünde her zaman. Üretken yalnızlıklara sevdalan. Kıymetini bil sana verilenlerin. Sendekilerden başka bir şey veremeyeceğini bir başkasına unutma. Başkası olma kendin ol. İşte hepsi bu...

Odadan çıktım. Gözlerime inanamadım.

Kapının arkamdan kapanmasıyla birlikte kapı kayboldu. Bir bukalemun gibi duvara karıştı. Duvarda hiç kapı yokmuş ve ben de o kapıdan iki defa girip çıkmamışım gibi. Korktum ve ihtiyara bunun nasıl olduğunu sormadım.

‘Gözyaşlarımı göster!’ dedi.

Her iki avucumu açtım. Gözyaşı yoktu ikisinde de. İçimden bir parça can koptu.

‘Kendinle barışık olmanın, mutluluğun anahtarı olan sözcüğü bilmen, bulman gerek. Hadi yolunuz açık olsun genç adam.” dedi. Başka bir şey demedi. Küçük pencereye döndürdü yüzünü. Küçük kız ihtiyar kendisine seslenmiş gibi odaya girdi. Elimden tuttu ve beni odadan çıkardı,’Sizi bekliyor çocuklarınız.’ diyerek.

Dış kapıya kadar bana eşlik etti. Dış kapıda durdu. Son defa dönüp ona baktım. Güneş gibiydi yüzü ve bana el sallıyordu. Aynı biçimde karşılık verdim ve gülümsemeye çalıştım. Eşim seslendi:

‘Kerpiç evin içi nasıl acaba, merak ediyorum, merakımı giderip geleyim hemen dedin ve bir gittin pir gittin hayatım, gelmek bilmedin bir türlü. Seni içerde tutan şey neydi Allah aşkına söyler misin?’

Yanıt vermedim. Arabaya bindim. Eşim de bindi.

Çocuklar arka koltukta boğuşuyorlardı.

Arabayı çalıştırdım...

'Saatlerdir yoldayız,' dedi eşim, 'maşallah sohbetine doyum olmuyor ha.'

'Dikkatim dağılsın istemiyorum, üstelik de o köyde çok oyalandık ve zaman kaybettik...' dedim.

'Bugün bir tuhafısın yani,' dedi burun bükerek.

Konuyu değiştirmek için,

'İnsanın kendisiyle barışık olmasının, mutluluğun anahtar sözcüğü nedir sence, biliyor musun?' dedim.

'Ne bu ya?!' dedi ciddileşerek. 'Şimdi de tuhaf bilmecelerinle mi uğraşacağım.'

'Neyse boş ver hayatım, senin de bugün hiç olmadığı kadar tersliğin üstünde.'

'Sen düşünün devamını anlat da eski kocama kavuşurum belki.'

'Nasıl?!'

'Yani, bütün bunları düşünüyünce sonuna kadar dinlemedim diye yapıyorsun. Bu yüzden anlat da sen eski sen ol, ben de eski ben olayım.'

'Anlatmak istemiyorum.'

'Neden ama?'

'Çünkü canım istemiyor.'

'Sen bilirsin. İyisi kendi içimizden kendimizle konuşmak, çünkü senin bugün en iyi yaptığın şey sanırım.'

Düşüm mü gerçeğim, yoksa gerçeğim mi düşüm için içinden çıkamadım bir türlü.

Kızım imdadıma yetişti.

'Baba,' dedi, 'tatil yapacağımız yerde park var mı?'

'Bilmiyorum, ama olması gerekir diye düşünüyorum!'

'Niçin soruyorsun park olup olmadığını?' dedi eşim.

'Ağabeyimle bahis tutuşmuştuk da...'

'Ne bahsi?' dedi eşim sert biçimde. 'Bahisle parkın ne ilişkisi var söyler misiniz?'

Oğlum atıldı:

'Tahterevalliyle hangimiz daha çok havada kalacağız diye bahis tutuştuk işte hepsi bu.' dedi.

‘Öyle mi!’ dedi sesim şaşkın biçimde.

‘Peki dengede kalırsanız bahsi kim kazanacak?’ dedim.

Çocuklar güldüler. Aniden Arşimet oldum sanki ve ‘Buldum buldum!’ dedim.

‘Dikkat et,’ dedi karım bağırarak, ‘bizi uçuracaksın! Söyler misin neyi buldun?’

‘Bilmece sandığın sorunun yanıtını buldum,’ dedim, ‘teşekkür ederim canlarım!’

‘Bilmece gibi konuşma.’ dedi karım tekrar. ‘Ne sorusu, ne bilmece?!’

‘İnsanın kendiye barışık olmasının ve mutluluğun anahtar sözcüğü: *denge! Her şey de denge sağlayabilmek, işte bu!*’ dedim sadece; kendimle mi konuşuyordum yoksa karıma mı cevap veriyordum hiç ayırımında değildim doğrusu.

Bir ara dikiz aynasından çocuklara bakmak istediğimde, aynada ihtiyarı görür gibi oldum. Bana bakıyordu ve beni anlamış gibi başını eğip eğip gülümsüyordu.

ON ÜÇ

düş, tanışmamızdan sonra yaşadıklarımızdır belki

1

Albümdeki fotoğrafların canımı yakan oklar oldu. İçin için ağladım. Ama mutsuzluğun egemenliğine boyun eğmedim. Özgürlüğüm için seni benden ayıran göçmen sözcüklerin peşine düştüm. Oysa yerleşik sözcüklerin sevdalısıydım. Albümdeki son fotoğrafın, çocuklarınla çektiğin bir fotoğraf... Afacanlar çok mutlu. Gözleri parlıyor. Sevimliler de üstelik. Ama senin saçların dağınık... Gözlerin görünmüyor. Mutsuzsun. Bunu anlamak hiç de zor değil, göremezsem de bulutlu gözlerini. Ağlıyorsun sessizce, hissediyorum bunu. Ağladığını çocuklarından gizliyorsun. Dağınık saçlarını öptüm. Seni şiir delisi! Fotoğrafın arkasındaki dizeyi yüzlerce okudum:

GÜL, DALINDA GÜL.

Geride bıraktığın fotoğraflar, usuma kazıdığı izler. Acı çeken yalnızca yürek değil, bunu bil. Yerleşik sözcükler mutsuzluğun egemenliğinden kurtulmak istiyor. Çünkü sözcüklerim yenik ve yaralı şimdi...

2

Fotoğraflarından gözlerimi alamıyordum. Hep sana bakıyordum. O an fotoğrafın canlandı. Gözlerin göründü. Güneşli gözlerine baktım. İçimdeki boşluğun sen

olduğunu anladım. Bu boşluk büyük bir denizdi. Ortasında kendimi gördüm. Durmadan yüzüyordum.

Nereye, ne için yüzdüğümü bilmiyordum.

Sonunda yoruldu. Sirtüstü uzandım. Kendimi suya bıraktım, yalnız bir sal gibi. Bekledim. Ne olacaksa olsun artık dedim içimden. Üstümde bulut oluşturan martılar gördüm.

'Uçan bir halı olalım sana, seni kurtaralım.' dediler.

Martıların önerisini kabul etmedim.

Martılar uzaklaştılar.

Martıların dilinden anlıyorum senin dilinden anlamıyorum.

İşte buna şaşıttım.

3

Sana kavuşabilsem, göçmen sözcükler tuzla buz olacak, biliyorum. Ama sana bir türlü ulaşamıyorum. Üstelik boşluk bir bataklığa dönüşüyor ve beni bir girdaba kapılmışım gibi içine çekiyor.

Boşlukta durmakta zorlanıyorum. Eskiden her şey ne kadar da güzeldi. Yanımda da değildin. Ama hep bir umut vardı. Bir gün bana dönebileceğini umut etmek dünyalara bedeldi.

Düşünüyorum da şimdi:

Ya gerçektir bu umut, ya da inanmak istediğim bir düştü belki. Beni hayata bağlayan tek bağım umut.

Umutumu yıkma benim.

4

GÜL, DALINDA GÜL.

Bu dizeyi diline pelesenk etmişsin. Acı acı gülüyorum, kendime kızıyorum. Niçin mi?

Bu dizenin anlamını bilmediğimi yüzüme vurmadiğın için.

Savunma mekanizmaları kırlangıç yuvaları. Yuvaların girişleri kapalı bu aşk mevsiminde... Yani terk etmişler beni kırlangıçlarım.

Şiirden anlamayan sensin, martıların dilini bilsen ne yazar dediğini duyar gibiyim şimdi.

5

Boşluk aynı zamanda bir lâmbanın kötü cini...
Onu lâmbaya bir koyabilsem, her şey düzelecek.
Mutsuzluğun egemenliğinden kurtulacağım.
Sana kavuşacağım. Ve birlikte olacağız, eskiden olduğu gibi. Bu düşüncelerle beni içine çekmeye çalışan boşlukta tekrar yüzdüm. Kendimi ona bırakmadım.
Kollarım yoruluncaya kadar...
Masal gerçekleşti. Ancak bir arpa boyu yüzebildim. Arı kuşu gibi kanat çırparak havada duran albatroslar gördüm yanı başımda.
'Seni taşıyalım. Çilekeşlikten vazgeç.
Boşluk bir bataklık, görmüyor musun?' dediler.
Hiçbir şey söylemedim.
Gitmelerini istedim.

6

'Kendini boşluğa bırak! Kendini boşluğa bırak!'
Bu çağrılarına kulak vermeden önce bana seslenen sevimli balıklara, sordum: 'Solungaçlarım yok.' dedim. 'Sizin gibi değilim ki!'
'Başka çaren yok, soru sormayı kes,' dediler. 'boğulmak mı istiyorsun, öyleyse boğul. Bizi zamanında dinlersen sana bir şey olmayacak inan bize. Daha ne duruyorsun!'
Balıklara inandım. Kendimi boşluğun girdabına bıraktım. Hiçbir çaba göstermedim. Boşluğun dibine indim. Kocaman ve ıslık ıslık bir akvaryumun içindeydim sanki. Kendimi onca güzellikten alamadım bir süre için. Bir tanem seni o an unuttum. Sensizlikte ilk kez bu kadar mutlu oldum. Adeta büyülendim.

Ama mutluluğum ve seni unutuşum uzun sürmedi. Yakınım da ağlayan birisinin sesini işittim. Sesin geldiği yöne döndüm ve yüzdüm. Sırtı bana dönük bir denizkızı gördüm. Saçları siyahtı. Üstelik dağınıktı. Heyecanlandım. Denizkızına acıdım. Usulca sokuldum. Omuzlarından tuttum. Onu kendime çevirdim. Seninle karşılaştım. Ne yapacağımı, ne diyeceğimi bilemedim. Yalnızca gözlerine baktım. Gözsüzdü. Göz çukurlarında çocukların vardı. Birinde kızının, diğerinde de oğlunun başı... Ağlıyorlardı. Ve öyle anlamlı bakıyorlardı ki bana... Seni orada öylece bıraktım. Böylece boşluktan çıktım...

7

Şimdi, şiirin gizemli dilini de öğrendim.
Sana kırgın değilim.
GÜL, DALINDA GÜL

ON DÖRT

*güz gelince yaprak düşer inceden
kimse bilmez ayrılığın derdinden
düşersen bir kez sevdiğinin gözünden
kül olursun kerem gibi harbiden*

Bir kenti güzel yapan nedir acaba?

Kentin sokakları, caddeleri, parkları, barları, kafeleri mi? Yoksa mimarisi, gökdelenleri, metroları, tarihî yerleri mi?

Ya da sinemaları, tiyatroları, müzeleri mi?

Gerçekten nedir bir kenti güzel yapan?

Bunların hepsi mi, bir bölümü mü?

Kendime sorduğum böyle sorulara bir tek yanıt veremiyorum.

Lütfen, sizin için yaşadığınız kentin niçin vazgeçilmez olduğunu düşünün. Çünkü son zamanlarda bu kenti niçin sevdiğim düşüncesi bir tahtakurdu gibi girmiş içime ve durmadan kemiriyor içimi. Bu gidişle de uzun bir süre çıkmayacak içimden.

Arkadaşlarım, dostlarım ve yoldaşlarım var bu kentte. Onlarla sık sık buluşuyorum. Birçok şey paylaşıyorum. Konuşuyorum. Tartıştığım da oluyor kimi zaman.

Hem birbirimizi çoğaltıyoruz, hem tüketiyoruz. Farklılıklarımıza karşın birbirimizi olduğumuz gibi kabul ediyoruz. Bizi bir arada tutan çok şey var çünkü. Yine de adlandıramıyorum bu kenti.

Bir kenti güzel, vazgeçilmez yapan paylaşmak düşüncesi ve pratiği mi, belki. Seni tanıyınca anladım ki kentler, kendi kendine kimlik edinmiyor. Kentlere, onu yaşayan insanlar veriyorlar kimliklerini. *Yöneticikent, ekonomikkent, panayirkent, köy kent, tarımkent, sosyalkent, tarihkent, sanatkent, müzekent, antikkent,*

çağdaşkent, kültürkent, feodalkent ve tanrıkent, mistikkent vs. dizgeyi uzatmak olası.

Bu kentin adı seni tanımamdan sonra benim için *akaşklarkenti* oldu. Benim için bu kente yakışan ad bu!

Bu kenti sen varsın diye seviyorum daha çok. Ve sen de varsın diye bu kentte *Ahmet Telli'nin, 'Gidersen yıkılır bu kent'* şiiri daha bir anlamlı oluyor benim için. Gerçekten de biz eskisi gibi olmasak da birlikte, gidersen bu kentten bir başka yere ölür benimle birlikte bu kent diyorum ki iyi ki varsın bu kentte ve bu kenti soluyoruz birlikte. Çünkü sevdiğim bu kentin havası seninle dolu ve ben her an seni soluyorum.

Deniz kıyısında oturmuşum salaş bir kahvehanede, gözlerimi gözlerinin rengindeki denizden alamıyorum ve bunları yazıyorum elimdeki küçücük deftere. İskele yüz metre kadar uzağında oturduğum yerin. Birazdan deniz otobüsü yanaşacak iskeleye. Yolcular inecek telaşlı. Dağılacaklar dört bir yana. Belki de bir daha aynı yolculuğu yapmayacak birçoğu birlikte. Hangisinin yüzü diğerinin belleğinde kalacak bir çentik kadar? Ya da hangisinin gözleri diğerinin gözlerinde duracak bir adak ağacının renkli çaputları gibi.

Biliyor musun yüzün belleğimin tuvalinden hiç silinmeyecek, gözlerin göz ağacımın süslü boncukları olacak. İçten bakışın, yüreğimi gönül kafesinden kanatlandıran ve sonsuz güzelliklere uçuran bir sözcüğün için neler vermezdim ki...

Çünkü hiçbir isteğim gerçekleşmedi.

Sihirli bir el gövdemde dolaşmadı.

Yaşamamışlık uykumdan uyandıracak masalsı öpücük de olmadı geçmişimde. Ve ruhumu kanarlıkların ecesine teslim edecek o kadar çok şey var ki, hangisini anlatsam sana. Ömrümüz bu denli kısıyken, duygularımızı içimize hapsetmek niçin?

Niçin dışımızdaki insanlar, değerler ve dogmalar bizi bizden uzaklaştırıyor?

Niçin bizi içsel acılara, karanlıklara çekiyor istemediğimiz şeyler?
Niçin dışımızdaki engeller ve söylemler prangalaşüyor
yüreklere?

Niçin ruhlarımızın azgın ve istekli atlarını kavuşsunlar diye
salamıyoruz gönül tavlalarımızdan?

Söyle, ruhu ve gözleri bana işkence eden aşkım?

Söyle, yaşayacağımız başka dünya ve hayat var mı önümüzde?

Söyle, yedeği olan ömürler mi taşıyoruz zulalarımızda?

Ne mi istiyorum?!

Hep bende kal!

Beni karanlıklar ve acılar ecesine bırakma.

Bilincimde ve içimde olman yetmiyor artık.

Yaşamamışlık uykuma öpücük ol, hayata uyandır beni! Yoksa ak
aşklar kentinde vurgun yemiş bir dalgıç gibi yorgun ve yaralı bir
yürekle ayakta sürüneceğim.

Ben, ben olmayacağım, ya sen, kendin olabilecek misin sonra?

ON BEŞ

*aşk mevsiminde
benim güllerden yağmurum sürecektir
sildim defterimden intiharları çünkü
kuşatılırken şarkım
kanatlanırken dudaklardan dünyaya
sekerken taştan taşta su gibi ölesiye aşkım*

Viyana'dayım birkaç gündür.

Gün Doğmadan filminin mekânlarını dolaşıyorum bir bir. Hani çitir Julie Delpy ile Ethan Hawke'in gün doğmadan aşkı yakalayabilirlerse gerçek aşkı yaşayacaklarını, gün doğmadan yakalayamazlarsa da şanslarının bir daha olmayacağını anlatan o muhteşem film.

Tuna ile ilgili ilginç öykülerin ve isimsiz ölülerinin mezarlığı olan *İsimsizler Mezarlığı*'ndayım. Aklımda sen varsın hep. Gözlerimin önünde de sen. Sensiz dünya içinde olmayı düşünmediğim bir yer. Mutlu beraberliği olan var mı? Evliliğini âşık olduğu insanın hayaliyle geçiren ne insanlar tanıdım. Birlikteliğinden sonra gözyaşına boğulup, 'o, sen değilsin.' diyenler.

'Evet o, sen değilsin.' Ne bir fazla ne bir eksik...

Sen de aynen böyle demiştin, anımsadın mı?

Kendi içinde huzuru ve dengeyi kurarsan başkalarıyla iyi ilişkiler kurabilirsin, öteki türlü ilişkiler ateşe dönüşür ve cayır cayır yanarsın. Kimse de el verip kurtaramaz seni o ateşten, kendinden başka. Ve asla inanma, 'Ben senin rüyadaysam, sen de benim rüyamdasın' palavralarına. Gözlerimin önündeki sen, karşında gözlerimi görünce durakladın. Şaşırdın. Toparlandın. Gülümsedin bana. İçi parladı gözlerinin. Usulca, 'Çok ısrarcısın.' dedin.

Dedim, 'İsrarcılığım senden ve gülen gözlerinden...'

Dedin, 'Ortak şairimiz diyor ki anımsadığım kadarıyla, *okunmamış kitaplar/yaşanmamış aşklar gibidir*. Yoksa tersi miydi, her neyse... Anlamış olmalısın beni.'

Dedim, *Ertelenmiş buluşmalar ipleri kopmuş uçurtmalar gibidir...*

Dedin, 'O şiirde böyle bir dize anımsamıyorum.'

Dedim, 'Ben ekledim şimdi...'

Dedin, 'Şiir delisi git artık!'

Çektim gözlerimi gözlerinin önünden. Üzüldü gözlerim. Bulut bulut oldu. Döktüler içindekileri üstüme. Gözlerimin yongalarıyla ıslandım ve acılandım. Yalnız kaldım. Az ötedeki evsizin büyük şarap şişesinden birkaç yudum şarap içtim ivedilikle. Baktı gözlerime evsiz. Beni anlamış gibi, bir daha içmemi imledi. Şişeyi onun önüne koydum. Yürüdüm. Dedim, kendi kendime, *Karanlık perde perde iner dünyaya/dünya perde perde kurtulur karanlıktan*.

Yumdu gözlerimi hüzün. Sımsıcak bir el dolaşırken yüzümde uyandım. Senin döndüğünü sandım. Motel sahibi Azeri adamın gülen gözleriyle karşılaştım. Yanıldım. Anladığım kadarıyla 'Kötü görünüyorsunuz, bir doktor çağırayım mı?' dedi bana.

Teşekkür ettim ve gitmesini imledim. Buraya nasıl geldiğimi düşündüm. Hiçbir yanıt bulamadım.

Güneşin ışık uyandırıcılarından bir el olmasını ne çok isterdim beni uyandıran elin. Güçlkle giyindim.

'Ağırdan alma, bekletme bekleyeni!' diyen içimin bir başka sesiydi. Ona kulak verdim.

Tekrar o mezarlığa gittim. Bir mezarlıkta sana benzeyen bir fotoğraf gördüm. Kendimi ondan alamadım. Ağladım. Kaybetmek mi ölmek, ölmek mi kaybetmek düşünüp durdum.

Şarabından içtiğim evsize doğru yürüdüm.

ON ALTI

narin bir nilüfer vardı, onun için.

Anımsıyor musun güzelim.

Bu an'ını dondurmak ve sonsuzlaştırmak istiyorum dediğini ve bir daktilonun başında, bir de kitaplığın önünde görüntülemek istediğin için durdurduğunu beni... *Hiç olmazsa bu iki duruşunu belleğimde fotoğraflaştırayım kımıldama e mi* diye haykırdığını... Yoksun şimdi.

Elinde fotoğraf makinesi de yok hayali de olsa.

Ama masamda iki duruşumun fotoğrafı var!

Garip bir rastlantı ama bir arkadaşım senin çok istediğin bu iki duruşumu görüntüledi. Ona bu konuda bir şey söylemedim ve ima etmedim asla. Yalnız sana baktığım gibi bakmadım onun makinesinin gözüne. Bir hüznün kalacak belki de benden geriye, senin istediğin sonsuzluğa. Bir düşünce gelip oturuyor dudağımın kenarına, oradan arkadaşımın kulağına uçmak istiyor engel oluyorum. Bu düşünce, bu arkadaşıma tüyo verip vermediğinle ilgili... Aslında hiç sanmıyorum ve üstelik de bunun olanağı yok. Çünkü sözünü ettiğim arkadaş senden çok çok sonra tanıdığım birisi.

Ceyhan'ın kıyısında yürüyorum.

Ceyhan ırmağının kıyıları çocukluğumdaki gibi değil Nilüfer. Geniş bir yol yapılmış. Beton oturaklar, gölgelikler yerleştirilmiş. Irmağa dek inen merdivenler kurulmuş. Oysa çocukluğumda arkadaşlarımla ötegeçeye yüzerdim. Sarı kirli suları yara yara. Soluk soluğa karpuz tarlalarından kocaman karpuzlar getirirdim. Meraklı ve istekli gözlere sunardım karpuzların kan kırmızı

göbeklerini. Gülerdim öte geçeden küfürler savuran yaşlı bostan bekçilerine.

İki duruşum sende kaldı, acısı bende... Ve dediler ki Nilüfer kendini sulara salmış. İstanbul yolunu tutmuş. Kasımpaşalı birine vurulmuş. Kasımpaşalı belâlinin biriymiş. Ve sonunda Nilüfer'i terk etmiş. Ama elinde ilk sevdiğinin iki duruşu varmış. Bilsen ne kolay söylediler. İçimi delik deşik ettiler. Sonra da beni öylece bırakıp gittiler. İnanamadım uzun süre duyduklarıma Nilüfer.

Sahi, yollarımız ne zaman ayrıldı bizim?

İzmir'den geldiğinde okulumuza, ilk benimle tanışmıştın. Önümdeki sırada oturmuştun. Resmini çizmiştim senin. O zaman mı ayrıldı yollarımız?

Bir keresinde sınıfta yalnızdık.

Almanca öğretmenini bekliyorduk.

Diğerleri Fransızca dersi için bir başka sınıfa gitmişlerdi. Sen ve ben... Ne müthiş bir şeydi biliyor musun, gözlerinden alamamak gözlerimi ve dalmak güzelliğine gözlerinin bir zaman.

Ne haşarı, ne ele avuca sığmaz bir kızdın öyle! Yanıma sokuldun iyice. Nefesin nefesime, gözlerin gözlerime karıştı. Kedileştin. 'Öp beni! Hadi durma, zaten çoğu erkek öğrenci öpmek istiyor beni! Daha ne bekliyorsun? Bir güzel kız sahip olduğundan daha fazlasını veremez.' dedin.

Bu bir oyun muydu, yoksa gerçek miydi anlamamıştım. Çok istediğim hâlde öpememiştin seni. Başka sınıftan öğrenciler girmeye başlayınca sınıfa öyle bakmıştın ki bana... Gözlerinden oklar peş peşe fırladı göğsüme. Nasıl bir erkektim sana göre, korkak ve yüreksiz. Çakmak çakmak gözlerinle çıktın sınıftan. Seni öpmediğim için mi ayrıldı yollarımız?

Nice sonra, bir temmuz günü Yumurtalık'ta görüşmüştük seninle. Denizin ortasında. Kale'ye gitmek istiyordun yüzerek. Çok iyi yüzüyordun. Bir balık gibi kayıyordun mavi ve berrak suda. Beni geride bırakmak için öyle hızlı gidiyordun ki sonunda olan oldu ve sen yoruldun. Neredeyse boğuluyordun. Güçlülükle yanına ulaştım. Göz göze geldik seninle. Boğulacağımı bile düşünmedim.

Paniklemiş olduğun hâlde ellerimi uzattım sana. Yalvardım kendi ne gelmen için, sırtüstü uzanman için. Beni duymuyordun. Yardım istiyordun. Orada ben yok muşum gibi. Seni tuttum suyun üstünde. Şoktaydın. Gelince yanımıza küçük bir kayık içinde birkaç kişi, suçladın beni. Acaba o zaman mı kaybettim seni?

Ne çok şey anımsıyorum şimdi seninle ilgili.

Bir gün fabrikadan dönen annem küçücük bir kâğıt uzattı bana. Usulca sarıldı. Öptü saçlarımdan ve yalnız bıraktı beni odamda.

Yüreğim titredi kâğıdı açmaya çalıştığımda.

Kâğıdı açtım sonunda.

Sözcüklerle betimlenmiş iki duruşumla karşılaştım.

O an daha iyi anladım seni.

Suların güzel çiçeği Nilüfer, yollarımız ta baştan beri ayırmış.

İki duruş arasına koyamadım seni.

İki duruşum arasında yerin yoktu.

İki duruşum doğal bir kopuştu senden ve kendimden.

Yaşadığım aşklarda olmayacağını yazmışsın bir de.

Oysa yaşadığım her aşkta sen vardın. Hâlen de varsın.

Suların güzel çiçeği nilüfer var oldukça ve ben soluk aldıkça.

Ortak bir dostumuzdan bir mektup aldım çok yıllar sonra.

'Sen, Nilüfer'i içinde ara artık emi. Çünkü o gitti ve neon ışıklar altında bitti. Sana iki duruş ile bir kopuş gönderdi. Ve kendisini tanıdığın gibi anlatmanı istedi.'

Bunu okuduğumda yanımda olduğun düşüncesine kapıldım.

ON YEDİ

1

Bir demet kızıl gülle dolaşıyorum.
Yüreğimde İkarus'un ateşi var. Aradığımın çok da uzakta olmadığını düşünüyorum. Güneşi zapt etmek isteyen güzel insanlara inanıyorum. Bu inanç yol göstericim. Kentin bütün gürültüsü benden uzakta...
Gürültüleri duymuyorum.
Yürüyorum. Bir yere gidiyorum. Aslında önceden sözleştiğim birisi yok, ama yine de özenle taşıdığım gülleri verebileceğim birisiyle karşılaşmak istiyorum. Gülleri hak edecek birisinin olması gerektiğini aklımdan çıkarmıyorum hiç.
Bir sinemanın önünde durdum.
Gişenin önünde bekleyenlere baktım. Sonra da bunca insanın kuyruğa girmesine neden olan filmin bez afişine...
Küçük dilimi yutacaktım az kalsın.
Gözlerime inanamadım.
Şaşırdım. Nerdeyse yıkılacaktım.
Afişteki aktör ikizim sanki.
Gözleri buğulu, omuzları dik ve oldukça da kararlı bir duruşu var. İçtenli mi içtenli...
Aktörün gerisindeki insan seli upuzun...
Elimdeki kızıl güllerden var, onun da elinde.
Sonunda merakımı yenemedim, kuyruğa girdim.
Gişeye yaklaştıkça başkalaştım.
ve...

2

Hava sıcak.

Kent oldukça uzakta...

Birbirinden yüksek çamların, yemyeşil reyhanların ve bin bir çeşit çiçeklerin bir arada olduğu kent mezarlığında olduğumu anladım. Mezarlık Müdürlüğü binasının önünden geçiyorum. Tuhaf sessizlik... Bina kasvetli. Yakınlarının mezarlarını ziyarete gelenler gölge gibi yanımdan geçip gidiyorlar. Yüzleri birbirine benziyor hepsinin, aynı maskeden takmışlar gibi. Acının, hüznün yüzü herkeste aynı diye düşünüyorum o an.

Varsılların anıt gibi muhteşem ve bakımlı mezarlarına, çevreye mis gibi kokular saçan rengârenk çiçeklerden alamıyorum gözlerimi. İki yanı servilerle dolu geniş yoldan geçiyorum. Anıtsal mezarlardaki yazılardan kimi zaman etkileniyorum.

Sessizlik ve boğucu sıcaklık kol kola dans ediyorlar. Çıkardıkları sestten müthiş rahatsız oluyorum.

Bana yaklaşan ayak sesleri... Ürperiyorum. Evet, ayak sesleri...

Aldırmayım diyorum.

Sanki benim peşimdeler gibi kaygılanıyorum, kendimi korumak için önlemler düşünüyorum. Kaçmamın işe yaramayacağını biliyorum. Kuşatılmış olmam da olası. Bu yüzden ne olacaksa olsun diyorum ve adımlarımı yavaş atıyorum. Bana yaklaştıklarını anlıyorum, aynı tempoda ilerliyorlar. Tam yanımdan geçmek üzereler; sezdirmeden bakmaya çalışıyorum kim olduklarını öğrenmek için.

Beyaz plâstik bidonlarla su taşıyan iki yeniyetme ile şişmanca bir kadın görüyorum. Müthiş rahatlıyorum. Korkum geçiyor. Yeniyetmelerden birisi diğerinden az uzun.

Kadın onlara yetişmekte zorlanıyor. Konuşuyorlar.

Ben az ötelelerinde değilmişim gibi.

- Baksana anne, ne kadar güzel değil mi şu mezarlar?

-Önüne bak şaşkın oğlum suyu döküyorsun, sonra bırak boş konuşmayı yürü!

-Babam için de böyle bir mezar yaptırılmaz mıyız? Başucu taşına da şöyle çerçeveli büyük bir fotoğrafını yerleştirdik! Her gelişimizde, *mezarı hangisiydi* diye aramak zorunda kalmazdık.

-Çok haklısın kardeşim, ama çiçekli ve mermerli bir mezar yaptırılmaz. Böyle bir mezar babamızın da hakkı elbette, yalnız...

-Susun lütfen!

-Sence de öyle değil mi anne?

-Bence babanız da böyle bir mezarda gömülü olmak istemezdi!

-Niçin ama anne?!

-İnancımız bu türden mezarları yasaklıyor çocuklar.

-Nasıl yani?!

-Aslında bu mezarlar içindekiler için büyük bir azaptan başka bir şey değil...

-Anlayamadım anne, neden azap olsun ki?

-Mahşer günü taşımak zorundalar da ondan akıllım.

-Öyle mi?!

-Öyle. Oysa babanız sırtladığı gibi bir avuç toprağını, çabucak varacak o büyük hesap alanına, tıpkı kendine kanatları yük olmayan kuşlar gibi. Peki, ya bu zavallılar...

-Söylediklerin doğru mu anne?!

-Doğru.

-Kimden öğrendin bunu?

-Abi olarak iyi örnek olmadığını bilmelisin çocuğum bu sorunla. Çok merak ediyorsan söyleyeyim: Büyüklerimizden.

-Yaaaa!

Yanımdan geçip gidiyorlar. Arkalarından bakıyorum. Acı acı gülüyorum. Yalnız onlara acıyamıyorum. Yavaş yavaş yürüyorum. Varsıl mezarlarını geçiyorum... Varsıl mezarlarıyla garip mezarlarının arasında kalmış gibi görünen ilginç bir mezar görüyorum. Dört metrekarelik çimli bir alan içinde... Gözlerimi bu mezardan alamıyorum. Duruyorum ve bakıyorum. Betonarme çitle çevrilmiş. Çitin yüksekliği yarım metre kadar. Eni yetmiş yüksekliği altmış ve boyu da yüz doksan santimetre ve

dikdörtgen prizma biçimindeki mezar, parlak siyah mermer kaplı. Tam çimin ortasında. Kendimi tutamıyorum; çitin küçücük kapısından giriyorum. Mermer kırıntılarında özenle yapılmış daracık yoldan yürüyorum. Mezarın yanında duruyorum tekrar. İçim içime sığmıyor. Yüreğim ağzıma geliyor.

Mezarın uzun kenarlarına, ayak tarafındaki kenara bir tane olmak üzere, tam on üç oturak yerleştirilmiş. Oturaklarda mermerden ve şark kahvehanelerindeki tabureler biçiminde. Hepsi de sütbeyazı... Başucu taşı yok. Kısa kenarın oturağına oturuyorum. Düşünüyorum bir yandan da: Başucu taşı niçin yok diye. Karşıdaki kısa kenar oturaksız, ilgimi çekiyor hemen. Ayağa kalkıyorum. Oraya geçiyorum. Şöyle bir tümce görüyorum:

‘Niçin ve nasıl öldüğün önemli...

Meraklı mısın, öyleyse oturağın yüzeyindeki numarayı ara, fakat şaşırma asla!’

Heyecanlanıyorum ve solumdaki oturağa bakıyorum. Numarayı fark ediyorum. Mezarlık Müdürlüğü binasının bitişiğindeki ankesörlü telefonu anımsıyorum birden.

Koşuyorum.

Neyse ki boş...

Aklımdaki numarayı çeviriyorum. Bekliyorum.

Öleceğim sanki.

Telefonun diğer ucundaki sesi işitiyorum, seviniyorum.

‘Noktalanmış genç hayatla olmak için hemen geri dönün mezara. Oturaklardan birine oturun. Onunla olacaksınız. O kendisini anlatacak size.’ Hepsi bu işte...

Tekrar koşuyorum mezara kadar.

Suluk soluğa oturuyorum bir oturağa.

Okuduğum tümcenin altındaki simit büyüklüğündeki oval mazgalı ancak o an görebiliyorum.

Dikkatlice bakıyorum. Oval mazgalın gizlediği hoparlörü görüyorum. Gözleri kapatıyorum.

Hoparlörden gelen sesi dinleme ye başlıyorum...

3

'Kış niçin tabloları ve kartlarda güzeldir?

Ve çekici bir sıcaklıktır?

Kış, gerçekte donuktur ve dondurur tomurcuk tomurcuk açan gülleri, sonra dondurur sıcacık gülücükleri kırık camlarda.

Hiç düşündün mü bunu?

Hayat sadece siyah ve beyaz değil ki. Evlerinin, akıllarının kapılarını içten kilitleyenlerin, mantıksız gerekçeler bulmaya çalışmaları çok çirkin değil mi gerçekten?

Sarı yalnızlık içinde monotonluğu ve çirkinliği yıkmaya çalışmak, güneşin ışığını tutmaya soyunmak kadar boş aslında. Gençcik noktalan bir yaşam, karanfilin kırılan dallarından biridir sadece, karanfilin kendi değil.

Şimdi, nasıl ve niçin, sonra ne zaman öldüğüm önemli mi hâlen? Özenle tuttuğun gülleri hak etmiyor muyum sence? Senin gibilere haykır artık: 'Haydi mezarlıklara koşun! Güllerinizi hak edenleri ancak orada bulabilirsiniz, de.'

Susuyor. O an gülleri ne yaptığımı bulmaya çalışıyorum. Kızıyorum kendime. Koşuyorum, geçtiğim yollardan bir bir. Güllerimi bulamıyorum. Öyle üzülüyorum ki. Aklımdan başka mezara bırakılmış gülleri getirmek geliyor, kendimi kandırmak istemiyorum. İnsanlar görüyorum bana benzeyen. Ellerinde kızıl güller olan. Akıyorlar mezarlığa. Aralarına karışıyorum, kıyıdaki kuma karışmış bir kum tanesi gibi. Benzerlerimin oluşturduğu sel geçip gidiyor, o mezara yakın yerde duruyorum.

Önüme, Kuran'ı özenle tutan bir genç çıkıyor.

-Dua okuyayım mı abi? diyor.

Onu duymamışım gibi, başka bir şey soruyorum ona:

-Nasıl oluyor da bu mezardan böyle...

Beni anlamış gibi sözümü tamamlatmıyor bana.

-Teknoloji! Diyor ve de uzaklaşıyor hemen.

Öylece kalıyorum.

4

Önce perdeden koltukta uyuyan yorgun bedenime dönüyorum,
sonra da sinemadan dışarı çıkıyorum.
Şaşkın ve dalgın yürüyorum.
Hava sıcak mı sıcak...
Kent mezarlığı uzak mı uzak...
Güllerime bakıyorum, öksüz çocuklar gibi boyunlarını bükmüşler.
Tamam diyorum ve kent mezarlığının yolunu tutuyorum.
Kim bilir...

ON SEKİZ

Dengeyi arayan denge mi acaba? Yaşamın özü, diyelim ki denge. Peki ama DENGİ nerede? Nasıl sağlanır bu DENGİ? Kime göre eşit olacak terazilerin kefesi? Ona, sana, bana... Her şeyde bu böyle değil mi? ya vazgeç ya kabullen. Siyah ya da beyaz, griyi keşfediş... Ortayı bulmak; duyguları harekete geçirmek... 'ben' işte şu 'ben' olmasa... Belki daha kolay ama sanırım bu da doğaya aykırı. Oysa DENGİ doğada... Ama çözülmemiş ve çözülesi kolay değil bence...

Bence haklısın. Başından teslim olmuşum yaşadıklarına. Kozamı yırtıp bir kelebek olmak cesareti yok bende. Bakma öyle yaşama, dirence ve tutkuya dair dediklerime. Hep kaderci olmuşum. Katlanmışım istemediklerimi, her şeye.

Niçin mi? Fazla geriye gitmeme hiç gerek yok, düşündüğümde kendimle ilgili bazı ayrıntıları, daha iyi anlıyorum söylediklerini. Örneğin, bu meslek seçti beni. Ben seçmedim. Bu yüzden istifa edeceğim dedim. Oysa sözde kaldı bu. İstemediğim mesleğin tam erbabı oldum. Mesleğimin devasa çarkında öyle bir diş oldum ki o beni kusmadan benim ondan kopmam olanaksız. Daha söylenecek çok şey var. Hep kendi içimde dünyalar yarattım. O dünyalarda kendime gerekçeler buldum durmaksızın. Mutlu olduğumu sandım. İnan, yanılmışım. Bir musluktan yüzünü yıkamak için avuçlarına akan su gibi geçmiş günlerim. Kendime ait bir anım bile olmamış. Hep başkalarının mutluluğu için yaşamışım. Yaşatmaya çalışmışım benimle birlikte aynı havayı solumak zorunda olanları. Kendim olmaktan uzaklaşmışım.

Maskelerle dolaşmışım yalnızlığı bana unutturmayan kalabalık içinde. Ve sanki hiç ayna yokmuş gibi görememişim yüzümdeki maskeleri. Derken senin yüzünde kendimi görmüşüm. İrkilmişim.

Maskelerimden, boşa geçip giden günlerimden hem korkmuşum, hem etkilenmişim.

Bana, ben olmam gerektiğini gösterdi yüzünün aynası.

Bir çırpıda olmuş sanki her şey. Masalın kurbağası prens olmuş gibi. Sıyrılmışım mas kelerimden ve taşımak zorunda olduğum sıfatlardan. *Kral çıplak* diyen masal çocuğu olmuşum. Kendimi o hâlde görmüşüm. Ve sözcüklerinden bir giysi örmüşüm kendime. Artık kendim olduğumu düşünmeye başlamıştım ki...

Evet, kendim olmaya başlamıştım ki...

Bir başkasının rüyası olduğumuzu anımsadım ve de o an kahroldum. O biri uyandı ve biz bittik. Yani bir uzun rüya olmadı görüşmelerimiz varlığımızla birbirimizi çoğalmamız.

Ne diyebilirim ki.

Sonra duygularımı kendim için kâğıda dökmeye başladığımı, böylece kendimi kandırdığımı anımsadım. Sanal bir mutluluğun kollarında gerçek bir uykuya yatmadığımı bildim. O müthiş oyunda tek silahım kalemimdi. Kimi hesabını tutar müşterilerinin, kimi idam vermek için kullanır, kimi de göz çıkarmak için. Kendimi, ümitlerimi ve arayışlarımı dillendirmek için kullanırım. Evet, o müthiş oyunda kalemimle her şey oldum. Böylece avuttum kendimi. Sözcüklerle seni yaratmaya çalıştım. Gülüşünü, bakışını ve şakıyışını... Hiçbiri sana dair olmadı. Üzüldüm. Kandırdım belki de kendimi.

Ne zaman ki seni tanıdım. İnan kalemşor olduğumdan, onca yazmışlığımdan, birikimliliği taşımaktan utandım. Olmayan geçmişe dönüp baktığımda da hayatın bende hiç olmadığından emin olduğum bir boyutunu gördüm; sende de... İmrendim ve kıskandım seni. Çünkü ben *sende, senin beni sevme ihtimalimi sevdim*. Ben, *seninle aynı yere ve aynı şeylere yolculuk yapabileceğimiz duygusunu yaşadım*. Ben, *yan yana aynı yöne bakma, hiç bitmeyecek bir sohbeta başlama sevdasını yakaladım*. Dedim ya hayatın benim için bilinmeyen belki de çoktan unuttuğum tüm güzelliklerini tanımaya, öğrenmeye, keşfetmeye yeniden ilk adımı attığımı düşündüğüm anda, ta başında

söylediğim gibi, sanki rüyaymış da bu rüyadan uyanmışım gibi kaybettim sanki. Biz bir başkasının rüyasıyız ve o birisi uyandı ve bu güzel rüya bitti (mi?) Oysa yalnızca... Gerisini sen düşün, benim için S ile başlayan sıfatlardan olmayı bırak bir kenara *hayatım* ve de *canım* bile olamayacağını söyleyen *can kuşum*. Sensiz zamanın hesabını tutmuyorum ki.

Oturmuşum karınlığına salonun. Sokak lambalarının ışıkları sızıyor salona. Loş bir ortamda uzanmışım sırtüstü üçlü koltuğa. *Loreena Mc Kennitta wintergardenini* dinliyorum. Gözlerimin önünde içtenli bakışın ve yüzün. Ayakları üstünde duran, kendisi olabilen, iç hesaplarında matematikçileri bile kışkırttığını düşündüğüm can, bilince, birikime sahip yoldaş, vazgeçilmez rüyamsın. Bunu bil ve hayata ve geleceğe tutun. Bence kendine haksızlık yapma. Birden fazlaya hiç bölünme. İnan dağılırsın, çocukluğumda avucumdan yere düşüp tuzla buz olan bilyelerim gibi. ‘...Sorumluyum.’ dediklerin kendi hayatlarını yaşayacaklar.

Bugün yaşadıkları gibi *bizim yüzümüzden dağıldı, toplanmasına yardım edelim* demeyecekler. Yani çok yakın canın olanlara inanma ve aldırma. Yaşayacağın günleri sigaranın dumanı gibi savurma. Yaşamsal güzellikler sende başlar ve biter. Bana söylediklerin bende kalsın. Ben bile önemli olmamalıyım.

Ayağımın çiçekten ne çok prangası var biliyorsun.

Beynimin özgür olması da yetmiyor bana çoğu zaman.

Alıp başımı gitmek istiyorum. Olmuyor. İki kuru göl gibi bana bakan küçük gözlerden kurtulamıyorum bir türlü. Belki de biz, bu anlamda ikiziz. Bunun için bir kez daha diyorum ki sana:

Çevreni sarmaşıklar gibi kuşatanları ve onların dillerinden uzayıp seni sarmalayan *sözcükleri, sözcükdikenleri* kökünden kopar, at. Kendi kararlarını verebilen birisi olarak kal. Unutma ki sen böylesin. *DENGE* de böyle kurulur. Varsın, ben; sende beni sevme ihtimalini yaşamayım. Varsın ben seninle düşünsel, sözsel yolculuklara çıkmayım. Yalnız bileyim, *kalbim kadar bana yakın, ama Kafdağı kadar uzak* birisinin yaşadığını, güldüğünü ve gülen,

parıltılı gözleriyle yaşama tutunduğunu, yaşama çelikten bağlarla bağlandığını bileyim.

*yaşamak istemek, istediğince ben de varım, buradayım demek
feda etmeden, yüreğince bir dil bulmak, çözülmek
evlat ağır basar yaşamdan, soluktan, "ben" den vazgeçmek
daha kolay gelir insana bence...*

Bu dizelerin yaratıcısıyla aynı dili konuşmak, aynı havayı solumak ve düşsel olarak aynı güzelliklere yolculuk yapmak nasıl bir duygudur ve nasıl bir güzelliiktir bilmek ister misin? Kaldır gülen gözlerini dışarı bak bir gün.

Gökyüzünde kanıksadığın takvimlere benzemeyen bir takvim göreceksin. Yapraklarının gizli bir el tarafından durmadan yolunduğunu göreceksin, sakın şaşırma. Bu hepimizin ömür günlerinin takvimidir. Durdurmak olası değil yapraklarının yolunmasını. Çünkü biz canlılar ölüme doğarız. Ölüme büyürüz. Bir şeyler yapıyorsak eğer, öldükten sonra da yaptıklarımızla sonsuza ve bir daha ölmemek üzere doğarız. Sonra, içimizdeki teraziye de göreceksin bu takvimin yanında. Yine görünmez bir el onu hava da tutuyormuş gibi, asılıdır orada. Kendine ve başkalarına dair düşüncelerini koy kefelelerine bu terazinin. Hangisi hafifse, sen ağır olandan yana taraf ol. Hatta *hem her şeyimsin benim hem de hiçbir şeyimsin* demiştin bir keresinde, anımsadın mı? *Her şeyimsini* bir kefeye, *hiçbir şeyimsini* öteki kefeye koy ve tartılmasını bekle. Ondan sonra da elinin birini kalbinin üstünde tut, gözlerini yum, kararını ver:

Söz kuşlarımız birer kafese dönüşen ağızlarımızdan çıkıp özgürce kanat çırpsınlar mı martıarla iç içe, yoksa kafeslerinde kalıp üzüntülerini şakısınlar mı bize...

Mc Kennitt sustu. İçimdeki kalem bu düşüncelerimi, içimin sayfalarına yazdı. Yüreğim kanıyor, tenim yanıyor, olmasaydı seninle senle sonumuz böyle... Der miyim, demez miyim, işte bendeki *DENGE* de bu. Tıpkı bir tahterevallı gibi bu iki uç düşünce

içimde bir inip bir kalkıyor. Gözlüyorum yalnızca daha bu yüzden şu ağır basıyor diyemiyorum. Yalnız şunu biliyorum ki *ak/aşklar kenti rüyasız çekilmiyor...*

ON DOKUZ

*neler oldu böyle bize / uzun soluklu kopuş
nihaî sona doğru uzanış...
oysa, takılmıştı ayaklarımız dikenlere
uzun günler geceler dikenleri temizleyiş
nasıl oldu bu yok oluş
hiç kıymadan acımadan gidiş...
ardımızda kalan küçük bir soluk.
açıklamadan kucaklamadan kaybediş
uykularım kaçır oldu gecelerde
kadınlık, analık ne zor iş meğer.*

Yoksun...

Ne o masa, o masa... Ne deniz, o deniz...

Ne gökyüzünün mavisi mavi, ne de insanların gözleri seninki gibi ışıltılı ve parlak. Kim bilir belki de her şey eskisi gibi de, ben eskisi gibi değilim. Olmaz mı böyle bir şey. Artık düş görmüyorum. Ne gündüz düşlerim var, ne de gece düşlerim. Sudan uzak bir balık gibiyim karada. Son bir çabayla senin düşlerini yaşadığım o yere gittim.

Kendim olmak ve düşlerime kavuşmak için.

Çok değiştiğimi, neredeyse beni tanıyamayacaklarını söylediler.

Kimler mi?

Oradakiler...

Başka şeyler de söylediler. İnanır mısın bilmem, ama yine de söylemek istiyorum: Biliyor musun, garsonlardan öğrendim eşyaların bir dili olduğunu. Ve ikimizin oturduğu sandalyelerle, dirseklerimizi dayayıp gözlerimize yaptığımız yolculuklara tanık olan masa bizden başkasına yüz vermemişler, bizden sonra.

Bir biçimde rahatsız etmişler sandalyeler, üstlerine oturanları. Ve dirseklerini üstüne dayamak iste yenleri de masamız uzaklaştırmış kendisinden. Yine söylediğine göre garsonların, bizim gibi bakışıp söz kuşlarını denizin üstündeki martılara arkadaşlık etsin diye saliverenleri masamız sandalyelerimiz rahatsız etmezmiş. Seni bilmem ama ben inandım onlara ve tanık oldum eşyaların bu davranışlarına. Bak şimdi, ben oraya adım attığımda âdeta ayaklandılar.

Ben gördüklerimin yalancısıyım ancak. Sonuç ne olursa olsun, bunlar hoşuma gitti. Oturdum sandalyeme. Sen oturuyormuşsun gibi sandalyeni de karşıma aldım. Masayı, sen yemek masanıza canın için hazırlıyormuşsun gibi okşadım. İnan bir hoş oldu, rengi açıldı. Masanın aynasında kendi yüzümle değil senin yüzünle karşılaştım. Bu düşten uyanmamak için elimden geleni yaptım. Usulca ve yeşil yeşil kaldırdım gözlerimi.

O da ne! Sandalyendesin ve bana gülümsüyorsun.

İnanamıyorum! Kanlı canlısın!

Oysa yoksun! Gerçekten gelmiş de karşımda oturmuşsun gibi davransaydım, inan büyü bozulmayacaktı. Böylece düşlerime yeniden kavuşacaktım belki de, kim bilir. Ne güzel olacaktı bu benim için. Sevincimden masadaki eline dokundum. Şaşırdım. Sen ışıktanmışsın gibi, elin elimin içinde kayboldu. Sonra dokunmak için sana boştaki elimi şöyle uzattım. Işığın camdan geçtiği gibi elim bedeninden geçti. O an yıkıldım.

Yoktun!

Derken gözlerim denize kaydı. Denizden de uzaklara. Bir nokta gördüm, bembeyazdı. Büyüdükçe büyüdü o nokta. Bir akkuşa dönüştü. Heyecanlandım. Karşımda durdu. Onu yalnızca ben görebiliyordum. Bu yüzden de rahattım. Tıpkı bir arıkuşu gibi kanat çırparak senin söylediklerini aktardı bana:

Bilinmezlikler ülkesinde dolaşıyorum yine. Sokaklar birbirine benziyor, bir giriyor bir çıkıyorum. Her köşe başında duruyorum. Korkular etrafımı sarmış. Düşünerek çağırdım korkuları. Sarıp sarmaladılar bir sarmaşık gibi, kurtulamıyorum.

Mis kokan amber altından akan duru su bulanık... Balıklarımı göremiyorum. Yere yapışmış ayakaltlarım, ama dizlerim kırık. Kimliğim ne? Oysa bir adım vardı düne kadar. Ya şimdi?

Sustu ve uçtu.

Yoktun.

Bir yerlerde, kendinle olduğunu biliyorum şimdi. Varsın ben düşlerime kavuşmayım. Yaşadığını ve bazen beni anımsadığını bilmemle yetineyim. Sonra aynı havayı soluyayım. Böyle düşündüm ve dedim kendime. Bana bırak içime söz geçirdim mi diye. Sensiz düş bile görülmeyen yerden kalktım. Eşyalarımızı yalnız bıraktım. Kıyıda durdum biraz. Gözlerimi maviliklere saldı. Güzelliklerimizi anımsadım. Tek bir kanatlı kuş olduğumu anladım. Hiç üzülmedim dersem yalan olur; kabullendim gerçeğimi, içime dikenler batırarak. Yine de bu yüzden sevdalisi olduğum söz kuşlarını özgür bıraktığını düşünüyorum. Onlar ulaşıyorlar bana. Ben de söz kuşlarımı bırakıyorum. Ama sana ulaşıp ulaşmadıklarını hiç mi hiç bilmiyorum. Bu defa ıslak söz kuşları gönderdim sana. Islak söz kuşlarımı gördün mü?

Masamızdaydım, seni yaşamaya çalışıyordum. Çünkü inan, *atmosferimdeki hava seninle dolu, her an seni soluyorum.*

Gözyaşlarımla yıkadım söz kuşlarımı, işte ıslak olmaları bundan. Gökyüzüne saldı, kaygılı ve mutsuz olduğumu düşünme sakın. Yalnızca sana tertemiz söz kuşlarımı göndermek istedim.

Eğer bir gün söz kuşlarımı görmezsen etrafında bil ki, bize ait bir metrekarelik bir mekândayım gelmeni bekliyorum demektir.

Bu şimdilik uzak bir ihtimal ama yadsınamayacak bir gerçeklik, değil mi?

YİRMI

*sımsıcak konuşurdun konuşunca
ırmak gibi, rüzgâr gibi konuşurdun
yaylakokuşlu çiçekler açardı sanki
çiğdemler güller mor menevşeler açardı
sımsıcak konuşurdun konuşunca
ahmet telli*

İşte belki de bu yüzden adını *terapistim* koydum.
Dün gece, saat 03: 30 sularında bilgisayarın başından kalktım.
Salona geçtim. Üçlü koltuğa uzandım. Yeni başladığım öykünün
finalini düşünmeye başladım. Koca bir kentte yalnızmışım gibi.
Kendimi sonsuz bir sessizliğin ve dilsizliğin içindeymişim sandım.
Hem ürperdim hem de titredim. Bir ses duyar gibi oldum. Kulak
verdim. Bir sestiy duydüğüm, evet! Üstelik de dışarıdan geliyordu
ve çok tanıdıktı. İrkildim. Yüreğim ağzıma geldi. Kulaklarım
zonkladı. Yüreğim bir kapanda kalmış ve kurtulmak isteyen bir kuş
oldu. Çırpındı durdu, bir süre. Sakinleş dedim yüreğime. Korkmana
gerek yok. Kanıksadığın ve beklediğin ses bu! Üçlü koltuktan
kalktım.

Salon penceresini açtım. Gözlerime inanmadım. Karşımda bana
gülümseyen mehtaptaki yüzünü gördüm. O sendin. İçim kıpır kıpır
oldu. Hiç şaşırmadım dersem yalan olur. Mehtaptın karşımda.
Benimleydin.

'Hoş geldin *terapistim!*' dedim, 'Sesine gereksinimim olduğunu
nasıl bildin?!'

O, yalnızca sana özgü gülümsemele,
'Bilirim zor anları, hepsi bu işte. Çünkü zor anlarımda beni
anlayacak ve dinleyecek birileri olmadı hiçbir zaman,' dedin.
Pencerede durdum öylece. Kendimi kaptırdım yaşadıklarımaya. Sen

orada öylece duruyordun sanki. Ben de bulutların üstündeki bir masanın bu tarafındaymışım gibi oldum. Bir şey eksik dedim kendi kendime ve hemen mutfağa koştum. Eyvah, hiç su kalmamış! Musluklar da kesat! Ancak bir bardaklık su bulabildim evde. Çaydanlığa koydum. Kısık ateşte kaynamaya bıraktım. Pencereye döndüm. Karşına geçtim.

Sanki bir kır kahvesinde karşılıklı oturuyormuşuz gibi. Sen konuştun, ben dinledim. Bir kırık yaşamın iniş ve çıkışlarını, özlemlerini, beklentilerini; yarım yamalak güzelliklerini, en çok da tek yanlı özveriyi dillendirdin.

Kimi zaman neşeli, kimi zaman da kederli oldun.

Gülümsediğinde güller açıldı o kır kahvesinin çevresinde, kederlendiğinde ise aralıksız yağdı yağmur. Islandık birlikte. İyi ki gökyüzü bulutlardan şemsiyeler oluşturmadı üstümüzde.

Sırılsıklam bir konuşma özlemiydi bizimkisi. Doğrusu o saatte sen mi terapisttin yoksa ben mi terapisttim pek anlayamadım. Önemi de yoktu zaten.

Yüzünün gölgelenmemesi için inan, bir hakkım olsaydı eğer senin için seve seve kullanırdım. Çünkü bu sana ve dostluğuna değer. Bazen içli bir çocuk oldun karşımda, gürül gürül akan dağ pınarları gibi döktün içini avuçlarıma. Bazen mızıkçı bir çocuk oldun içine kapandın. Sen asla mızıkçı bir çocuk değilsin. Bu ha yat, yaşam oyununda yok sayamayacağı ender insanlardan birisin. Arada sırada gözlerim duvar saatine kaydı. Üzüldüm. Saatin tik takları yaramaz çocukların gizlenerek pencerelere attıkları oyun taşları gibi geldi bana. Bir şey de diyemedim yaramaz çocuklaşan duvar saatine.

Sen, 'Bir başka güne erteleyelim buluşmamızı, benim de ayağımın çiçekten bir prangası var zaten,' dedin.

Ve bulutlarla gitmek istedin.

'Seninle kahve içmedik ki daha!' dedim ve mutfağa koştum. Kaynamaya bıraktığım suyu anımsadım. Çok az su kalmıştı çaydanlığın altında. Bir fincana boşalttım. Hazır kahve yaptım. Az şeker koyup getirdim. İkimizin arasındaki masaya bıraktım. İlk kez

mehtabın da elleri olduğunu gördüm. Hiç de şaşırmadım. Elleri, senin ellerindi. Bir elini uzattın ve fincanı aldın. Bir yudum içtin kahveden. Onu aldığıın yere bıraktın.

Hınzır bir gülüşle, 'Benim tarafımdan içme, anlaşıldı mı bay yazar,' dedin.

'Tamam,' dedim gözlerinin içine bakarak. İçimden de şunları geçirdim:

Zaman sonsuza akıp gitse biz yüz yüze ya da dursa. Ya da biz gözlerden uzak bir tablonun olmazsa olmaz iki kişisi olsak. Bize bakanlar bilmesede biz kim olduğumuzu bilsek. Ve hep konuşsak...

İşte öyle olmayacak düşler kurarım kendime.

Ben de sanki içinden geçeni okuyorum o an ve senin şunları düşündüğünü düşünüyorum:

Bir vakit konuğum ol, oturup konuşalım biz bize.

Konuştukça da uzasa gece ve hiç bitmese... İlle de bir konusu olmak zorunda değil konuşacaklarımızın. Havadan sudan da olabilir. Kendimize daha az zaman ayırsak, asla haksızlık olmaz diye düşünüyorum. Çünkü en çok da insan kendini anlattığında, kendine zaman ayırdığında uzaklaşır kendisinden ve yabancılaşır kendisine.

Kitaplardan, yaşanmışlıktan, özlemden de söz etmeliyiz. Dinlenmek istediğimizde perdesini açmalıyız duvarları olmayan evimin. Balkondaki saksılara günışığı taşıyan sessiz ve erkenci kuşlara bakmalıyız. Sonra balkonla öpüşmeye doymayan güneşe çevirmeliyiz gözlerimizi.

Sabah çayı içmeliyiz oracıkta. Sonra duvarsız evimin eşliğindeki kumsalda yalınayak yürümeliyiz. Ayaklarımız serin sularla şakalaşmalı.

Doğmakta olan güneş alınlarımızdan öpmeli. Sessizce, yan yana gidebildiğimiz kadar gitmeliyiz. Bu kez bedenlerin dili konuşmaya başlamalı...

Yalnızca hayal işte o kadar.

Ben yazdıklarımın, yarattığım kahramanların tanrısıyım. Kaderlerini, yaşamlarını belirlerim.

Burada müthiş, engellenemez bir egemenliğim ve üstünlüğüm var. Oysa gerçekte bir otçuktan veya bir böcekten bile güçsüzüm. En narin yaratığı benim dünyanın. Kaderimi tayin edemem. Bir sihirli değneğim yok elimde. Sözcüklere söz geçiririm de geçmişime, bu güne ve yarınma söz geçiremem. Yaşam bir nehir ve o nehirde yalnızca bir yosunum. Olmayacak hayaller kurarım. Kendimi kandırıyor veya avutuyor muyum bilemiyorum. Gördüm, boşuna gizleme yine gözlerin doldu. Dolan gözlerin boşaldı. Göz camlarım buğulandı. En usta parmağımı, yani işaret parmağımı kullandım bir kalem gibi. Mehtaptaki yüzünü çizdim göz camıma. Dudaklarımı kanatırcasına ısırDIM. Çünkü ayrılık anı geldi diye.

Bilmiyorum, kim bilir bir daha ne zaman böyle bir şey gerçekleşir. Karşılığı hiçbir zaman olmayacak soruları göçmen kuş yaptım bu yüzden. Bu kuşları kendimden uzaklaştırdım. Uzun bir şiirin birkaç dizesini anımsadım. 'Lütfen söyle!' dedin.

Söyledim:

*ellerin bir mecnun yurdu, upuzun bir sessizlik
birlikte okuduğumuz kitaplar kadar sınımsız
biz bu kitapları ne zaman okuduk ve niçin
her satırını çizip notlar düştük kıyılarına.*

a.telli

Ve gittin ayağının çiçekten prangasına...

Güneş öpücükle uyandırdığında beni elimdeki fincanla uyuduğumu anladım. Sonra anlattıklarımın da yaşadıklarım olduğunu. İnanmayacaksın belki ama içtiğin tarafında fincanın ruj izi vardı, peki ya buna ne diyeceksin.

Sen ne dersen de ben gece düşlerini çok seviyorum.

YİRMİ BİR

*sen orada dalsız bir zerdali gibi dur
ben burada zerdalisiz bir dal gibi durayım.
a.kadir*

Gizemli ve ilginç şeyler oluyor artık. Üstelik de şaşırıyorum olanlara. Aksine beni yaşama çelikten halatlarla bağlıyorlar. Sevinçlerime sevinçler katıyorlar. Beni ben yapıyorlar. Yaşamamın ne olmaması gerektiğini öğretiyor ve kanıtlıyorlar bana. İnsanın kendisi olması kadar güzel şey var mı dünyada? Bunun için sana binlerce kere teşekkürler. Bir şairi yaşarken öldüren nedir biliyor musun?

Diyeyim: Yazamaması, tek dize bile yaratıcısı olamaması. Bu ölüm öteki ölümlere benzemez. Ya sevdalanmak zorunda yaşama veya yaşamı güzelleştiren birinin elinden tutması gerekir onun. Bu yüzden en şanslılardan birisiyim diye düşünüyorum.

Ne demek istiyordum neler söylüyorum değil mi?

Gerçekten de inanılmaz şeyler oluyor. Birini seninle paylaşmamı ister misin? Seninle ilgili sözcüklerden bir tablonun, yani şiirin üstünde çalışıyordum geçen gece. Arada ses olarak beni ziyaret ettiğini ve sesinle, yüzünle beni çoğalttıktan sonra çekip gittiğini bildiğimden bıraktım sözcük tablo üstünde çalışmayı. Çalışma odamdaki dar kanepeye uzandım. Birkaç saat uyumak yetiyor bana. Şöyle bir yumdum gözlerimi. Sanki yanımdaydın ve canına masal anlatıyormuşsun gibi uyumama yardımcı olacak güzel şeylerden söz ediyordun. Derken gözlerim varlığına kapandı.

Aşkının peşinden giden yeniyetmeler gibi uykunun peşin den gittim. Seni öylece bıraktım. Aradan ne kadar zaman geçti

bilmiyorum. Bütün olanları gördüm. Yani inanılmaz ve ilginç olan şeyi... Gözlerim kapalıydı, hâlen de uyuyordum.

Yine de görebiliyordum seni.

Odaya giren ilk günışığının beni uyandırmadan önce dönüşüp sen olduğunu gördüğümde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak oldum. Öyle bir fırladım ki bana dokunduğunda. Dünyalar benim oldu. Gülen ışıltılı gözlerinle bana sokuldun. 'Artık uyanman lazım bay yazar,' dedin.

Bir hayalet gibiydin, ama sendin. Doğrudum. Yanıma oturdun. Ne diyeceğimi bilemedim. Şaşkınlığımı ve heyecanımı üstümden atmaya çalıştığım sırada kalktın ve çalışma masama gittin. Yazdıklarımı merak ettiğini ve bir an önce görmek istediğini söyledin. Mutfaktan gelen ses, beni kahvaltıya çağırıyordu. Çünkü onlar benden önce uyanır ve kahvaltı yapardı çoğunlukla, sonra da beni çağırırlardı. Geç yattığımı bildiklerinden biraz olsun geç uyanmama istekli katlanırlardı. Hatta kimi zaman bu yarım uykuların beni erken öldüreceğini söyler ve üzüldüklerini belirtirlerdi. Ben de *acı patlıcanı kırağı çalmaz* derdim. Bu sözün anlamını bildiklerinden kaşlarını eğer ve kendime haksızlık yapmamamı söylerlerdi.

'Git, kahvaltını yap!' dedin.

'Birlikte gidelim,' dedim.

'Olmaz, görürlerse...'

'Seni ancak ben görebilirim bir başkası değil.'

Böylece mutfağa birlikte gittik. Hemen karşıma oturdun. Çay doldurdum kendi bardağıma. İnanılmaz bir şey oldu. O sırada senin önünde de hayali bir bardak belirdi ve benim bardağımla birlikte çayla doldu. Ben içtim, sen içtin. Ben ne yedimse, ne aldım sa masadan, sen de muziplik yapıyormuşsun gibi adeta beni taklit ettin. Öyle mutlu oldum ki sana nasıl anlatsam. Sonra birlikte çalışma odasına döndük. Sen yeni bir şeyler yazıp yazmadığımı sordun. Çalışmalarımı karıştırdın ve senin için yazdığım, oysa senden gizlemeye çalıştığım şiiri gördün.

'Bu benim için mi?' diye sordun.

‘Hayır, senin için değil, içimdeki sen için.’ dedim.
 ‘Anlamadım bay yazar, bilmece gibi konuşma lütfen, içindeki ben, benden başkası mı yani?!’
 ‘İyi anlamışsın, demek ki bilmeceli konuşmuyormuşum.’
 ‘İçindeki beni kıskandım doğrusu.’
 ‘Emin ol, o da seni kıskanıyor.’
 ‘Nasıl oluyor bu?’
 ‘Çünkü sen gerçeksın, o ise bir düşün olduğunun farkında...’
 ‘Ama seninle kalacak olan o, gidecek olan benim. O şanslı. Bilmiyor mu bunu?’
 ‘Biliyor, ama yine de...’
 ‘Onun yerinde olmak güzel, ama...’
 ‘Aması nedir, söyler misin?’
 ‘Bir başka sefere kalsın bunun yanıtı, artık gitmem gerekiyor.’
 ‘Niçin?’
 ‘Çünkü buraya gelirken canımı yaşadığım yerde bıraktım, onun uyanması için dönmeliyim. Bu bir düşün biliyorsun. Düşlerde de bir bakıma ruh bedenden ayrılır ve sonra bedene geri döner. Benim bedenim de canım, canımı biliyorsun. Canımı bensiz koymamı isteme benden.’
 ‘Haklısın, ne diyebilirim ki... İyi ki içimdeki asıl sen beni terk etmiyor, o da terk ederse ne yaparım ben?!’
 ‘Gitmeden önce bana, içindeki “ben”im için yazdığını okur musun?’
 ‘Evet, okurum.’ dedim. İçten bir sesle dillendirdim şiiri:

*bakmaya doyamadığım her gün
 bir demet ışıktı incecik yüzün
 gözlerin yıldızsız geceler gibi derin
 saçlarıma tarak olsa dediğim
 ellerin sudan daha da serin
 bakışınla mutluluğu verensin
 yine de içimden eksilmez keder
 biliyorum ya yollar ya da yıllar
 bir gün seni benden alıp gider
 kaybedersem eğer seni*

*her öten kuş, her akan su beni
senin peşinden çeker
seni bulabilir miyim bilemem
sesin ve yüzün her şeye değer*

Sustum. Öylece baktın bana. Konuşmadın.

Tekrar günışığına dönuştün ve gittin. Beni yine içimdeki senle baş başa bıraktın.

Dedim, git kendini daha fazla sevdirmeden ve içimdeki kendini de benden alıp götürmeden.

En çok neyi seviyorum biliyor musun? Söylediklerim her sabah gerçekleşiyor. Yani artık beni uyandıran günışığı hep sen oluyorsun ve beni varlığınla yaşama bağlıyorsun.

YİRMİ İKİ

*gidişin bütünüyle bir kopuş mu, yoksa
yan yana yolculuğumuza bir doğuş mu?
bilemiyorum doğrusu.*

Yine sensiz bir geceyi sabaha kavuşturmak istiyordum, en azından aynı ortamlarda gözlerinle baş başa olmak ve içten sesini duymak için. Olmayacak bir düşmüş gibi, başka şeyler düşünürdüm senin için. Bedenini taşıyan ayaklarını, parmak uçlarından başlayarak hiç durmadan ovmak, omuzlarından beline kadar vücuduna masaj yapmak gibi... Yanında olup kulaklarına içten sözler ve şiirler fısıldamak, ışıltılı ve narin gözlerine dalıp giderken bize ait, hiç miç hiç olmayacağını bildiğim, cennetimizde geçireceğimiz güzellikleri bir masal anlatırcasına anlatmak gibi. Bazen kuaföre isyan etmiş güzelim saçlarını toplayıp yüzünü gözlerime resmetmek, sesini içime doldurmak gibi...

Oysa sevgili *terapistim*, geriye dönüp kendimle ilgili bazı ayrıntıları anımsadığımda, çocukluğumda, kaybettiğim masalcı dedelerime, ninelerime ağlamışım. Sonra beni alıp atmosferine sokan siyah beyaz yerli filmlere... Derken benim anti tezimle oluşturduğum sentezin öteki sentezlerden farklı olduğunu öğrendikten sonra ağlamışım yıllarca. Ve gözpınarlarım kurumuş gibi hiç dökmemişim gözyaşlarımı. Sorgulamamışım.

Yıllar sonra, geç bulup tez kaybetmekten korktuğum sesim ve atmosferim olan senin için ağlamışım. Oturup düşündüm bunları uzun uzun. Geriye dönüp yine kendimle ilgili kimi gereksiz ayrıntıları anımsadığımda, senle hiçbir güzelliği yaşamadığımı fark ettiğimden dolayı ağladığımı biliyorum artık.

Sen ne dersen de, insanî bir duygu bu ve öyle kolayca da göz incilerimi karşında heba etmeyeceğim, inan.

Niçin böyle diyorum öğrenmek ister misin?

Seninle başlayıp seninle tamamlanan güzel bir günün ardından eve geldim. Bir baba, bir eş oldum. Bunları, bir görev duygusuyla yaptığımı daha iyi anladım. Yalnız ikimizin bir huyu var. İyi mi kötü mü bilemiyorum. O da şu: İkimiz de, önce can, sonra canan diyoruz. Canlarımızla ilgili duygularımız ve yapacaklarımız baki. Dedim ya bana düşenleri yaptıktan sonra her zamanki yerime geçtim. Gözlerime resmettiğim görüntülerini çalışma odamın duvarlarına yerleştirdiğimden beri nedense onlardan gözlerimi ayırmadım bir süre. Sana dair duygularımı ve sevgilerimi yazmak için masaya geçtim. O anda inanılmaz bir şey oldu. Masanın yakınında olduğu pencereyi sanki biri tıklatıyordu. Kulaklarıma inanamadım. *Acaba, daha birkaç gün önce ölen Kâzım Koyuncu'nun anısına bir konserini yeniden yayımlayan TRT 2'den mi geliyor bu ses* dedim içimden. Dönüp baktım solumdaki televizyona. *Kâzım, Divane âşık gibi de dolaşırım yollarda...* Türküsünü söylüyordu. Ve cam tıklamak gibi bir ses de yoktu. Bıraktım yazmayı, kulak verdim. Aynı sesi işittim. Perdeyi ucundan tutup kaldırdım usulca. Gözlerime inanamadım.

Camın öteki tarafında bildiğin, kanıksadığın hiçbir kuşa benzemeyen bir kuş duruyordu. Gözlerini bana dikmişti üstelik. Hemen açtım pencerenin bir kanadını. İçeri girdi. Pencereye yakın olan bilgisayarın üstüne kondu. Bana baktı. Ben de ona baktım. Gözleri tıpkı senin gözlerindi. Davranışlarıyla bir şeyler anlatmaya çalışıyordu, ama çok şey bildiğini sanan ben, inan onun anlatmaya çalıştığını çıkaramadım bir türlü. Kızdım kendime. Sonra anladım anlatmak istediğini... Sağ elimi uzattım usulca yumuşacık tüylerini başından kuyruğuna kadar okşadım. Sanıyorum bu çok uzun sürmedi. Bu arada onun tüylerini okşarken de gözlerimi yummuştum.

Birden irkildim. Korktum da. Çünkü o kuşun yerine senin saçlarını okşuyormuşum gibi hissettim hemen gözlerimi açtım. Masanın üstünde ve bilgisayara yakın o kendine has oturma biçiminle karşımda oturuyordun ve sessizce gülümsüyordun. Sanki kötü bir

büyücü seni büyüyle bir kuşa dönüştürmüş, ben de bilmeden seni bu büyüden kurtarmışım gibi. İçim sevinç doldu. Sonra dedin ki, 'mademki senin terapistinim öyleyse şimdi sen beni dinle bay yazar!' Yüreğim atmaya, elim ayağım titremeye başladı. Oysa ben neler düşünmüştüm. Sabaha kadar yan yana uzanacaktık. Gövdelerimiz birbirinden uzak olacaktı, ama saçlarımız birbirine karışacaktı. Biz uzandığımızda da odanın tavanı otomatik açılan arabaların üstü gibi açılacaktı ve ikimiz yıldızları seyredecektik.

Bir sen konuşacaktın, bir de ben...

Zaman öylece geçip gidecekti. Ama bunların hiçbiri olmadı. Diktin gözlerime gözlerini, belki de en uzun konuşmanı yaptın. Öylece dinledim seni. İşte bu konuşmandan sonra kendime, göz incilerimi önünde dökmemeye karar aldım.

Umarım bu kararında dururum. Peki, neler mi söyledin can.

Dinle şimdi söylediklerini:

Yeter! Yete... yet... ye... y... yetmedi mi daha, söyle bay yazar? Bana, kendine, ona bize, bizlere haykırışın... Yeter artık BAY YAZAR! Onlara, yüzlere yakın sayfalar dolusu bu iç hesaplaşma, yeter! Şimdi yüzlere yaklaşan içindeki "ben" haykıracak artık sana. Yetti! Yorulmak bilmez mi kalemin? Ya çırpınan yüreğin? Ya gözyaşların? Sahi dinmez mi gözyaşların? Nicedir akıtamıyorum gözyaşlarımı içindeyim diye. Nicedir haykıramıyorum, sesim soluğum çıkmıyor, sende tutsağım diye... YETER ARTIK!

Zincir geçirme incecik bileklerime, gem vurma dudaklarıma, bırak koşsun dörtlü... Küçük yüreğim şu ölümlü dünyada YETER ARTIK, zincirlerimi kırıyorum. Bileklerim daha bir ben.

Dudaklarım gemsiz, özgür, kilitsiz.

Kuyruğum havada, yelelerim savruluyor bir o yana, bir bu yana. Ölümsüzüm ama ölüyorum işte yanında.

Bugün yine beni erkenden uyandırdın içinde. Oysa sabah uykularını çok severim bilirsin. Bir gün olsun anlaşamadık seninle bu konuda. Güneş gibi doğdum üstüne. Ne şeyle buluşarak başladın güne. 'Gel-git' siz, kendinden emin, güçlü ama biraz da

ürkek bir yürekle. Öyle sevdin ki içindeki 'ben'i, tıpkı bir evlat gibi.
 Sen yarattın çünkü beni.
 Beyninde dölledin, yüreğinde taşıdın, dudaklarında doğurdun,
 kaleminde büyüttün.
 Bazen kendinden, bazen de dışındakilerden ağır geldik akıl
 terazinde.
 Evet! Bu benim hesaplaşmam seninle.
 Kuşan kâğıdını, kalemini düelloya bir davet bu!
 Zor yıllar, zor yollar kat ettin. Dişinle, tırnağınla kazıdın toprağı.
 Küçük bir tohum diktin. Bir elinde tanımadığın "ben", öteki elinde
 tanıdığın küreğın... Toprak anayla savaştın. Suladın. Güneşten
 yardım istedin. Yakardın. Minik bir yeşerme gördün ve gözlerini
 diktin mavi boşluğa, sonra da atmosferi geçtin. Uzandın uzayın
 sonsuz sonuna. Şükrettin. Küçük bir soluktu bu, tohumda. Fide
 oldu, fidan oldu. Boynunu büktü. Yıkıldın. Güneşe kırıldın. Küreği
 kırdın. Toprağı çiğnedin. Hırsla tükürdün toprağa.
 Artık boşluk mavi değildi bu yüzden sen siyahı seçtin.
 Tüm renkleri bir arada istedin, avuçlarında.
 Ve beni de boyadın uzayın sonsuz sonuna.
 Yılmadın, yıkılmadın. Küçük gagalı bir kuş olmayı başardın nihayet.
 Sen giderken arada bir siyah sonsuzluğun sonuna, kanadın kırıldı.
 Tek kanatlı bir kuş oldun.
 Albatros oldun âleminde. Öyle bir âlem ki bu bay yazar, boynu
 bükük fidan gelişti. Serpildi. Çiçek açtı düşlerinde. Sayfalar oldu
 onlarca, yüzlerce... İnandın ve gördün düş değildi gerçeklik. İkisi
 arası bir şey tıpkı siyah olmadığı, beyaz olmadığı gibi... Griyi
 keşfettin sonunda. İçindeki 'ben' den önce çözdün bulmacayı.
 Bir yapbozun son parçasını benim kanımla yapıştırdın.
 O görünmeyen, akmayan ve renksiz olanla. Tuvalinde boşluk
 kalmadı. Çok korktun. Oysa eksik bir resimdi bu senin için. Daha
 fırçandaki boya kurumamıştı. Odandaki yağlı boya kokusu
 geçmemişti tenine. Resim yağını bile bitirememiştin. Bir elindeki
 kürek kırılmıştı. Tamiri çok zor, belki de olanaksız. Bir elinde -ki
 tanımadığın 'ben' bu serüvende tek sırdaşın...

Sarıldın bana. Sımsıkı.

Nefes alamıyordum. Boğulmak üzereyken dışındaki 'ben'i gördün. O kara-kıllı ellerini, boynumdan bir ipin kayıp gitmesi gibi çekiverdin. Ama çekilen sadece ellerindi. Huzur, güven veren yeşil yapraklar bir sarmaşık dalına dönüştü. Gözlerine takılı kirpiklerin dibinde tutsaktım. Salivermemiştin gökyüzüne.

Dışındaki 'ben'i sordun, sorguladın.

Fazla hesap yapmadan, (Bilmezsın, sevmezsın zaten karekökleri) hesaplamadan geçmiş ve geleceği. Kara-kör kuyuya saliverdin 'ben'i, yani dışındakini. Dışındaki tutsak oldu bu kez benim yerime. Ben özgürdüm ama özgürlük benim neyime. O tutsaktı ve darağacındaki dostların gibi sallanıyordu kuyunun ipinde. Yüzünü güneşe dönen, artık güçlenen, büyüüp gelişen gülüp ağlayabilen küçük soluk fidanından her çaldığın zaman da, kuyunun başında buldun kendini. Usul usul çektin ucuna kova bağlı ipi. Bir baktın ki kova, dışındaki 'ben'in içindeki 'ben' gibi görünmez gözyaşlarıyla dolmuş. Sen yokken -sen varken bay yazar, dışındaki 'ben'de hep ağlıyormuş. Uzanmak istiyormuş sonsuzluğun sonuna. Bir kez az daha uzanacakken korkmuş, çömelmiş. Kendi canını düşünmüş, utanmış. Yedi katın yüksekliğinden yukarı uzanılmaz aşağı kayılrılmış.

Kendi gözyaşlarının tadını almışsın kovadakinde. Kendi yüzünü görmüşsün suyun aynasında. Yine korkmuş, bir o kadar da sevinmişsin buldun ikizini diye. Akmışsın kovaya çağlayanlar gibi gürül gürül. Kokunu salmışsın kovanın ipindeki 'ben'e. Başın dönmüş, yüreğin daralmış ve çarpmış küt küt diye. Akmışsın, akmışsın... Kalemin hiç tükenmemiş, kovadakini mürekkep yapmışsın kalemine.

Albatros bir kanat yaratmış kendine.

Dönmüş durmuş bir o yana bir bu yana.

Mutlulukla hüznü yaşamış küçücük kuş yüreğinde. Derken, evet derken kış gelmiş dışındaki 'ben' üşümüş, titremiş. Sarılmış sımsıkı ellerine. Keşke siyah ya da beyaz olsaydı, olmasaydı gri diye. Oysa yıllar önce GRİyi aramıştı.

Amacı onu yakalayabilmektir. Dışındaki 'ben' içindeki 'ben'den çok farklıydı. Hoyrattı, asiydi, isyankârdı. Ve küçücük bir amacı vardı yalnızca yaşamak 'en soylu cinsinden, insanca yaşamak' ve yaşatmak canını, 'en soylu cinsinden, insanca yaşatmak.' Gelgitler yaşandı. Tusinamiler... Ve yıkıldı kuyu. Kova ipten çözüldü. İçindeki, senin toprağına ulaştı. Fidanını suladı. Küreğini ıslattı. Fidanın, küreğin ve toprağın küstü doğaya, bir zehirli su gibi kabul görmedi damlalar. Fidan emmedi suyu. Kürek çekmedi içine. Toprak kurudu hemen. Dışındaki 'ben' şimdiden çok yoruldu. Zaten uzun bir yoldan gelmişti ve yorgundu. Açtı, susuzdu. Ve küskündü. Uzaklaştı, uzaklaştı, uzaklaştı. Durdu döndü sana, bir daha baktı. İçindeki 'ben'i saran sarmaşık dalına. Öyle güçlü, bir o kadar da güçsüz, öyle yeşil, bir o kadar gri, öyle güvenli ki, bir o kadar yalandı, bu yüzden yürüdü gitti. Ama gitmeden sana bay yazar içindeki 'ben'i kendi gibi özgür bırakman için yalvardı.

'Sana kendimi sevdirdiysem özür dilerim. Amacım bu değildi, bilemiyorum, belki de buydu. Bir ölç müydü, ölçse; kimden, kime karşı?! İnan bilmiyorum bunları. Yoksa fırtınadan kaçan kayığın sığınacağı bir liman mı sanmıştım seni?

Senden uzaklaşıyorum. Kendimi sana daha fazla sevdirmeden ve içindeki 'ben'i de senden alarak, kim bilir zorla ve üstelik de çalarak. Başaracağımdan da hiç emin değilim asla. Yine de denemek istiyorum, sende kalırsam; neden yapmak istediğimi yapmadım diye pişmanlık duymak istemediğimden... Anla beni lütfen... Dışındaki 'ben'i de sen yarattın aslında.

Bu bir iç hesaplaşmaydı. Ve pişmandın, üzgündün geçmişteki çok şeye. Küreğini düşündün, keşke kırılmasaydı dedin ve...

İşte bay yazar ben, içindeki ve dışındaki artık bir bütünü. Çaldım onu senden. Kopardım yüreğinden, beyninden. Sen yalnızsın artık. Bir elinde küreğin; emek ister, sevgi ister, ilgi ve şefkat ister. Onarılmayı bekler. Bir elinde de yüreğin, vicdanın ve benliğinin önünde boy veren, ışık saçan sevgi dolu fidanın. Hiç durma koş! Toprak senin, kürek senin, yürek senin, sen sensin, sen fidansın, topraksın, küreksin. Sen güneşsin, atmosferisin.

Senin kanatların, fidanın ve küreğın...

Biz 'ben'ler geçmişten gelen yol üstünde geleceğe doğru...

Burası bana kalsın çünkü söylemek istemiyorum bay yazar.

Kader miydi seni yazar yapan ya da içindeki, dışındaki 'ben'i yaratan? Bilemem ama bir ömrün olmazsa olmazı, unutulmazı bir hoş seda.

Her gün yeniden doğan güneşin bize gülümsemesi...

Belki de (varsa) yaratanın küçücük bir şakası...

İşte bay yazar bu da benim, içindeki 'ben'in öyküsü, haykırışı ve koyduğu son noktası. Bu bir düello...

Kendi kendimle, seninle belki de... Şimdi sıra senin...

Ben sana dostlukla, sevgiyle, insanca elveda diyorum. Sakın içindeki ve dışındaki 'ben'in peşinden gelme. Yorulursun. Sonra bir bakmışsın ki kaybolmuşsun. Yitmeni, yitip gitmeni değil, bir çığ gibi büyümeni kaleminle, yüreğınle, küreğınle, fidanınla barışık olduğunu görmek, senden çok uzaktaysam da duymak istiyorum. İçindeki 'ben' ne kadar bir düşse, dışındaki 'ben' de o kadar gerçek. Hissedebiliriz belki birbirimizi sevgili Marko Paşa! Bakarsın belki de yanında, seni bıraktığımda bana duyduğın sevgiyi isteyerek bıraktığım yerden beni sevmeni isteyebilirim...

Ve sustun.

Bir şey diyemedim.

Yutkunamadım bile. Çok şey şurada düğümlendi. Adeta soluksuz kaldım. Kahroldum. Sonra da sana baktım. Şöyle bir göz gezdirdin odanın duvarlarına. Duvardaki resimler bir bir söküldü. Gelip sana yapıştı. Sana dair hiçbir şey kalmadı duvarlarda. Kendine has bakışınla baktın bana son defa. Birdenbire o kuşa dönuştün. Baktım ki bilgisayarın üstündesin. Usulca kanatlandın. Pencereye yöneldin. Acıktığıımı sandığım pencerenin kapalı olduğunu sen ışıktan bir kuşmuşsun gibi camdan geçip gittiğinde gördüm. Ve olanlara bir anlam veremedim. Şöyle çevirdim başımı televizyona. Kâzım Koyuncu hâlen türküsünü söylüyordu:

divane âşık gibi de dolaşırım yollarda...

sen yağmur ol ben bulut...

YIRMI ÜÇ

*bu yürek harbiden sevdalı sana
tut ellerimi sevdiğim, tut artık
kaldır aşk/sızımın örtüsünü üstümden
ki sensizliğimin hasreti bitsin
yüreğimin ince sızısı dinsin*

Sensizliğin ateşten bir gömlek gibi tenimi yakacağını hiç düşünmezdim. Oysa seninle olduğumuzda zamanın ışık hızından çabuk, sensizken de kaplumbağadan daha yavaş geçtiğini bilmelisin. Hele hele senle dolu dolu geçen iki güzel gündülden sonra bunun benim için ne kadar önemli olduğunu, yani senle olmanın coşkusunu, itiraf ediyorum.

İnan bana yasaklıyorsun ya sana karşı duygularımı, sözcüklerle kulağına fısıldamamı, ne yapayım, bu yüzden söyleyeceklerimi kâğıttan kuşlara söyletiyorum. Ancak onlarla ulaşabiliyorum sana. Bu bir bakıma mutsuz ediyor beni, hatta kıskanç.

Kâğıttan kuşların benim yerime seninle konuşmalarına dayanamıyorum. Oysa yalnızca benim ulaklarım onlar. Bunu da çok iyi bildiğim hâlde, yine de kıskanıyorum o kuşları. Bir de gönülden gönle ileti saydığım mesajlara da, yetmiyormuş gibi arada sırada sevgili *terapistim* sesine gereksinim duyduğumdan dolayı seni aramama da engel oluyorsun ya, kahroluyorum. Söyler misin yüreğimin ince sızısı, sana nasıl ulaşacağım?!

Sensizliğe katlanamayan yüreğime nasıl söz geçireceğim, söyler misin?

Yasaklarını korka korka, yani seni üzeceğimi bile bile delmeye çalışıyorsam işte bu sorulara yanıt olabilsin diye. Ne yapayım, ulaşamazsam en azından sesine o gün su yüzü görememiş bir balık oluyorum. Bir an önce suya kavuşmak istiyorum. Suyu

sevdiğimden değil canım. Suda dağılmış oksijene gereksinim duyduğumdan. Çünkü balığı yaşatan sudaki oksijendir biliyorsun. Benimki de böyle bir şey hayatımın ikinci ve son güneşi.

Atmosferimdeki hava bütünüyle sensin.

Sana ulaşabildiğimde, bir biçimde, o an bir sonraki ulaşmaya veya yüzcek buluşmaya dek müthiş soluyorum seni ve gerçek kendim olabiliyorum.

Yaşamaya güçleniyorum.

Uyuyan prensiydim gerçeğimizin, öpücükle uyandıranım oldun.

Aslında beni anladığını ve tanıdığını düşünüyorum. Yine de küçük küçük acı çektirmelerden keyif aldığını biliyorum dersem haksızlık olur sana.

Küçük sınavlarınla beni sınadığını biliyorum dersem daha doğru olur düşüncesindeyim.

İnan, Ferhat gibi dağları delebiliyim senin için.

Kerem gibi dişlerimi dizinde gözlerimi kırpmadan çektirebilirim. Sırf o sürede sana yakın olacağım için, anlıyor musun?

Dün birkaç sözcük kuş gönderdim sana.

Hiçbirine yanıt vermedin.

Deliler gibi dolaştım durdum odalarda, balkonlarda. Kimi zaman konuklara bir şeyler lazımmış gibi bin bir bahane yarattım ve evden çıktım. Seni aramakla aramamak arasında gidip geldim. Seni kaybetmek pahasına da olsa bir kerecik sesini duyabilmek için aradım.

Ben duygularımdan eminim senin duygularından emin olup olmadığını bilmiyorum. İçimde, hep muzip bir kızın oyununa kendimi iyicene kaptırmışım gibi bir düşünce var.

Bu düşünce de içimin Truva Atı.

Böyle bile olsa yalvarıyorum, bana hissettirme ve uzun sürdür beyaz yalanlarını. Çünkü sensizlikte çok uzun yaşamayacağımı biliyorum. Neden, niçin, nasıl diye sorma, ama böyle işte.

Artık sensiz bir tek saniyemin geçiyor olması bile müthiş acı veriyor ciğerime. İşte bu gibi duygularla konukların arasında kendi çokluğumu ve duygularımı yaşadım. Söz kuşlarıma karşılık

vermeni bekledim. Belki zamanın yoktu, belki işlerin çoktu. Belki çok şey düşünüyordun. Havanda değildin. Eminim haklıdır gerekçelerin. Yine de kırıkta kalbim bir tanem.

Sonunda dayanamadım. Konuklardan izin istedim.

Oturma odasına geçtim. Kapıyı kapattım.

Vantilatörü çalıştırdım.

Uzandım ikili koltuğa, yumdum gözlerimi.

Seni düşündüm. Birlikte geçirdiğimiz günleri ve saatler yani. Hepsini bütün ayrıntılarıyla yeniden yaşadım üstelik. O an biraz olsun rahatladım. İç sıkıntılarımdan kurtuldum. Mutlu oldum. Sana dair düşündüğüm bütün olumsuz düşünceleri içimden adeta kovdum. Şöyle bir doğruldum. Televizyonu açtım. *Star*'da *Al Yazmalım* filmi gösteriliyordu. Sanıyorum biliyorsun bu filmi. *Cengiz Aytmatov'un Selvi Boylum Al Yazmalım* isimli ünlü bir romanından kotarılmış. Kitabı da okumuştum. Filmini de birkaç kez seyretmiştim. İlk seyrettiğimde ya lise bir ya da lise iki öğrencisiydim. Ama filmin finali canımı çok sıkmişti, o zaman. Çünkü *Asya* (Türkan Şoray), sonunda sevgilisi, çocuğunun babası, yani ilk eşi *İlyas*'a (Kadir İnanır) dönmüyordu.

Cemşit'le kalıyordu. (Ahmet Mekin) Çünkü sevgi emek, ilgi ve şefkatti. Eş ve babalık da bunu verene aitti. Ama bu defa filmde daha çok ve oldukça farklı bir biçim de etkilendim. Başka şeyler düşündüm. Beni anlamam için filmin konusunu kısaca özetlemek istiyorum. Eğer biliyorsan filmi veya kitabı ukalalığım için şimdiden özür diliyorum. Tereciye tere satmak değil amacım, bunu bil lütfen.

İlyas, baraj yapımını üstlenen şirketin şoförlerinden biridir. Şirketin bir çalışanı olan memure ile de gönül ilişkisi vardır. Bu arada kum getirip götürürken baraja yakın bir köyden olan *Asya* ile tanışır, ona âşık olur. Kızın hiç tanımadığı, bilmediği birisiyle evlendirileceğini öğrenir. *İlyas*; *Asya*'yı kaçıırır. Evlenirler. İş arkadaşları onlara yardım ederler. Köyde bir eve yerleşirler ve mutlu günler geçirirler. Bir çocukları olur. Fakat kader ikisine oyunlar eder. *İlyas* memureyle kente gider. *Asya* ailesine

dönemez. Çocuğu ile yola düşer. Cemşit onlara sahip çıkar. Birkaç gün kalacakları evde sürekli kalmaya başlarlar. Asya, bu arada terk edildiği gerçeğini öğrenir. Çok üzülür. İç hesaplaşmalardan sonra da Cemşit'in duygularına karşılık verir. Onunla evlenir. Çocuk, Cemşit'i babası bilir. Kader yine ağlarını örer ve onların evlerinin yakınında bir kaza olur. İçkili kamyon kullanan İlyas yaralanır. Cemşit onu eve getirir. Çok geçmeden Asya'nın ilk eşi olduğunu öğrenir. Asya duygularını tartar. Biten büyük bir aşk, çocuğu ve kendisi için bir güven, eş olan Cemşit'le kalır...

Biliyorum her benzetme hatalıdır, ama bu filmi izlerken bir yanıla kendimizin gerçeğiymiş gibi bir düşünceye kaptırdım kendimi.

Cemşit bendim bir bakıma, ötekiler de sen, *kızın, oğlun* ve o... Ama üzüldüğüm ve asla kabullenmek istemediğim gerçek şuydu: Asya gibi Cemşit'in yanında kalmayacak olman. Cemşit kadar şanslı olmadığımı biliyorum ve hiç mi hiç olamayacağımı da. Ama olabilme ihtimali var diye seviniyorum, belki de kendimi avutuyorum. Sonra, filmlerin, kitapların gerçeklikleriyle yaşamın gerçekliklerinin birebir örtüşmediklerini de biliyorum. Bu gerçek; sapı, kendisi kızgın bir bıçak gibi ciğerime saplandı. Yandım, yandım ki ne yandım, sorma. Ne düşündüm biliyor musun, belki acımasızca, belki de egoistçe ama o filmin ve romanın Cemşit'yle Asya'sı olmamızı...

N' olur sana bir biçimde ulaşmama engeller koyma, yoksa kahrolup gideceğim hep seni düşünmekten. Çünkü artık kendimden ve sana karşı duygularımdan eminim. Bırak ben seveyim seni ve de duygularımı dudaklarımdan kulaklarına nağmeler gibi aktarayım.

Senin de beni sevebileceğin ihtimalini yaşatayım içimde. İkimizin de yaşatmak istediklerimizden dolayı ömrü artmayacak. Hiç kimse, ama hiç kimse sen saçını süpürge ettin, ben iyi bir baba ve görünüşte iyi bir eş oldum diye bizi sırtında taşımayacak. Bak, geçenlerde bir düş gördüm. İnanmayacaksın belki, ama bu düş aynen şöyle:

Büyük bir caddenin kaldırımında ben vardım, ötekinde de sen vardın. İkimiz de dilenciydik. Benim gözlerim görmüyordu. Senin de ayakların tutmuyordu. Yürüyemiyordun. Bizi dilenelim diye başkaları getiriyordu. Caddenin yılan gibi akıp giden arabaları ve robot gibi bir yerlere gidip gelen insanları caddeden çekilmeye başladıklarında konuşurdu seninle. Bağıra çağıra. İlk önce sen görmüştün beni. Böyle samimi olmuştuk. Bir öneri sundum sana. Başkalarına gereksinmemiz yok aslında. Sen bana göz olur musun, ben de sana ayak olurum. Kabul ettin, böylece bir insan olduk. Birlikte yaşamaya başladık, birlikte yaşamımızı oluşturduk. Bu bir düş evet, bu düşteki gibi birlikte olabilmemiz olası aslında... Ama hayatın gerçeklerine uyandığımızda ben kahroluyorum. Artık hayatın gerçeklerini düşünmek istemiyorum. Ben, seni düşünmek, seninle daha çok zaman geçirmek, senin gözlerine bakıp sesinle boğulmak istiyorum. Aşkım, uzun soluklu bir yolculuk için seni istiyorum. Seni tanıdıktan sonra sensizlik çekilmez artık...

*Sevgilim
sesin bana hep karanfil kokar
bu yüzden türkü söylemeni isterim
ve rüzgârları soluğun bilirim
ne vakit esecek olsalar
okşasınlar diye yüzümü
onlara başımı çeviririm
ama aşkım
ben burada karda kalmış
kuşlar kadar yalnızım*

YİRMİ DÖRT

*evvel yârin sevgilisi ben idim
şimdi uzaklardan bakan ben oldum
halk türküsü*

Nedense, günlerdir bir tuhafım.

Başıma geleceklerden korkuyorum. Başıma gelecek olan şey, canım bedenimden uçup gidecekmiş gibi bir şey, hissediyorum bunu. Yine de engel olamıyorum başıma gelecek olana. Ne olacaksa olsun bir an önce diyorum. Sıkı can iyiymiş, ne yapayım sıkı canı, canım cansız olduktan sonra.

Yalnızlığımı büyütmeden yaşamımı sürdürmemin

ateş üstünde yalınayak yürümek olduğunu öğrendim artık.

Beni sevme, beni bir daha görme ihtimalin de kalmadı içimde. İşte asıl beni kahreden ve üzen bu. Bu yüzden kendimi çok sık dinlemenin iyi olmayacağına karar verdim.

Bekledim. Her şey gözlerimin önünde oldu.

Bedenimden çıktı canım. Canım da kendim gibiymiş.

Bir rüyadaymışım gibi, izledim kendi canımı. Ne yapacak diye merak ettim. Bir gölge gibi değil, görünmez bir canlı gibi peşine takıldım. Garip duygular ve düşünceler içinde. İç sıkıntılarım azalmaya başladı. Üstümde bir yük varmış da yere bırakmışım gibi. Sevindim. Rahatladım. Canımın peşinden gitmemin sonu nereye varacak diye merak ettim.

Hatta bir ara; görüyor musun acaba beni, ben; senin bedenim diyecek de oldum. Onun benden habersiz yapacaklarından kendimi mahrum bırakmayayım diye kendimi vazgeçtim bundan. İnanmayacaksın ama birlikte okuduğumuz ve birçok tümcesini çizdiğimiz, senin güzelim minicik desenlerle renklendirdiğin kitapları indirdim kitaplığın raflarından.

Benim kendisini izlediğimi biliyormuş gibi, kaldırdı birer birer o kitapları.

Altıları çizili tümcelerin bulunduğu sayfaları gösterdi bana.

O sayfaları yeniden okudum.

Bir acı duyumsadım içim de.

İnce bir sızı, parmağıma batmış bir diken sızısı gibi, yaktı canımı.

Daha da kahroldum. *Bir ilişkiye güzelliklerle başlanır.*

Öyle başlamıştı. O, ilk buluşmamızdan sonra, birbirimize ait olduğumuzu anlamıştım. Daha sonra senin de aynı şeyleri içselleştirdiğini öğrendiğimde mutlu olmuştum. Beni inanılmaz güzelliklerin içine çekmiştin. *İçinden çiyler geçen fotoğraf yalnızca ikimiz içindi.*

Tümünün altlarının çizilmeye değer olmasının nedeni ilişkimizle örtüşmeleriydi. Oysa şimdi... Nasırlaşmış bir yürek taşıyorum. Seni asla unutamam. Bir bilsen hep tenime geçirdiğim gömleklerim olduğunu, şu koskoca dünyada bir metrelik yerimizin bulunmadığını ve bu yüzden inansan da inanmasan da içimde taşıdığımı seni... *Uykularım parçalı bulut. Nasıl oldu da hem sevgili, hem sırdaş, hem yoldaş oldun bana. Sere serpe teslim ettim kendimi.*

Aşk denilen ezginin pek çok notası ortak sanırım, besteleyenler açısından. Peki, aşk sızısı açısından nasıldır yalnızlığını büyütmemeye çalışmak, bilir misin acaba? İnan, seninle ilgili her şey belleğimin kutularında kilitli değil. Değer verdiğim her şeyinden vazgeçmiş değilim. Sıkıldım. Beni anlamış gibi bıraktı elinde tuttuğu son kitabı bir rafa. Yüzünü dönmedi bana. Yalnızca sağ elinin işaret parmağını uzattı kitaplığa. Kitaplık kayboldu, duvar yıkıldı. Genişleyen bir kırdaki yürürken gördüm onu. Peşinde ben de vardım. Çevre öylesine güzel, bahar kendisini öylesine var etmişti ki!

Gözlerimi güzelliklerden alamadığım ağaçların, otların ve kuşların içinden geçtim. Âdeta uçuyordum canımın peşinden. İkimiz iki kelebektik. Uçuyorduk bu doyumsuz güzelliklerin üstünden.

Kiraz tadında, başımızda esen kavak yelinde,

buluta vuran kuşun yorgun uçuşunda bir çocuk çırpınıp duruyor,
gözlerimin önünde. O çocukla göz göze geldim birden. O çocuk bendim. Yollar gibi kapandım yokluğuna ve acılarına. Bu yüzden hiç büyümeyeceğim belki de. Arada sırada varlığımı ve sensizliği hak etmediğimi fısıldayacağım kuşlara, rüzgârlara. Onlar dilim olacak. Söyleyecekler kederimi sana acıklı bir öykü gibi. Sonra çocuk yüzümü taşıyanın canım olduğunu gördüm, çıkardığında yüzünden *çocuk yüzümlü* maskeyi. Seninle gölgesine uzandığım bahçede olduğumu anladım. Gördüm, sırtüstü uzanmışsın.

Gövden bir kiraz ağacı olmuş, dudakların da kiraz.

Al kirazlarına dokunamadım. Kırıldın. Usulca kırmızı gözyaşı döktün. Uzaklaştın. Uzaklaştım. Öylece koptuk bir birimizden. Yitip gittin. Orada öylece kaldım. Canımın bize seyirci olduğunu unutmuştum. Her aşk sonradan en az kendine benzer. Canımın peşine düştüm yine. Bir deniz kıyısında buldum kendimi.

Denizde (eski bir) sevgilinin unutulmaz saçları yıkaniyordu.

Beni gördüğü hâlde bana hiç bakmıyordu.

Artık avurtlarımın çökük yerlerinde birer gül durmuyor. İnan tanıdığın, bildiğin, ömrüne aldığın şimdi boşluk içinde. Sensizliğin gölgesi çöktü üstüne.

Şimdi geride kaldı, *ne olur bitmesin, hep sürsün* dediğin.

Canım bir kuş gibi ayrıldı deniz kıyısından.

Seni kederle bıraktım orada. Bir ateşle kuşattım kendimi.

Sözünü sıkça ettiğin gelinciği bildim ve sevdim.

Ayağa düşürülmemiş bir ilişkiydi özlemin. Benim de...

Canım, beni seninle birlikte adımladığımız kır köşelerini, bahçelerini, köy sokaklarını bir bir gezdirdi.

Sonra kıyısında oturup sigara içtiğimiz, birbirimizi tepeden tırnağa gözlerimizle soyduğumuz küçük derenin yakınında durdu. Döndü.

Benimle göz göze geldi. Bir şey söylemesine gerek kalmadı. O an yüzüme dereden su sıçramış gibi irkildim. Kendime geldim.

Evdeydim. Çalışma masama ortak okuduğumuz kitapları koymuştum. Senin altlarını çizdiğin tümceleri bir pazılın parçalarıymış gibi alt alta yazdım bir kâğıda. Tümcelerden

fotoğrafın oluştu. Ortaya çıktın. Fotoğrafının altında da bir yazı vardı:

Kazanmak istiyorsan beni, bizi tanıştıran ve ayrılığa dek götüren sürecin benzeri koşulları, ortamı bekle.

O an öldüm işte.

Ben, seni bir daha yitirmek istemiyorum.

Bunun için aramıyorum. Bir süre sonra fotoğrafın altındaki tümceyle birlikte dönüştü gözlerimin önünde. Neye mi dönüştü peki? Yalnızca içeriden açılacak olan bir kapıya.

Şimdi ben nerede miyim?

Bu kapının önündeyim.

İçeriden açılmasını bekliyorum. Gidecek başka bir yerim yok çünkü. Artık sensizliği sözcükten yağmur gibi üstüme yağdıranlar artıyor. Ne kadar çabalasam da yağmurlardan kurtulamıyorum, sen olmayınca...

YİRMI BEŞ

*dünyada iki türlü trajedi vardır. biri gönlünün
istediğini yitirmek, ötekisi ise elde etmek.*

bernard shaw

En başta söyleyeyim, çok acı çekiyorum. Gözlerim zamansız bulut oluyor ve içindekileri döküyor. Bir canım oğlum anlıyor bunu ve sık sık soruyor: Niçin ağlıyorsun baba? Yoksa hasta annene bir şey mi oldu? diye. Yıllarımı verdiğim karım farkında bile değil hiçbir şeyin. Yüzüme bakmıyor. O bende hangi çıkarından vazgeçmediğinden dolayı beni seviyor görünüyor, artık düşünmüyorum bile. Canım oğluma bahaneler uyduruyorum. İnanmış gibi görünüyor, ama öte yandan ona yalan söylemek zorunda kaldığım için de üzülüyorum. Çünkü hiçbir konuda ona yalan söylememesi gerektiğini söylüyorum sıklıkla. Ona söylediğime ben uymuyorum. Bu ne yaman bir çelişki biliyor musun benim için. Ona gerçeği nasıl söyleyebilirim ki. Daha küçük ve beni de deli gibi seviyor. Benim seni sevdiğim gibi. Yani ben ona, bak oğlum birini çok seviyorum. Söz verdiğim ve dostluğunun bana yeteceğini söylediğim hâlde, aradan geçen bunca zamana karşın duygularımın değişmediğini aksine arttığını nasıl söyleyebilirim. Yani ben ona, hep beni yanında istiyorsun ya, hep benimle oynamak ve yaşamak, her şeyini benimle yapmak istiyorsun ya, işte benzer biçimde ben de onun hep yanımda olmasını istiyorum ve düşünüyorum. Bunun olanaksız olduğunu bile bile, nasıl açıklayabilirim. İşte böyle canım yaralı ve yorgun yüreğime söz dinletemiyorum. Ne yapsam ne etsem de seni sevmekten vazgeçemiyorum. Sokakta, işte, yolda, evde, arkadaşlarıyla zamanını nasıl geçirdiğini, neler yapıp, neler

konuştuğunu, aklında olmadığını geçiriyorum içimden. Her anını ve saniyeni bile merak ediyorum. Düşündükçe de güneş oluyorsun, gözlerimi kamaştırıyorsun. Çok sevdiğim hâlde sana bakamıyorum. Nasıl ki Güneş kendisinin aynısı milyarlarca günışığının toplamıysa, sen de kendin gibi birden fazla birisisin. Asıl sen, benim içimdeki ve yanımdakini alıp götürdün. Asla acımadın bana ve içimdeki kendine. Ne olacak bunun sonu bilmiyorum. Durmadan büyüyor acım ve sızım. Bunu nasıl yeneceğimi de şimdilik hiç mi hiç bilmiyorum. Acı yalnızca yaşanır, paylaşılmaz denilir ya çok doğru. Çektiğim acıların beni nasıl derinden etkilediğini çok iyi biliyorum, ama dillendirecek sözcükler bulamıyorum. Yalnız kimi zaman kendimi tutamayıp gizli den gözyaşı döktüğümü, kimi zaman dalıp dalıp gittiğimi, beni arayan veya aramak zorunda kaldığım dostlarımla sesimin renginin çok değiştiğini söylediklerini, bir sıkıntım olup olmadığını sorduklarını söylesem, sence kanıtı olur mu acaba senin için çektiğim acının? Elimde değil. Küçük şirin ve sevimli oğlum anlamak istiyor bir beni, söyledim ya sözümün başında. Evde kimsenin bana aldıracağı yok ondan başka. Çünkü herkes hayatını yaşıyor bu evde. Kendimi, kimseyi suçlamıyorum, seni de... Ama bilmeni istiyorum. Anlayamadığım biçimde değiştim. Değişimim ne yılanın deri yenilemesine, ne ağaçların kabuk değiştirmesine benziyor. Bu apayrı bir şey anlıyor musun? Aynaya baktığımda ne yüzümü, ne gözlerimi, ne de çehremi tanıyorum. Bedenimi bir başkası ele geçirmiş gibi. Hani, bedeni burada ruhu başka yerde derler ya, aynen böyleyim. Sen rahat ol, yakın bir zamanda ruhum terk ettiği bedene dönecek ve ben kendim olacağım. Bunun için elimden geleni yapacağım. Çünkü sana söz verdim. Ama hiç de öyle kolay değil bu. Bugünden yarına bitecek sanma canım. İnan bana ve hak ver. Nasıl ki gölün buz tutması birkaç günün işi değilse, buzun çözülmesi de birkaç günün işi olamaz değil mi?

Merak etme yağmur yağınca nasıl kapanıyorsa toprağın çatlakları, ben de senin sesin ve yüzün yerine koyacak birisini bulursam belki o zaman kurtulurum acılarımdan ve kendimden uzaklaşmaktan. Sana sevdalanmaktan... Kızma bana, çatma kaşlarını lütfen, ne yapayım var mı ikizin ya da bir kopyan?

Dün bir düş gördüm. Daha doğrusu düş müydü, yoksa birlikte yaşadık mı pek emin değilim, ama yine de söylemeliyim sana. Güya biz, yeşillerin arasında adeta kaybolmuş bir kır kahvesinde kuytadaki bir masada karşılıklı oturuyormuşuz. Çaylarımız yarım kalmış ve soğu muşlar da. Sen durmadan konuşuyormuşsun. Daha doğrusu bir şeyler anlatıyormuşsun bana. Ben de gözlerimi gözlerine dikmişim can kulağıyla seni dinliyormuşum. Neler söylemiyorsun ki. 'Bundan sonra gerçeklerimize dönelim ve dost kalalım. İkimiz için de şimdilik en iyisi ve doğrusu bu. Çünkü öyle veya böyle ayaklarımızın çiçekten prangaları, sorumluluklarımız var. Hayatlarımız bütünüyle bize ait değil, biliyorsun. Senin bana anlattığın, birlikte olduğumuzda gösterdiğin duygularını, hiç adlandırmadığım, belki adlandıramadığım ve bir türlü de anlatamadığım duygularımı bir kutuya koydum. Kilitledim ve anahtarını da denize attım. Bulmak anahtarı, parçalayabilmek kutuyu, yani kutuya koyduklarımı hiçbir yolla dışarı çıkarmak, olanaksız. Böylece birlikte, yan yana ve farklı bir boyutta sürdürelim dostluğumuzu. Bundan böyle varlığımızla ve farklı yanlarımızla, birbirimizi çoğaltalım. Çok iyi bildiğinden eminim, ama gerektiği için yinelemek istiyorum.

Dünyanın farklı köşelerinde yaşayan iki Lübnanlı yazar birbirlerini karşılıklı mektuplardan ve çalışmalarından tanıdılar. Yaklaşık yirmi yıl sürmüş ilişkileri. Birçok aşamadan sonra karşılıklı hayranlığa, sağlam dostluğa dönüşmüş. (*May Ziyade ile Halil Cibran*) Başkaları da var tabii, hepsini sen anlattın. Tamam arkadaşlıktan, dostluktan çok öte şeyler yaşadık. Güzeldi, özeldi ama söylediğin gibi, hayatlarımızın ait olduğu insanların rüyasıydı bu, uyandılar ve bitti.

Alphonse Daudet'nin Değirmenimden Mektuplardaki Yıldızlar öyküsünün çobanı olabilmelisin benim için. İçimi yakan aşk ateşine karşın içimden hiçbir kötülük geçmedi, diyordu, uykudan ağırlaşan başını bütün gece çobanın omzundan kaldırmayan küçük hanımı için. Anımsadın mı? Bu çoban gibi olmalısın. Üstelik de kanıtladın. Bunu daha uzun süre de yapabilirsin bence. Benim de duygularım var kendime saklıyorum. Seni insanca çok seviyorum. Ötesi olamaz. Gelecek ne gösterir bilemiyorum tabii.' Ve daha neler neler... Biliyorum, düş değil bay yazar ve ben sana bunları öyle bir yerde zaten söylemiştim. Kendine gel artık, çevrende sana gereksinimi olanlara sımsıkı sarıl, mutlu ol ki aklım bir de sende kalmasın. Zaten benim sorunlarımı, sıkıntılarımı biliyorsun. Ayrıca seninle ilgili olarak dertlenmeyeyim. Dertlerim yetmiyor mu söyle bakalım, diyorsun o hınzır gülüşünle.

Gözlerimin önünden kaybolmayan parlak gözlerini, yüzünü göremiyorum biliyor musun?

Güneşe bakamıyorum her zaman, çünkü gözlerim yanıyor. Dilim tutuluyor, ellerim titriyor. Konuşmakta zorlanıyorum. Sular seller gibi konuşan ben, dut yemiş bülbül oluyorum. Artık örnek bir baba, iyi bir eş değilim. İstesem de olamıyorum. Bir yanımda eksik. Bu yüzden iyi bir dost da olamıyorum. Çünkü çok mutlu gününü berbat ettim. İlk kitabın yayımlanmıştı o gün. Bunu bir çiçekle kutlamak istemişim. Çiçekçi de ısrarla sana vermesini tembihlediğim çiçeği babana vermiş. O da kartvizitteki yazının son iki sözcüğüne kafayı takmış. *Senin sevdalın* demem onun canını sıkmış. Senden bunun hesabını sormuş. Zor durumda kalmışsın. Bana gönderdiğin *dil kuşları* söyleyince öğrendim, kahroldum. Çok üzüldüm. Adeta kendimden geçtim. Çünkü yaptığım jest, *iyilik var dövmekten beter* atasözümüze uygun düşmüştü. Dedim ya öyle üzüldüm ki, yirmi dört saat uyumadım. Canım sıkıldı. Yaptığımdan utandım. Sonra, yani ertesi gün beni aradığında biraz olsun rahatladım. Ama aynı zamanda da seninle konuşurken için için ağladım; uzun, yaşlı çam ağaçlarının altında. Beni çok iyi tanıyordun. Teselli verdin.

Ve ben yine de kendime gelememiştim... Hayatımda ilk kez yolda yürürken bir duvara çarptım. Sersemledim. Alnımda şişlik oluştu. Bir ambulans isteyeceğim yerde, önce sesini duymak istedim. Sanki o an ölecemişim gibi. Bir sözcük kuşu gönderdim sana. Bir süre sonra senin dil kuşun geldi. Kulağıma şakıdı. Sesini dinledim. Yüzünü görmüş gibi oldum. Gerisi mi bildiğin şeyler işte. Bir şeyim yokmuş merak etme.

Midas'ın Kulakları efsanesini biliyorsun. İşte aynı biçimde bende seninle ilgili duygularımı benim özel kuyularım olan sayfalara, kendi sözcüklerimle, tümcelerimle anlatıyorum. Bu sayfalara seni ne çok sevdiğimi haykırıyorum. Lütfen duygularımı bana bırak e mi? Seni böyle yaşatıp soluklanıyorum. Bunun iyi olmadığını biliyorum. *Bernard Shaw*'ın sözü nü anımsa. İki trajediyi de yaşıyorum. Ne yapayım içimdeki dil kuşlarını susturamıyorum şakımak istiyorlar:

Sen nasıl bir insansın böyle?

Duygularını açıklamıyorsun, kendine saklıyorsun.

Seni sevenleri kendinden uzaklaştırmak için de elinden geleni yapıyorsun. Niçin böylesin? Niçin hep, ben senin sevgini ve seni hak etmiyorum diyorsun? Sen canların ve cananların için çok güçlü olman gerektiğini söylüyorsun. Tamam, güçlü ol, ama unutma ki bir gün yorulacaksın. Güçlü olmak seni tüketecek, bitirecek ve kendin olmaktan uzaklaştıracak. Sonra yalnız kalacaksın. Mutsuz ve üzgün... Ben ölmüş olacağım belki. Yine de göreceğim yaşadıklarını ve sana yardım edemeyeceğim için üzüleceğim. Bu yüzden n' olur güzellikleri ve sevgileri erteleme hiç. Ne yaşayacağımız günlerin ne de yılların kdv'si var. Unutma asla. Umarım pişmanlık duymayacaksın seçiminde. Çünkü ben seni sevmekten pişmanlık duymam.

Hiçbir çaban beni bundan vazgeçiremeyecek.

Öğrendim artık acı da olsa kalıcı aşk benim duygularımın ve sevmelerimin bütünüdür... Beklentisiz ve hesapsız...

Kim, ne, nasıl olduğunu hiç sorgulamadan...

Bütün mesele Ferhat olabilmekte, yani yürekte...

Kendi gözlerimle sana baktığımda kalbinin yerinde kalp gibi bir
karanlık boşluk görüyorum.
İşte belki bu yüzden bana acı çektiriyorsun.

YİRMİ ALTI

*sensizlik, elimden ancak;
senle yaşadıklarımı değil
yaşayamayacaklarımı alır.*

Hep yalnız mıydım, yoksa yalnızlığımı kendim mi yarattım bilmiyorum. Ama kalabalıkların içinde bile yalnızım şimdi. Derya içinde olup deryadan habersiz balık gibiyim.

Nedense yalnızlığımı büyütmeden yaşamaya çalıştığımı sık sık yineleyen ben, daha büyük yalnızlığın atmosferimi doldurduğunu ve bunu soluyarak kendimi tükettiğimi biliyorum. Ama bir şey yapamıyorum. Beni geçmişin güzellikleri ve aklımda kalan güzel sözleri de pek avutmuyor. Kendi içime yolculuklara çıkıyorum. Nereye, kime, niçin gittiğimi anlamıyorum.

Bazen kırık bir gülümseme iniyor dudaklarıma, tıpkı yosuna tutunup akan suya kendini kaptırmak istemeyen narin bir sinek, kelebek gibi çırpınıyorum. Boşuna! Bir sabun köpüğü gibi yok oluyor dudağımdaki gülümseme, kahroluyorum.

Doğarken yalnızdım, ölürlen de öyle olacağım. Bu iki yalnızlık arasındaki dostluklar, arkadaşlıklar, evlilikler, ilişkiler, daha neler neler, iki yalnızlık arasındaki sürede kendime yalnız olmadığımı inandırmak için sığındığım limanlar ve takındığım maskeler sanırdım. Bu düşüncem herkes için geçerli mi, bilmiyorum, ama benim için böyle olmadığını gerçek bir aşkla bağlandığım *bülbülü* tanıyınca anladım. Bu çok sürmedi, kendisi gittiği hâlde içimde ki kendisini de alıp götürdü. Ya beni azıcık da olsa gerçekten sevmedi ya da içimdeki kendisiyle bile acı çekmemi istemedi. Ne olursa olsun. Onun buna hakkı yok diye düşünüyorum. Beni, duygularımı ve kendisine olan sevdami bana bırakmalı. Ben böyle de

mutluyum. Çünkü onun benim için hayatını değiştirmesini, alışkanlıklarını bırakmasını, kendisi olmaktan vazgeçip başkası olmasını istemiyorum ki. Hem çok yakınında hem de çok uzağında olduğumu bil sin yeter. Adını kendi koysun. Dost desin, yoldaş desin, arkadaş desin. Varsın saçının bir teli kadar bile sevmesin beni. Kendisi için ölene dek çarpan bir yürek olduğunu unutmasın o kadar.

Ama o ne yaptı biliyor musunuz, benim özel kuyularım bunu ancak size söyleyebilirim. Geçenlerde beni karşısına aldı. Gözleri çakmak çakmaktı. Gözlerinden gözlerimi almak zorunda kaldım. Çünkü yanacaklardı yoksa...

Sesi de her zamanki gibi değildi üstelik.

Verdi veriştirdi. Dinledim.

Ne yapmam gerektiğini söyledi bir güzel.

Sonra da çekip gitti. Hem acılandırdı beni hem de çok üzdü sorunlarla dolu canım yüreğini. Şöyle bir dönüp bakmadı bile. Gözlerini ve yüzünü esirgedi benden. Kara bulutlar oluşturdu çevresinde.

Oracıkta bıraktı beni, bir yontu oldum. Belli ki kızmıştı bana. Durdum. Ondan bana ağılı bir zaman kaldı. Zaman acımasız aynasını tuttu gözlerime, acılı kendimi gördüm. Acı da verse onu sevmek bir başka duygu ve soluk.

Saçının teline şöyle dokunmasam da, gözlerine bakmasam da, yan yana yıldızları görmemiz olanaksız da olsa yine de seveceğim onu. İtiraf ediyorum ki adına *bülbül* dediğim sesini ve yüzünü esirgese de benden.

Geç buldum tez kaybettim ben de ona yanarımı anımsatsa da...

Beni öylece bırakıp gidince yolda düşündüm. Niçin anlamak istemediğini, içtenli, masum sevgime bütün kapılarını kapatmaya çalıştığını... Ve dilimden ezgi gibi birkaç dize döküldü onun için.

seneler geçse de üstünden

hiçbir şey eksilmez sana sevgimden

üzüntüm ne senden ne sözlerinden

yalnızca kaderimden ve kendimden

Evet, ona *bülbül* demiştim.

Bir şiirimdeyse ona şöyle seslenmişim:

*kendine benim için benden bir gül at
usumda tutsak kadın sesinle, gülüşünle / beni çoğalt
dudağımda o ilk tat barışık mı seninle / acılı hayat?*

Ama o gün bana, *hayatımdan çık artık!* dedi.

Keşke hayatında olsaydım da çıksaydım. Hiç olmazsa hayatında olduğum zamanlardan bana kalan anlarla, aylarla, yıllarla avunurdum. Yaşama beni bağlayan çelikten halatlar olurdu onunla geçen güzelliklerin tümü.

Düşünüyorum da şimdi insan hayatına almadığı birisinin hayatından çıkmasını nasıl isteyebilir. Oysa onunla geçirdiğim saniyeler, seneler, günlerse asırlar gibiydi. Hepsini anlatmaya gerek yok şimdi. *Bu kırık dökük hikâye* bende saklı...

Nasıl geldim sığınağıma anımsamıyorum. Kendimi üçlü koltuğa attım. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Sonrası mı?

Kendimle baş başayım, yalnızlığımı yaşıyorum. Gündüz düşleri görmeye başladım.

İlki *bülbül* dediğimle ilgili...

Nasıl bir düş mü? Bir yerde oturuyoruz. İkimizden başka kimse yok. Göz gözeyiz. Esmer güzeli. Sesi ve yüzü alıp götürüyor beni. Sanki yakınımızda deniz varmış gibi, dalgaların kıyıyla şakalaşmalarını duyuyoruz, ama hiç oralı olmuyoruz. Bir süre sonra yakınlaşıyor bedenlerimiz. Kollarımız sarmaşık gibi sarıyor alev alev bedenlerimizi. Tek vücut oluyoruz oracıkta. Gözleri parlıyor. *Öp beni, sev beni!* diyor bütün içtenliğiyle. Günlerdir susuz kalmış gibi dudaklarım, serin bir dağ başı pınarına dayanır gibi dayanıyor onun dudaklarına. Öyle yumuşak, öyle tatlı ki... Kanarcasına ve incitmeden birbirimizi öpüşüyoruz. Bu ne kadar sürüyor bilmiyorum Dudaklarım yanmaya başlıyor bir ağı içiyormuşum gibi o güzelim pınardan. İrkiliyorum ve gözlerime inanamıyorum. Sesi ve yüzü için canımı isteyerek vereceğim bülbül bir karayılanaya dönüşmüş karşımda.

Çık hayatımdan! Ben kadın değilim ve türünden de nefret ediyorum! diyor. Durmadan yineliyor bunları. Giderek uzaklaşıyoruz birbirimizden. Üstüme üstüme geliyor... O, böyle biri değil aslında. Kendini çok kötü birisi gibi göstermeye çalışıyor, biliyorum. Bu yüzden söylediklerini tersinden okuyorum.

'Seni görmek istemiyorum' dediğinde, görmek istediğini, 'hiç düşünmüyorum' dediğinde de, beni düşündüğünü, 'sevmedim seni, sevmiyorum da,' diye çıkıştığında ise beni sevdiğini anlıyorum. Zaten, azıcık da olsa beni sevdiğinden emin olmasam o kadar büyük bir aşkla tutulur muydum ona.

Söyledim ya, beni uzaklaştırmak için çok şey söylüyor, kendisine hiçbir zararımın olmayacağını ise bir türlü anlamak istemiyor. Bu bana haksızlık ama.

Bunları düşünmekten neredeyse çıldıracağım.

Ya ben anlatamıyorum kendimi ya da o anlamak istemiyor beni. İtiraf etmese de bana bağlanmaktan, sevdalanmaktan korkuyor, başka ne olabilir ki, bilmiyorum doğrusu. Zaten neyi biliyorum ki tam olarak.

Üzülüyorum, kendini başka türlü göstermeye çalışmasına. Böyle yapmak zorunda değil ki. Neyse o olmalı insan. Şu kısacık yaşamda üzme ve üzmek hiç yakışmıyor sevilenlere. Sevmek kadar güzel bir şey var mı şu yeryüzünde acaba? Sevildiğini bilmek üzmeli mi insanı? Kendisini sevenden uzak durmalı mı sevilen? Yeryüzünde yok mu böyle sev dalılar?

Öteki düş de hayatında olduğumla ilgili. Yıllarımı değil kendimi de verdim. İlk zamanlar bağlandım da ona, ama zamanla gördüm ki ilişkimiz şirket ortaklığına dönüşmüş.

Ancak bu şirketin gereği katlanıyoruz birbirimize. Evlilik şirketi, bence şirketlerin en tuhafı ve en karmaşık olanı... Neredeyse ortaklarının doğalarına aykırı...

Halkalı kölelikler oluşturuyor. Kim bilir belki de bu yüzden hiçbir halka takmadım parmaklarıma. Kendimi mi kandırdım doğrusu bunu da bilmiyorum. Bülbülle birliktelik şansım olsaydı takar mıydım acaba halka?

Evet, onun isteyerek halkalı kölesi olurdum.

Aynı mekânı paylaşan iki yabancı gibiyiz onunla. Yalnızca kârlarımız için katlanıyoruz birbirimize. Tabii bu kâr da nasıl bir şeyse...

Esmer bülbülün düşünden kaçtım. Yıllarımı geçirdiğim mekâna geldim. Buranın hangi bölümüne geçtiysem karşıma aynı boz yılan çıktı. Aynı tümceleri yineledi, *Öp beni, okşa beni, sev beni, yoksa sokarım seni!* Çaresiz kurtulamadım ondan. Yumduum gözlerimi ve uzattım dudaklarımı ona. Sağ elimle de başını okşamaya başladım. Hem ürperdim hem de tiksindim. Ölecekmişim gibi, soğuktum. Bir zaman sonra yılanın ağzı bir kadın ağzına, okşadığım başı da yumuşak saçlı bir kadın başına dönüştü. Heyecanlandım. Gözlerimi açtım. Olamazdı bu! Esmer bülbüldü karşımdaki. Ona sarılacaktım ki birden büyü bozuldu. Karşımda yıllarımı verdiğim ve bir zamanlar istese canımı da vereceğim kadını gördüm.

Bir şeyler söylüyordu bana, ama sağırmışım gibi ne söylediğini duymuyordum. Çekip gitti. Orada öylece kaldım.

Acımdan buzdun bir adam oldum.

Uzun uzun düşündüm ve ikisine de yabancılaşmaya karar verdim. Kendimden geçtim. Beni korkuyla uyandıran bir kâbus gördüm. Tuhaftı, ama... Bu nasıl bir kâbus muydu, şöyle:

Esmer bülbülün *sen âşık olsana ya!* dediğine takılıyorum. Âşık olmuyorum bir daha bir başkasına. (Benim için esmer bülbüle duyduğum aşk var, ötesi olmayacak yaşadığım sürece çünkü.) Bende gözü olan kadınlar için düşmüş bir erkek oluyorum. Bir tür işkence ve ceza bu aslında...

Telefonum, bilgilerim yayımlanıyor internet ortamında. İyi şiir okuyorum, güzel konuşuyorum ya. Beni tanıyanlar ve isteyenler çıkıyor. Arıyorlar, çıkmayı ve birlikte olmayı öneriyorlar. Kabul ediyorum. Oraya buraya götürüyorlar beni. Mutlu ediyorum onları. Bu yüzden beceriyorlar beni istedikleri gibi. Evet evet, beceriliyorum. Benden memnun kalanlar birbirlerine öneriyorlar. Böylece ünleniyorum bu yoldaki kadınlar arasında. Sonra...

Ötegeçeden kocası açık denizlerde olan otuz dokuz yaşında bir kadının metresi olu yorum bir ara. Sonunda kendimi kadınlara hizmet veren bir erkek genelevinde buluyorum.

Müşteri olarak gelen kadınların özel fantezileri için.

İşte düşmüş bir erkek olarak beni uyandıran kâbus!

Buzdan adam oldum demiştim ya, güneşimi gördüm birden. Beni uyandıran gün ışığı oldu.

Usul usul çevremdeki buz eridi.

Kendime geldim. Düşlerden ve kâbustan kurtuldum. Üçlü koltukta olduğumu görünce çok sevindim. Dedim ki kendime, uzakta da olsa ışığı, sıcaklığı yetiyor sana, daha ne istiyorsun, belânı mı? Kalktım yerimden. Çalışma masasına geçtim. Bunları seninle paylaşmak istedim ey kâğıt kuyularım.

Nasıl da o beni artık hiç duymayacak... Kendini düşünüp çok ama çok sevdiğimi ve hep seveceğimi düşünecek mi?

Acaba?!

YİRMİ YEDİ

*güneş, güleç bir yüz ve bin mutluluk
ay, bin hüzünlü haz, kavuşamamak biraz*

Sonunda candan dostumun çağrısına yanıt verdim.

'Geliyorum.' dedim. Ege'nin bu küçük ve şirin beldesini de, sitesini de sevdim. Sessiz, temiz ve albenili. Sırtı bodur ağaçlarla dolu tepelere yaslanmış olan sitenin yüzlerce evinin her yerinden deniz görünüyordu.

Sitenin önündeki koy göz alabildiğine engin ve güzel.

Kaldığım evden denize girdiğim yerin arası, adımıyla tam yedi yüz otuz dört adımdı. Çabuk alıştım buraya. Denize, yaşlılar yurdu gibi siteye ve sakinlerine. İkinci gün gördüğüm adayı daha çok sevdim. Günde üç kez bu adaya gittim. Âdeta vuruldum oraya. Bir ömür kalabilirdim o adada. Çünkü yanımda sen vardın, çılgınlıklarına tanıktın... Çılgınlık dedim de anımsadım. Bir Ay büyürken bir de Güneş doğarken uyuyamadım. İşte bu yüzden gündüzün uyudum, geceleyin yaşadım. Tam on dokuz gün. Hangisini söylesem...

Çarpıcı olanlarını anlatmalıyım sana.

Gece saat 22.00 sularında ayrılırdım evden. Kıyıya giderdim. Hasrımı, havlumunu oraya bırakırdım. Kıyıda marketten üç bira alırdım. Dönerdim yerime. Otururdum. Ayaklarımı serin suya sokardım. Birayı açardım ve yudum yudum içerdim.

Gözlerimi büyümekte olan Ay'a çevirirdim.

Âdeta gözlerimi ondan ayırmazdım. Oradan gelip geçen gençler olurdu. Bakıp giderlerdi. Kimi selâm verirdi, kimi de rahatsız etmek istemezmiş gibi parmak uçlarında yürürlerdi. Saat 01. 00'i geçtikten sonra her şey bana kalırdı. Cılız yakamozların arasında

seni görürdüm. Sessiz bir söyleşi başlatırdın. Zaman çabucak geçirdi. Ay usulca çekilirdi. Anlardım ki Güneş doğmuş.

O yüksekte olduğundan görürdü.

Heyecanlanırdım. Üstümü çıkartır; ilk ışıklarla denize girmeyi beklerdim. Sabah 06.11 gibi Güneş solumdaki tepelerden birinin üstünden sobelerdi beni ve benden önce girerdi denize. Kiskanmazdım. Girerdim ben de denize herkesten önce. Dubaya çıkardım. Otururdum. Yüzümü Güneş'e dönerdim. Seninle yaptığım sessiz sohbeti onunla yapardım. Güneş yükseldikçe, Ay bir hüzünlenirdi ki sorma; sonra da onun ışıklarına sığınıp saklanırdı. Siteden iki yaşlı adam gelirdi. Saatin 08.30 suları olduğunu anlardım ve dubadan atlayıp adama giderdim.

Elli dakikada turladıktan sonra yürüyerek evin yolunu tutardım.

Çünkü adaya yürüyerek de gidiliyordu. Evdekileri, hasrı, şezlongu, öteki deniz gereçlerini bıraktığım gölgeliğe götürürdüm arabayla. Eve dönerdim ve uyurdum. İçimdeki saat çalardı. Uyanırdım saat 15.00 gibi. Bir şeyler hazırlardım. Canımı ve annesini getirmeye giderdim. Kuşluk vaktinden nice sonra onları denize götürürdüm ve saat 20.00 sularında da birlikte dönerdik eve. Ben birkaç saat sonra kendi yaşamıma, yani yalnızlığıma dönerdim. Bu gündüz uykularımda sana dair korkunç düşler gördüm. Güzel düşler de oldu. Yalnızca ikisini anlatacağım sana, çünkü en çok da bu ikisini tam anımsıyorum. İlk düşüm şu:

Denizin kıyısında'yım. Yüzüm denize, sırtım da plajı bir şemsiye gibi kaplayan ağaçlara dönük. Gözlerim Ay' da, kulaklarım da sende. O an arkamda canhıraş bir ses duydum. Heyecanlandım ve korktum. Başımı çevirdim. Gözlerime inanmadım. Olacak şey değildi! Boz bir yılan bir kaplumbağaya sarılmıştı sıkıca, neredeyse kabuğunu kıracaktı. Öte yandan da kaplumbağanın başını tutmaya çalışıyordu. O, yılanın başını kaptır mamaya, kabuğuna çekmeye uğraşıyordu. Yılanın başı kime benziyordu doğrusu hiç göremedim. Çünkü kaplumbağanın başı senin başındı. Karanlıktaki dairesel spot ışık içinde çaresizce çırpınan sen başlı kaplumbağaya yardım etmek istedim. Aklım başımdan gitti. Ne

yaptımsa yılanın dikkatini üstüme çekemedim ve kan ter içinde uyandım. Elimi yüzümü yıkarken gördüm ki dudağım uçuklamıştı. Saçının tek teline gölge düşmesin dediğim bunu seninle paylaşmak istedim.

Öteki düşe gelince:

Yine denizin kıyısındayım. Güneş tam tepemde... Çevremde kimsecikler yok. Ay'ın niçin hüzünlü oluşunu düşünüyorum. O an biri denizde yürüyormuş gibi bir ses duydum. Başımı şöyle bir kaldırdım, düşümü böleni görmek için. Gözlerime inanmadım! Sendin o. Üstünde gri bir gömlek, altında da topuklarına kadar uzun ve ak puanlı bir etek vardı. Sağ elinle eteğini dizlerine kadar toplamıştın. Yalınayaktın ve küçük adımlarla gidip geliyordun. Ayağa kalkmamı engelledin. Oysa sarılmak istiyordum sana. Marketin önünde park etmiş arabayı gösterdin. 'Bizimkiler alışveriş yapıyorlar. O zamana kadar kıyıda ayaklarımı bir suya sokup dinlendireyim, arabada iki büklüm uyuştular' dedim. 'Senin dil kuşlarının söylediklerinden dolayı avucumun içiymiş gibi öğrendim. Adayı da uzaktan da olsa gördüm. Kalkma yerinden.' dedin. Korna sesiyle birlikte de geldiğin gibi gittin.

Denizin benden sonraki yaşlı sevdalılarıyla dost oldum.

Onlara, Ay'ın niçin bu denli hüzünlü, Güneş'inse güleç yüzlü olduğunu sordum. Kır saçlı olanı:

Ay'la ilgili büyüklerimden pek çok mesel dinlemiştim oğul. Çoğu da aklımda yok. Belki de beni etkilediğiden bunlardan birini anlatabileceğim ancak.

Evren annenin iki çocuğuymuş bunlar. Erkeğin adı Ay, kızınki de Güneş'miş. Ay sabırsızmış. Güneş de inadına sabırlıymış. Bir gün anneleri tandırda ekmek pişirirken çocuklar oyundan dönmüşler, aç olduklarını söylemişler.

Güneş ekmeğin pişmesini beklemiş. Ay hemen çiğ ekmeğe uzanmış. Tandıra düşeceğinden korkan annesi hamurlu eliyle ona bir tokat atmış. Elinin hamuru yüzüne bulaşmış. Hüzünlü oluşu bu yüzden...

Ay dolunayken bak hamurlu somurtkan yüzünü daha iyi göreceksin. Ay almış başını gitmiş. Gidiş o gidiş. Güneş de onu bulmaya gitmiş.

Derler ki işte bu yüzden Ay batarken Güneş doğarmış.

Ona yetişip annesine götürmek istemiş.

Evren anne de ikisini beklermiş.

Güneş güleç yüzü ile kardeşinin yolunu aydınlatır ve korurmuş, dedi.

O susunca öteki konuşmaya başladı ve şunu anlattı:

Gerçekten de güzel bir yakıştırma. Yalnız benimki oldukça farklı...

Çünkü hüznü bir aşk anlatacağım. Ay yalnızlığın sevdalısıymış.

Yaşamı da bu sanırmış. Bir gün Güneş'i görmüş. Onun içtenliğine,

yüzüne ve sesine sevdalanmış. İnsanlar da böyle değil mi, yani

insan ancak kendine yakın birisini sevmez mi? İşte Güneş de

kendine benzeyen Ay'a vurulmuş. Ama nice sonra anlamışlar ki ne

yapsalar birlikte olamayacaklar. Acı çekmişler. En çok da hüznü

Ay'a yakışmış. Güneş güleç yüzlü olmuş Ay ve kendisi için. İşte

Güneş yok olmasını istemediği Ay'ı yılın belirli günlerinde

kendinden uzaklaştırma ya, yine belirli günlerinde de iyice

yakınlaştırmaya başlamış, dedi.

Bana gelince, hiçbir şey düşünemedim.

Ay, yaşamını Güneş'e borçlu.

Uzaktan da olsa onu görmek ve solumak canına can katıyor.

Niçin mi?

En iyisi sözü içimdeki güneş sevdalısı şaire bırakayım:

*sen gelince gece biter, gün başlar
sevgi, dostluk yüklenir bütün bulutlar
her mevsim bahar olur, ağaçlar çiçek açar
karanlıklar yok olur, sohbetler coşar
bu yüzden seni tanıyan gözler
her sabah dönmeni bekler*

YIRMİ SEKİZ

*ne yanar bana kimse içimdeki ateşten başka
ne kimse çalar kapımı sabah yelinden başka
kırk yılda bir geleceksin de aşka
arayıp diyeceksin ki “merhaba”
böyle bir sevmek ne Allah’a yakışır ne de kula*

Gece.

Saat tam 23.30 Ay kızıl bir sini gibi tepemde.

Deniz suyu adayı dolaşmaktan bitkin düşmüş ayaklarıma masaj yapıyor adeta.

Yakamoz tam önümde... Elimi uzatsam tutacağım.

Rüzgâr usulca türküsünü söylüyor suyun kulağına.

Kıskandım. Ne bundan sonra olacak, ne de geçmişte oldu.

Kulağına şehir içi bir gemide bir iki şiir okumamdan başka... Oysa böyle bir gerçeğe Kerem gibi bütün dişlerimi değil ömrümü verirdim. Ağaçlar arkamdan eşlik ediyorlar rüzgârın türküsüne.

Elimde buz gibi bir bira... Yudum yudum içiyorum.

İçimden bir şarkı söylüyorum sana:

*öyle ağırım ki kendime sen benden gittin gideli
terim küs olmuş tenime sen benden gittin gideli*

*bir derdim var idi bin oldu aktı gözüm yaşlı sel oldu
yaz baharım döndü kış oldu sen benden gittin gideli*

*öyle bıkmışım ki kendimden kuruyup düştüm dalımdan
sanki ruhum çıktı canımdan sen benden gittin gideli.
(mazlum çimen)*

Rüzgâr sustu. Ağaçlar sustu. Şaşırdım. Yakamoz şöyle bir titredi. Su ayaklarımı okşamayı bıraktı. Ürperdim ve içimden, 'Nedir bunların nedeni?' diyecektim ki kendime, genç bir kızın sesini duydum. Rahat bir nefes aldım. Genç bir kız dedim, çünkü kendimce çaktırmadan dönüp baktım sestem yana. Benden on adım kadar uzaklıkta ve ağaçların arasındaki bir oturaktaydı. Yanında da bir genç erkek vardı. Yüzlerini seçemedim. Önemli de değildi.

Sesi çok ama çok güzeldi.

Onlar boşuna susmamışlardı.

Kız tam yedi defa 'Yakamoz' şarkısını söyledi.

Su, ayaklarıma masaj yapmayı sürdürdü, kıza eşlik etti usulca. Rüzgâr da, ağaçlar da ona eşlik etti.

Müthiş bir senfoni orkestrası oluştu.

Yakamozu görmeliydin öyle bir kasılıyordu ki sana nasıl anlatsam. Ben de yumdum gözlerimi, seni düşündüm ve kıza eşlik ettim. Şarkıyı da öğrendim.

Dil kuşlarımla söyler miyim sana bilemiyorum.

*yağmur yağar ıslanırsın vay aman
güneş doğar kaybolursun vay aman
ay ışığı der durursun vay aman
yakamozsun sen*

*sessiz sessiz ağlar gibisin vay aman
zaman geldi gidecek misin vay aman
bırak ay gitsin sen kal bu gece vay aman
umudumsun sen.*

(ahmet kaya)

Yedinci defa da kız sustu.

Rüzgâr, ağaçlar, deniz de sustu.

Benimle birlikte onlara kulak verdiler, göz çevirdiler.

Kız, yanındaki gencin boynuna sarıldı ve öptü.

Ya beni görüyorlardı, ya da aldırıyorlardı bana.
Sonra kıyıya sokuldular. Yan yana durdular.
Sağırda ve yakınımdaydılar. Gördüm. Uzunca bir tahtanın üstüne ve yan yana dizilmiş yirmi kadar yaş günü pastası mumları denize bıraktılar. Tahta ışıl ışıl mumlarla yakamoza kavuşurken kız bir çocuk gibi zıplayarak 'İyi ki doğdun Ayhan iyi ki doğdun!' diyordu. Gittiler sonunda.
Ben, yakamoz, Ay, rüzgâr ve deniz kaldık orada.
Öteki biraları da açıp içtim. Gözlerimi yakamoza diktim.
Rüzgârı ve ağaçları dinledim.
Öte yandan da o gençleri ve yaptıklarını düşündüm.
İçim sevinçle doldu.
Güneş doğdu.
Ay gitti. Yakamoz da. Rüzgâr da...
Dubaya yüzdüm. Onların mum tahtasını gördüm. Aldım. Tam 23 tane ince uzun çivi altından çakılmış, mumlar da bunlara monte edilmişti.
Kıyıya getirdim. Senin için özgün bir yaş günü kutlamaya karar verdim. Marketten on kadar beyaz orta boy mum aldım. Renkli küçük pasta mumları kalmamış çünkü. Bir kenarında marketin 35 parçaya ayırdım mumları. Yanmaz jelatinden de tam 35 küçük kayık yaptım.
Mumları içlerine devrilmeyecek biçimde yerleştirdim.
Sonra da büyükçe karton bir kutuya koydum.
Marketçiye teslim ettim.
Biralarla birlikte 23.00 alacağımı söyledim.
O saat bir türlü gelmek bilmedi.
Sonunda o saat geldi. Biralarla birlikte bir kutu da kibrit aldım ve senin için hazırladığım şeyleri kıyıya getirdim.
Denizin suyu bir başka durgunlaştı.
Rüzgâr nefesini tuttu. Ay daha da ışık saçtı.
Yakamoz bir güzel oldu ki sorma.
Bana yardımcı oluyorlardı.

Soyundum. Karton kutuyu götürebildiğim yere kadar ellerimde taşıdım. Sonra yüzerek dubaya götürdüm. Kutuyu dubaya çıkıp aldım. İçindekiler ıslanmamıştı.

Sevindim. Önceden koyduğum kibrit kutusunu, sonrada küçük kayıkları bir bir çıkardım.

Dubaya yüzükoyun uzandım. Mumları yaktığım kibrit çöpleriyle tutuşturup denize bıraktım peş peşe. Rüzgâr, leğendeki suda kâğıt kayıklarını hareket ettirmek için yavaşça üfüren çocuklar gibiydi. Küçük kayıklar yan yana ilerledikçe gördüm ki yakamoz onlara yol gösteriyor. Mutlu oldum çoooooook, sorma.

'İyi ki doğdun...' dedim yüzlerce kez adını söyleyerek.

Mumlu kayıklarım, kendilerine Fareli Köyün Kavalcısı olan yakamozun ardından giderlerken ben tam 35 kez yukarıdaki iki şarkıyı söyledim senin için.

Söyler misin bana yeryüzünde kim sevebilir bir *çoban* aşkıyla ölümüne seni, benden başka?

Ve sen başka kimin soluduğu hava olabilirsin?

YİRMİ DOKUZ

*uzak diyarlarda evli barklı
mutluluk en çok onun hakkı
bu yorgun kırık dökük hikâye
adı bende saklı
sezen aksu*

Bana bir şeyler olduğunu biliyorum.
Bunu, kabullenmek istemiyorum ya da adını koyamıyorum
bunun... Öğrenciliğim çalkantılı geçti. Gözaltına alındığım oldu,
işkence görmüşlüğüm de... Kurşun yağmurları altında okula gidip
geldim omuz omuza, el ele olduğum yaşıtım yoldaşlarla.
Zamanından önce vurulup düşenler oldu gözlerimizin önünde.
Onları çok sevdiğim hâlde gözyaşımı avuçlarıma dökemedim.
Dökmedim... Zayıflıktır, korkaklıktır diye belki de, bilemiyorum.
Acıyı kine çevirmek daha insanî geldiği için belki o zamanlar. Oysa
şimdi sulu gözlünün biri olup çıktım.
Niçin mi?
Doğrusu nedenini hiç bilmiyorum veya biliyorum da kendime itiraf
edemiyorum, neyse... Zayıflıktan veya güçlü görünmeye
çalışmaktan falan değil senin anlayacağın. Her ne içinse
bilmiyorum. Bildiğim gözyaşlarımı tutamayışım artık.
Çünkü sen yoksun.
Benden kopuşun aniden oldu. Art arda gelince söz kuşların ve
kulağıma şakıdıkça hepsi senin sözlerini.
Bir anda neye uğradığımı şaşırardım.
Yüzlerce el boğazıma sarılmış gibi oldu.
Yüzlercesi beni yumruklamış gibi, soluksuz kaldım. İnan bu sonu
bekliyordum ama öylesine ani ve bir gece yarısı beklemiyordum.
Bu yüzden bütün sevdiklerin gibi, yani çok yakın arkadaşların gibi,
ben de çabuk karar verdiğini; istemiyorum ya yeniden aynı acıları
yaşayacağını düşünüyorum.

Kendimi düşünmüyorum.

Sende bütün hayatımı temize çekmeye başladığımı, bambaşka duygular hissettiğimi içime gömdüm zaten.

Seni, sevgilisini gömecek yer bulamayan roman kahramanı gibi, kalbime gömdüm. Bir gün biri ulaşırsa kalbime, yararsa eğer seni ilk gördüğüm sevgimi itiraf ettiğim hâlinle bulacaktır. Gerçekten bu kopuş sarstı beni. Çizgi filmlerin kâğıt kahramanlarına döndüm adeta. Ne zaman kendime gelirim, hiç bilmiyorum.

Niçin mi?!

Diyorsun ki,

'Kanıma girme ve arama asla. Söz kuşlarını uçurma evrenime.

Onları soluklandığım, kendimi bulduğum bahçemde görmek istemiyorum.'

Kolsuz kanatsız kalıyorum ve sana akıyorum.

Güçlü olmak zorundayım. Yalnızca kendime ait değilim çünkü.

Haklısın. Gerçeklerini ve gerçeklerimi biliyorum. Oysa senden fazla bir şey istemiyorum ki.

İstemedim ki. İsteyemem ki.

N' olur benim yerime düşünme.

Ne yapacağımı söyleme. Benim, seninle ilgili duygularıma yasak koyma yeter. Bırak içimdeki sana akışım ve içten sözlerim gelip yüreğinin kederlerini alsın. Seni mutluluk kapısında bekleyen güzel insanlardan yapsın.

Sen, bunlardan dolayı borçlanmayacaksın ki bana.

Duygularıma yanıt vermesen de olur can. Ne yaptım biliyor musun altı söz kuşunun söylediklerinden sonra.

Yüreğim yandığı, gözlerim dolduğu ve içimin parçalandığı hâlde. Başladım o andan itibaren sana söz kuşlarımı göndermemeye.

Yüreğime soyut bıçaklar, oklar saplayarak, ellerimi görünmez zincirlerle bağlayarak, parmaklarımı içimin ateşiyle yakarak... Benim için oldukça zor olanı başarmaya çalışarak sonra. Ya senin söz kuşlarına ne demeli peki. Etrafımda fır dönüyorlar. Beni, sana verdiğim sözden caydırmaya çalışıyorlar adeta.

Kanıma giriyorlar.

Öyle kurlar ediyorlar ki sorma, neredeyse andımı bozacaktım ve sana söz kuşlarımı yollayacaktım sana.

Sözünü etmiş miydin hiç...

2002'de izlediğim bir film yetiştirdi imdadıma, o zor gecede.

TRT1'de gösterildi. Sanıyorum 14 ya da 15 Temmuz gecesiydi. *Kasımda Aşk Başkadır*. Başrol oyuncularını *Keanu Reeves* ve *Charlize Theron*. Orijin adı *Sweet November* olan ve yönetmen *Pat O' Connor*'un imzasını taşıyan bu film 2001 yılı yapımı.

Konusunu özetlemek istemiyorum, izlemiş olabilirsin çünkü.

Yine de finalinden söz etmeliyim güzel ve yetenekli oyuncuları olan bu filmin. Çünkü finalde ölümcül (bir çeşit kanser) olan ve bunu bilen genç kadın hâkimiyetin ve hayatının kontrolünün kendisinde olduğunu kanıtlamaya çalışır. Bu yüzden her ay birini tavlalar ve o ayın adını verir ona. Medyatik bir reklamcıyla tanışır kasım ayında. Bu oldukça anlamlıdır. Çünkü tükenen bir ömrün son evrelerinden biridir kasım. Oysa kendine, hayata ve yaşadıklarına hâkim olduğunu gösterdikten sonra onu kendisi çıkaracaktır hayatından. Ama yapamaz. Çünkü Kasım vazgeçilmez aşkı olur. Sonuçta genç adam da onun gerçeğini öğrenir ve elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışır ona. Uzatmayım, o bildik sona tek başına gitmek için kız adama ilk kez rastladığı köprüde ayrılmayı önerir. Ve ayrılır da ondan. Adeta kaybolur. Genç adam onu bir daha bulamaz.

Biliyorum bizimle hiç ilgisi yok.

Bir gözüm senin etrafımda dolaşan ve aklımı çelmeye çalışan söz kuşlarındayken, öteki gözüm de bu filmdeydi. Ne kadının öyküsü senin öyküne, ne de adamın öyküsü benim öyküme benziyor. İnan adamın yerinde değil de kadının yerinde olmayı isterdim.

Çünkü kadın, sevdiğine;

'Sendeki aşktan dolayı ben hep yaşayacağım, bu yüzden öleceğime hiç mi hiç üzülmiyorum.' diyor.

Sen de buna benzer sözler söyledin bana anımsadın mı aşkı? Bende anılarla bende yaşamak istiyordun, bana olan aşkı inkâr ederek hem kendini hem de beni üzüyordun. Anlatılmaz bir

ateşte yakıyordun ikimizi de, inan. Soyut bir boyunbağı bağlıyordun gözlerime, sesinle ve karanlığa karışan yüzünle sevdiğini söylüyordun giderayak. İnsanca sözcüğünü ekleyerek... İnan anlamıyorum bunu, gerçekten. İnsanca sevdiği ile bir başkası yaşadıklarımızı yaşar mı sor bunları, yüreğine ve aklına.

Yaşadıklarımızın aşktan da öte olduğunu düşünüyorum ben. Sonra filmdekilerin bir köprüde ayrılmaları çok anlamlıydı bence... Çünkü ya köprü yaparsın sevdiklerine kavuşmak için, ya da yıkarsın köprüleri sevdiklerinden tamamen kopmak için.

Gidiyorsun. Git! Hayatımdan çıkıyorsun. Çık!

Tamam, git ve çık!

Peki, hiç düşündün mü, kim bir dargın bir barışık olacak benle?

Kim, ten kokumu sevdiğini söyleyecek?

Kim, parmakların ve ellerin çok narin diyecek bana?

Kim, bir daha iki kişilik yolculuk yapacak benle?

Kim, beni yıllardır tanıyormuş gibi aynı mekânları paylaşacak benle ve güvenecek bana?

Kim, *ben; bana ait olmayan hayatı yaşamak zorunda kalmadan önce neden bulmadın beni* diyecek?

Kim bana sırlarını ve umutlarını anlatacak?

Kim, *gülen çehreni hiç kaybetme* diyecek bana?

Kim, *hiç kimse beni senin kadar sevmeyi, sevmeyecek belki de* diyecek?

Kim, kendine haksızlık yaparak *sevgini hak etmiyorum, bana bu kadar değer verme n' olur*, diyecek?

Peki, ben kime *kendine haksızlık yapma sağlıklı ve gerçekçi düşünen birisin*, diyeceğim?

Kim, başıma omzunu yaslayacak ve de saçlarını saçlarımla öpüştürecek?

Kimin saçlarına parmaklarım isteyerek ve severek tarak olacak peki?

Kim benden söz kuşu bekleyecek gecenin bir vakti ve ben kimden bekleyeceğim aynısını?

Kim, bana, *git ya, sen gerçek olamayacak bir yalansın* diyecek?

Kimin Marko Paşası olacağım ben?

Ve kim benim *terapistim* olacak, söyler misin?

Söyler misin, kimin rüyasıydık ki o uyandı ve bitti aşkımız?

Yani ben onca güzelliği, bir rüyaymış diyerek unutacak mıyım şimdi? Yani ben hiçbir şey yaşanmamış ve büyük bir aşkla sana bağlanmamışım gibi yüreğimi kandırarak mıyım? Yani sesine ve yüzüne hasret mi kalacağım artık?

Yani gözlerine bakamayacak, öpücüklerini tadamayacak mıyım?

Yani sana bir daha sarılamayacak mıyım? Yani yan yana uzanıp yıldızlara bakamayacak mıyız?

Yani sen benim güneşim olmayacak mısın, ben acılı, umutsuz günlerinde senin Ay'ın olmayacak mıyım? Ben Güneş'te seni göremeyecek miyim? Sen Ay'da beni görmeyecek misin?

Yani, beni sevme ihtimalin de mi olmayacak bir daha?

Anladım, duygularını ve yanıtlarını kendine saklıyorsun, öyle mi?

Gidiyorsun. Git!

Hayatımdan çıkıyorsun. Çık!

Umarım geri sarılıp içinden atılması gereken yaşanmışlıklar bulunan bir film olmaz hayatın. Umarım bir daha aynı acıları yaşamazsın. Umarım bir daha *ya hep ya hiç* demek zorunda kalmazsın. Umarım önce can sonra canan demek diline pelesenk olmaz. Böyle olsa da senin için kendisini ortaya koyacak birisi var, unutma; demeyeceğim çok çok sevdiğim hâlde seni.

(Biliyorsun anlattığım hikâyeyi, hani adam karısını çok severmiş, ama kadının gözü dışarıdaymış ve hep kaçarmış evden. Başkalarıyla birlikte olurmuş, bir süre sonra da kocasına dönermiş. Kocasını da onu hep bağışlamış. Herkes bunu anlayamazmış, 'biz olsak böyle bir kadını boşardık şimdiye dek' derlermiş. Adam da, 'o bir gün gerçekten de kendisini sevdiğimi anlayacak ve asla bir daha gitmeyecek bir başkasına,' dermiş...

İşte, sana karşı içimde böyle bir sevda var. Tanımı, açıklaması yoktur böylesi sevdanın, ancak yaşanarak anlaşılacak bir gerçeklik diye düşünüyorum. Her benzetme hatalı ama ne kadar kopup tekrar koptuğun yaşama dönsen de, ben ilk kez görüp

sevmişim gibi seni seveceğim. Ne yaparsan yap bu sevdayı alamayacaksın ben den. Çünkü yaşamım buna bağlı, inan.)

Gidiyorsun. Git! Git de...

Yani ben, söz kuşlarımı kime göndereceğim?

Yani sabahları uyandıran güneşine dönüşmeyecek misin, öperek uyandırmayacak mısın beni? Sonra ben, sabah olduğunda kime içten bir günaydın diyeceğim? Yani ben, senin yaşadığın kentte sesine, yüzüne hasret kalarak nasıl dolaşacağım?

Yani ben, gerçeğimde ve gizlimde eşim dediğim senden nasıl kopacağım?

Yani ben, atmosferimdeki havam olan seni soluyamadan nasıl yaşayacağım? Yani gecenin bir vakti beni çalışırken artık bir gölge gibi yanımda olup benimle konuşmayacak mısın, yalnızlığımı büyütmemeyim diye bana yardımcı olmayacak mısın?

Gidiyorsun. Git!

Öyle veya böyle başaracağım sensizliği, tamam mı, ama seni sevmememi bekleme benden.

Biliyor musun, Sezen Aksu'nun *Adı Bende Saklı* isimli şarkısını dilime doladım. Durmadan onu dillendiriyorum. Özellikle de yukarıdaki dörtlüğünü. Bazen senin de bu şarkıyı dinlediğini ve beni düşündüğünü düşünüyorum.

Kim bilir belki de yanılıyorum.

Kararım zor olacak, yüreğimi dağılayacak biliyorum.

Yine de bir şey yaptım!

Dostluğunu yitirmemek adına...

Ne mi yaptım peki?

Aşkın tek kişilik mi; iki kişilik mi olduğunu aklımın terazisine koydum...

Şimdi hangisinin ağır basacağını bekliyorum dört gözle.

Yani ben...

OTUZ

*artık kimliğin oldu hüznün
belki de bu yüzden uykusuz gibi yüzün
yalnızlığın ve aşkın imbiğinden süzölmüş her sözün
karşımda durdukça bulutlu iki gözün
aklımın sende kalması elimde değil
çünkü kimse senin kadar sevmeyi,
sevmeyecek de beni dediğin
şimdi içimde kızıl bir güldür
solmamasının nedeni iki gözümdür*

Biri, karşıma geçip birini tanıyacaksın hayatın değişecek. O sana güneş olacak. Ne yaklaşabileceksin ona, ne de uzaklaşabileceksin ondan, deseydi. Hiç inanmazdım. Ama bu oldu. Gerçekten de onu tanıyınca bağlandım ona. Onu kendimden çok sevdim. Ona sevdiğimi söyledim.

Söylemeseydim asla kendimle barışık olamayacaktım.

Ne kendim yaşayabilecektim, ne yaşatabilecektim kendimde onu. Çünkü ona olan sevdam beni rehin almıştı. İşte bundan dolayı, ne yaklaşabiliyorum o aklıma başımdan alana, ne de uzaklaşabiliyorum ondan. Buna neden olan, onun istemediği bir hayatı çekmek zorunda olmasıydı... Yine de soluduğum hava, içtiğim su, yediğim ekmek olmuştu bana.

Bu nasıl bir sevgi diyebilirsiniz.

Aslında bir adı da yok belki bu sevginin.

Çünkü başkalarının yanında ve dil kuşlarıyla söyleştığımızde de bir adım olmadı onun için. Sesini birkaç gün duymadığımda, yüzünü görmediğimde boğulacak gibi oluyorum.

Adeta boğuluyorum. Sudan uzak bir balık gibi çırpınıyorum. Öldüğümü düşündüğümde o sesini duyduğunda ya da kısacık

bile olsa görüldüğünde suya kavuşan bir balık gibi hayat buluyorum. Yaşamak sevinci sarıyor beni.

Onun kollarında uyuyormuşum gibi...

Onunla ruh kazanan bu metinlerde en güzellerini ona yazmışım. Ağlamışım ve onu düşünmüşüm.

Ona en yakın olanların bile onu düşünemeyeceği, hayal bile edemeyeceği kadar, şimdi de düşünüyorum, elimde değil bu çünkü. Kendimi hiç düşünmüyorum. Ona o denli bağlanmışım ki, *beni benden alıp götürün her şeyden kurtar dese, kaçıp gidelim gözlerin görmeyeceği, ellerin ulaşamayacağı bir yere hiçbir şeyi ve kimseyi düşünmem, giderim onunla, bir mendil kiraz gibi.*

İşte olmayacak hayaller kurarım bazen. Otururum balkonda, çeviririm yüzümü güneşime, zifiri karanlık olsa da, bulunduğu yeri bilirim. Görürüm ve düşünürüm: *Hasta mı, ayakları mı ağrıyor? Üstü mü açıldı? Karabasanlar mı görüyor? Bir sıkıntısı mı var? Canı su mu istiyor,* diye.

Yalnızca bunları mı? Daha neler neler düşünürüm de, saklarım kendimden; kendime bile söyleyemem...

Oturur ağlarım bazen. Görse, duysa üzüleceğini ve bu yüzden kendine haksızlık edeceğini bilirim.

Yine de tutamam kendimi, gözyaşlarıma belenirim.

Evinde bir tür *Külkedisi* olduğu için. Niçin bu kadar düşünmek birisini (?) dersiniz... Açıklamalarım mantıklı gelmeyebilir size. Bu yüzden *ne alâka* deseniz de aklıma gelen örnekle yanıtlayabilirim sorunuzu:

Birkaç yıl önce televizyonlarda *Çokomel reklâmı* yayımlanmıştı.

İnanılmaz biçimde tutmuştu.

O reklâmdaki adam, kendisine çeşitli fotoğraflar gösterip, *bu nedir?* diye soran doktora, hep *Çokomel* diyerek yanıt veriyordu.

Sonunda da doktor, *niçin Çokomel peki?!* dediğinde ise *hiç aklımdan çıkmıyor ki!* diye karşılık verdiğini anımsıyorum; siz de anımsadınız sanırım. İşte tam da öyle bir duygudan ve sevdadan dolayı onu çok ama çok düşündüğümü söyleyebilirim, bundan emin olduğumu da...

Onun uzakta da olsa mutlu olması, yaşamını, duygularımı ve beni bilerek sürdürmesi, istediğinde sesini, yüzünü esirgememesi yetiyor bana. Çünkü biliyorum ki gerçek yaşamda her şey her zaman istediğimiz ve beklediğimiz biçimde gerçekleşmez. Bu çok acı verir bize. Katlanılmaz, çekilmezdir.

Kuşatılmışlıklarımızın ve de birlikte olduklarımızın, kısacası hayatlarımızın karşı konulamayacak *iç yasaları* yüzünden. Bu yasaların çevremize ördüğü duvarlar yıkılmaz ve aşılmazdır çünkü. Yine de umutsuz değilim ad konulmamış buluşmalarımızdan ve konuşmalarımızdan. Sonsuz bir zamanda sonsuz bir yolculuğa çıktım içimde.

Yolum oldukça engebeli ve dikenli bir dere kıyısında... Bu yolun beni bir gün özlemine duyumsadığım denize kavuşturacağını biliyorum. Zamanını bilmiyorum ama inanıyorum. Orada, yani mavi suların ak köpüklü atlarının sevinçle yarıştıkları ve bazen de kendilerini tutamayıp zarar verdikleri kıyılara ulaştığımda, güneşimle göz göze geleceğim. Onunla yarışacağım, *önce denize kim girecek* diye. Kıyıda koşacağız. Kumların üstüne oturup konuşacağız. Saatlerce... Dudaklarımız yalvaracak, *biraz susun da dinlenelim* diye.

Ayrı geçirdiğimiz zamanın başından bulduğumuz ana dek yaşadıklarımızı anlatacağız birbirimize. Hiçbir şey saklamadan ama... Zaman dursun isteyeceğiz.

Yıldızlara salıncak kuracağım onun için. Sallayacağım bir süre. Ona sevdiği şiiirleri, şarkıları ninni gibi söyleyeceğim.

Usulca uyuyacak. Yine de kulağına fısıldayacağım onları. Saçına parmaklarımı tarak yapacağım. Şafak söktüğünde, sabahları uyumayı çok sevdiğini bildiğim için sesimi hapsedeceğim içime.

Tarağı batıracağım avucuma, uyanmasını bekleyeceğim.

Uyandığında canlarına çabuk varsın diye tüm becerimi kullanıp ayaklarına masaj yapacağım.

Usulca uğurlayacağım.

Hayal bunlar geeeç mi diyorsunuz.

Peki, insan hayal ettiği müddetçe yaşamıyor mu?

Niçin böyle durumlar için de geçerli saymazsınız ki bunu?!

Tamam, anlaşıldı.

Sizin bilmece sorularınızla kaybedecek zamanım yok. Ama bir şeyin gerçekleşebileceği ihtimalinin olması kötü mü? Kime ne zararı olabilir ki? Ben onun bir gün uzattığım *elimi tutma ihtimalini sevdim*di, şimdi de bir gün bir yerde ayrı olan hayat yollarımızın birleşip tek yol/umuz olacağı ihtimalini seviyorum. Sizce o yer burada değil mi? Olmasa ne kaybederim peki? Adına ne dersenez deyin ama gerçek sevgi içinde yeşerdikçe insanın, yok önemi zamanın ve mekânın diye düşünüyorum. Çünkü insan yaşadıkça yaşatır sevdiğini, asıl öldüğünde yitirir. Ve insan zamanla sevdiğine dönüşür. Belki de bu yüzden sevdiği ya onu öldürüyor ya da sonsuz yaşatıyor. Çünkü bir düş gördüm. Gündüz düşlerimden değil. Gerçek bir düş bu:

Onla ilk görüşmemizde keşfettiğimiz salaş bir kıyı lokantasındayım. Denize sıfır sayılabilecek bir masada yalnızım. Başka müşterileri var mı buranın, farkında bile değilim. Gözlerimi suda yüzen ördeklere ve bazen onların arasına inip ama hemen uzaklaşan birkaç martıya dikmişim. Düşünceliyim. Küçük bir kedi sürtünüyor bir ara bana, ona çeviriyorum gözlerimi, oldukça semiz. O an fark ediyorum yakamozu. Ayağa kalkıyorum ve hesabı istemeden önce küçük bir şarapla iki bira istiyorum garsondan. Dışarıya satışlarının olmadığını söylüyor, ama ısrarına dayanamıyor garson.

İstediklerimi bir torba içinde getiriyor. Teşekkür ediyorum parayı verirken. Lokantanın yakınındaki yeşil alana geçiyorum. Kıyıda bir taşa oturuyorum. Denizin sesinden kendimi alamıyorum, bir de yakamozdan. Birkaç kişi daha geliyor çilingir sofralarını kuruyorlar ve çimene oturuyorlar. Rakı içiyorlar. Bana, orada değilmişim gibi, aldırıyorlar. Sonrasında ben de yalnızmışım gibi unutuyorum onları dünyama dönüyorum. İki bira bitiyor. Şarabı açacağım sırada yakınımda birini görüyorum. Dönüp bakıyorum. Kanıksadığımız falcı kadınlardan biri. Ne yapıp edip ikna ediyor beni.

El falıma bakıyor. Çok şey söylüyor, ama çok azı etkiliyor beni. 'Bir insan ne yaparsa yapsın be abi, senin gibi zayıflayamaz. Böyle zayıflayanlar ancak karasevdalılardır...' Ağzımı açıp bir şeyler söylemek istiyorum, susturuyor beni. 'Eee ben bilirim de söylerim. Demek ki aştan ekmekten kesilecek kadar seviyor sun. O şanslı olduğunu biliyor mu peki?' Yanıtlamıyorum. Gözlerime bakıyor ve âdeta ürküyor.

'O su olmuş, sen de önünde sabun olmuşsun be abi!'

'Bir falcı bularak açtım ellerimi, söyle be falcı çekinme.' diyorum. Kendimce dalga geçiyorum onunla.

'Biliyorsun zaten,' diyor, 'bahtın kara şansın belli, yazmış bunu Mevlâ'm sana değiştirilmez hiçbir yolu...' Ciddileşiyorum ve cebimden para çıkarıp uzatıyorum ona. Parayı almıyor ve yanımdan uzaklaşıyor. Hastaymışım gibi. Gözleri iki korku çiçeği oluyor. Aldırmıyorum söylediklerine. Şarabı açıyorum güçlülle. Şaraptan bir iki yudum içiyorum. Salaş lokantadan gelen müziğe kulak veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dinliyorum: 'Gözlerin doğuyor gecelerime...'

Gerçek bu! O, doğuyor gecelerimden kurtuluyorum. Bir günü onunla geçireceğim diye çocuklaşıyorum. Bir haber almadığımda ondan kahroluyorum ve başına bir şey mi geldi deyip Mecnun Mecnun dolaşıyorum. Sibel Can'ın sesi geliyor kulağıma. Lokantanın garsonları sözleşmişler gibi uçuruyorlar beni birbirinden güzel şarkılarla.

'Amman havar havar komşular havar...' diyor Sibel.

Dalıp gidiyorum ezgiyle. Farkında olmadan ezgiye uygun dizeler söylüyorum:

*kaç gecedir seni, seni görmedim
yüzüne yüz sürüp içten gülmedim
sensiz geçen gece değin inledim
yâr gelesin diye haktan diledim*

*“aman havar havar can kuşum havar”
yalnız seni sevdim çok mu suçum var
yüreğim kan ağlar, ciğerim sızlar
benim bu sevdamdan kim çeker zarar*

*“yüce dağ başında bir top kar idim”
sevdiğim güneştin ben de eridim
sana hiç küsmedim kaderim dedim
yâr senin gelmeni içten istedim**

Bir şey ilgimi çekiyor ve susuyorum. O an tuhaflaşıyorum. Denizin üstünden ışıktan bir kuş havalanıyor. Yakamoz kuşu diyorum ona. Yakamozun içinden çıktığı için. Karşımda duruyor, bir arıkuşu gibi. Bir çırpıda altı ak kâğıda dönüşüyor. Ak tüylerden oluşmuş bu sayfalara özene bezene yazılmış tümceler görüyorum ve okuyorum:

‘Ben hep suydum zaten...’

‘Ama nasıl olur bu!’

‘Beni avuçlarında tutamayışın su oluşumdandı anlamadın m?!’

‘Peki, ben niçin bir sabunum?’

‘Biliyorsun aslında, ama...’

‘Biri beni kullanmıyor ki, niçin eriyorum usulca?!’

‘Sen bunu da biliyorsun!’

‘Nasıl oluyor da beni başkalarının yardımı olmadan...’

‘Suyum dedim ya, damlalarımın sürekliliği seni eriten...’

‘Hani beni seviyordun? Hani ruhunun çıplaklığını saran tendim.

Hani ruhunu besleyen bir kaynaktım, ne demek bu söyler misin?!’

‘Bunu ikimiz için yapıyorum...’

‘Anlamadım?!’

‘Seni eritip kendime katıyorum. Seni hem acılarından kurtarıyorum hem de kendimle yaşıtıyorum. Yani bende var olacaksın. Bana karışacaksın, şekerin suda çözülüp ona karışması gibi. Kimse bilmeyecek, ama ikimiz bileceğiz birbirimizi yaşattığımızı.’

‘Peki ya teninin yalnızlığı, çıplaklığı ne olacak?!’

'Suteni ele avuca gelmez, onu su istemedikten sonra hiçbir kimse tutamaz.'

'Sonra sen ruhumu bir ten gibi sardıkça benim de çıplak kalmayacak ki...'

'Yakamoz kuşuna dönüşüyor sayfalar tekrar ve geldiği yere dönüyor.'

'Gözlerim doluyor. Şarap bitiyor.'

'Karanlığıma çekiliyorum.'

'Düşten uyanıyorum!'

Bazen düşünürüm.

Onu benden uzaklaştıran asıl şey neydi diye.

Benim ondan aşkın olmam mı?

Oysa ne âşıklar biliyorum farklılıklara hiç aldırmayan. Beni tam olarak çözemediği bir bilmece olarak görmesi mi? Ayaklarımızın çiçekten prangalarının olması mı yoksa? Ne ben bileceğim tam olarak, ne de o asıl gerçeği söyleyecek.

Elbette bu duyguları demirden sandığa koydum.

Deniz yolculuğunda da sandığı yanıma aldım.

Ona, yani aşkıma bir sözüm vardı.

Çünkü duygularını, yani yazdıklarını bir sandığa koy ve denize at, demişti.

Sen bir yalansın gerçek olmayacak kadar.

Bir daha yolumuzun düşmeyeceğini düşündüğüm otelde ayağımın çiçekten prangaları yanımdayken sen kayıt yaptırırken çok utandım. Titredim. Kendimi kötü bir şey yapıyor muşum gibi düşündüm ve o an ölmek istedim aslında. Odaya girdikten sonra, onların bilincinde, gözünde iki sevgili gibi kalacak olmamızı da yadırgadım doğrusu. Birlikteliğimizin sevgililik gibi görünmesi beni tedirgin etti bir tanem. Ne başkalarına karşı, ne kendime karşı bu ilişkinin bir biçimi, bir adı olsun istememiştım. İki noktadan geçen bir doğru gibi gittiği yere kadar ilişkimiz bizde kalsın istemiştım. Şimdiye dek bunun nasıl bir ilişki olduğunu da hiç düşünmemiştım. Adına kimi zaman geleceğim dedim, ama kendimi mi kandırdım

bilemiyorum. Çünkü gelecekçilik sınırını aşan yanları öyle çok ki... Otel odasındaki beraberliğin de bir adı olmamalı anlıyor musun? İsmi olan herhangi bir ilişkiye hiç hazır değilim, öte yandan seni de kaybetmekten yana... Arkadaştan, dosttan hatta resmi bir ilişkiden de öte bir 'şey' olarak istiyor yüreğim seni; buna engel koyan içimdeki kuralların, geleneklerin bende oluşturduğu bir tür 'polis' anlıyor musun?

Uyandığımda bir tuhafılık, bir rahatsızlık ve bir utanç duymamalıyım.

Ayaklarımın çiçekten prangaları yan odada uyurken, ben göğsünde dindiriyorsam yıllarımın uykusuzluğunu, sevgisizliğini ve de kadınlığımı adını koymam gereken, bundan böyle sensiz olamayacağım gerçeği.

Bunları bilmeni, duymanı da istemem.

Bir gün... O bir gün gelir mi? Gelirse ya da olursa o bir gün, sana dair senden gizlediğim asıl ve gerçek duygularım neyse benim karşıdaki çıplaklığım gibi fısıldayacağım kulaklarına; ama bugün değil güzel aşkı, bugün değil... Bir daha söyle, bana sonsuz uzattığın eline istediğim halde dokunamazsam, tutamazsam da hep b/öyle kalacak mı? Bıkmayacak ve yorulmayacak mısın? Bir gün sende huzur bulup sende ölmek de güzel ey aşkı. Ve güvenini kaybettirme ki güvenimi kaybetmeyesin...

O kanıksadığımız uzaktaki köy şarkısı gibi, uzakta da olsan gitme; kal bende...

Bana güvenini sarstığım oldu, ama güven kırılması yaşatmadım ona. Son kez bu birliktelikte bir başkasının rüyası gibi olacağımı söyledim ve gidip bir barda içtikten sonra gelip uzandım yanına. Geleceğin ve geçmişin tüm sevişmelerini bu geceye sığdırdık. Odada değil de tüm dünyada ikimiz vardık. Bir zamanların Havva'sı ve Âdem'i gibi... Rahat, çekincesiz ve özgür...

Yarı uyanıklığımızda;

Mademki yaşadıklarımız bize ait değil öyleyse sözünü tutmalıyım ve rüyaya ait her şeyi yok etmeliyim, dedim.

Sonrası mı?

Bana özel hepsi. Ancak *gerçek aşk(lar)ın iz sürücülerini* birçok yaptımdan öğrenebilir sonrasını. Denize atacağım sandığı. Onu kim ya da kimler nasıl, ne zaman bulur bilmem. Bir önemi de yok artık bunun.

Eğer birileri bu sandığı bulur; yazdıklarımı yayımlarsa, okumak durumunda kalanlar sesimi, sözcük kuşlarımın aracılığı ile duyacaklar...

Ve anlayacaklar; *kalbim kadar bana yakın, ama Kafdağı kadar uzak* dediğim *sevgiliyi* onunlayken de onsuzken de aynı biçimde ve bir önceki günün aşkını da içine alan ve durmadan büyüyen bir aşkla sevdiğimi...

Bu sözler vasiyetimdir.

Ona ilk ve tek ihanetim olacak ama yine de gönlüm bu özgün aşkın tümüyle yok olmasından yana değil. Ve eğer onu iyi tanıdıysam o da bunların yok olmasını istemez. Bu düşünce benim için bir teselli kaynağı. Yoksa ona böyle bir vasiyetle bile ihanet etmiş olmak beni kahretmeye yeter. Duygularıma denk düşen bir şiiri de ekliyorum. Şairi bağışlasın haberdar edemedim diye. Belki de metinlerdeki acılı sevdayı olduğu gibi özetlediğini düşündüğümünden, tam olarak nedenini bilemiyorum aslında. Sizin zamanınızda bu şiir bir anlam ifade edemeyebilir belki ama benim için oldukça anlamlı bir şiir. Sonunda herkesin zamanını, sırasını bilmediği yolculuğa da çıkacağım yakında, hissediyorum bunu.

Biliyorum o da gelecek herkes gibi sonunda gideceğim o gizemli yere. Oranın yeşil ve geniş meydanında çok sevdiği kızıl bir gülle karşılayacağım onu. Ona, *bu gülle yaşamımı, aşkımı adıyorum sana*, diyeceğim. Tek tesellim bu...

Ayrılık vakti geldi... Unutmadan yazayım dediğim o şiiri.

*gittiğim bütün hekimler
aynı şeyleri söylediler
söz birliği etmişçesine
'aşk hastalığıdır bunun adı
ve çok sarsar insanı bu yaştan sonra'
oysa ne yalan söyleyeyim
ben yalnızca bir kuyruklu yıldız
çarptığımı sanmıştım
yaşamın çıkmaz sokaklarında yürürken
yüreğim bir patlamayla aydınlanınca
(aşk ve kuyruklu yıldız / akgün akova)*

*şairi belirtilmemiş tüm şiir ve dizeler yazara aittir.

TACİM ÇİÇEK
BEN/CİL
METİNLER

ekitap.ayorum.com